Tîrgu-Mureș

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

1

JOI, 7 IANUARIE 1971, ANUL V 172

în acest număr:

SEMAFORUL! (pag. 4)

CUCERIREA GIGANȚILOR LUMII (pag. 8–9)

PROF. PARBRIZ comunică rezultatele concursului „Săgeata albastră" (pag. 15)

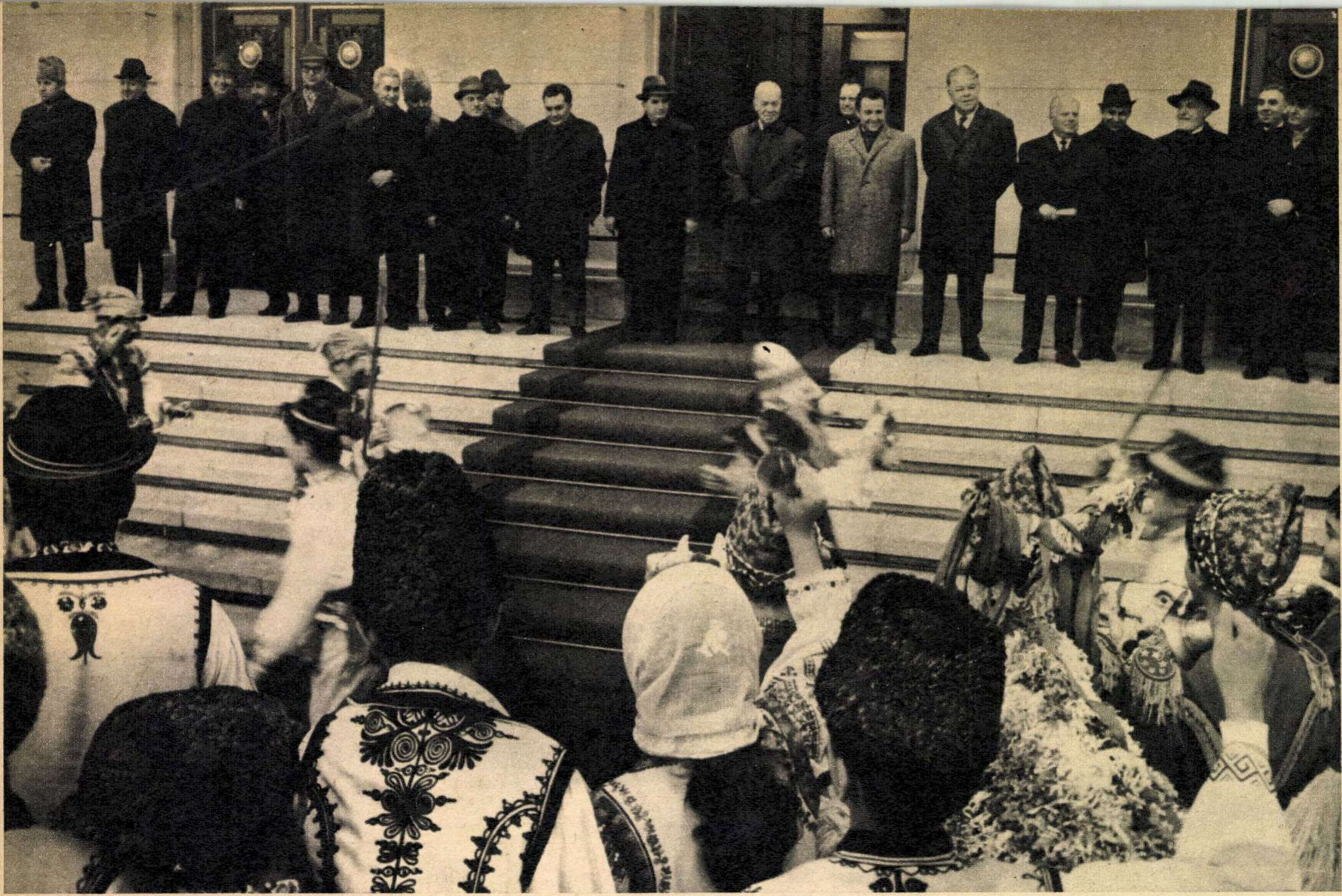

CU VOIOȘIA PROPRIE VÎRSTEI LOR, ÎN CEASURILE DIMINEȚII DE 30 DECEMBRIE, PIONIERI ȘI ȘCOLARI ÎMBRĂCAȚI ÎN FRUMOSUL PORT POPULAR SPECIFIC DIFERITELOR ZONE ALE ȚĂRII ORI ÎN VESTMINTE CARACTERISTICE OBICEIURILOR STRĂMOȘEȘTI DE ANUL NOU AU VENIT, CA MESAGERI AI TUTUROR COPIILOR DE PE PĂMÎNTUL ROMÂNESC, SĂ UREZE CONDUCĂTORILOR PARTIDULUI ȘI STATULUI NOSTRU SĂNĂTATE ȘI FERICIRE, SĂ-ȘI EXPRIME PRIN VERSURILE AVÎNTATE ALE «PLUGUȘORULUI» PIONIERESC SENTIMENTELE DE DRAGOSTE ȘI RECUNOȘTINȚĂ FAȚĂ DE PARTIDUL COMUNIST ROMÂN.

PENTRU URĂRILE ADRESATE DE PIONIERI ȘI ȘCOLARI PARTIDULUI, CONDUCĂTORILOR SĂI, POPORULUI ȘI PATRIEI NOASTRE, A MULȚUMIT, ÎN CUVINTE CALDE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU CARE LE-A URAT APOI: «DORESC TINERETULUI NOSTRU, TUTUROR COPIILOR VIAȚĂ FERICITĂ ȘI ÎMBELȘUGATĂ! CELOR CARE SÎNTEȚI ȘCOLARI VĂ UREZ SUCCESE LA ÎNVĂȚĂTURĂ ȘI NOTE TOT MAI BUNE ÎN ANUL VIITOR; DACA SE POATE SĂ AVEȚI TOȚI DE LA 9 ÎN SUS».

---

a ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII 1

S-A ÎNTÎMPLAT LA R. R.

Doriți să faceți o călătorie în lumea basmului? Orășelul copiilor vă așteaptă.

Gazda veselului revelion al «Rachetei cutezătorilor» a fost Palatul pionierilor. Și ca orice bună gazdă și-a primit oaspeții cu tot fastul cuvenit la un asemenea eveniment. Încă de la intrare, sutele de invitați au fost întîmpinați de un uriaș brad, scînteind în lumina sutelor de globuri, care-l împodobeau. În sala de spectacol îi aștepta o altă feerie de culori create de imense cuburi prinse în fire de beteală. Zarva se potolește. Începe spectacolul. Iat-o pe Olguța. Fotoreporterul nostru a surprins-o tocmai în momentul călătoriei pe cărările albastre ale stelelor, în căutarea farfuriei mai mult sau mai puțin zburătoare. Un moment emoționant al spectacolului l-a constituit întîlnirea între Pif și Minitehnicus, prilej bun pentru spectatori să asculte antrenanta melodie «Mini-minitehnicus» creată, ca de altfel întreaga muzică a spectacolului, de Edmond Deda. Apariția iubitului Profesor Parbriz, sosit în cart, împreună cu Paganel,au stîrnit aplauzele sutelor de invitați. Rînd pe rînd, personajele «Rachetei» și ale «Cutezătorilor» au rîs și au glumit cucititorii lor. Momentul deosebit al revelionului l-a constituit premierea participanților. 5000 de fete și băieți din toată țara au trimis cupoane purtînd numărul 11 și 12, publicate în «Racheta cutezătorilor». Numai pionierii de la Școala generală din comuna Alparea (Bihor) au trimis 132 de cupoane. Bravo, din toată inima, pentru ei! După ce Minitehnicus a extras premiile și mențiunile, containerul cu restul cupoanelor a fost sigilat. Va fi redeschis în anul 2000, cînd se va alege premiantul care va fi răsplătit cu o călătorie în Cosmos. Cine va fi norocosul? Greu de spus. Știm doar atît că fiii lui vor fi, cu certitudine, cititorii revistelor noastre.

Tîrziu, cînd copiii au plecat spre casă, fredonau veselele melodii dedicate lui Minitehnicus și «Cutezătorilor».

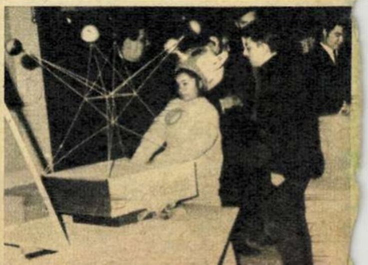

LAUDA FAPTELOR PIONIEREŞTI

Ieşise să-şi facă obişnuita plimbare, înainte de a se apuca de lecţii. Mergea relaxat, dăduse şi ultima teză: încerca să revadă în gînd — pentru a cîta oară? — programul pentru vacanţa de care-l mai despărţeau doar două săptămîni. În drum spre casă avea să treacă prin faţa magazinului de textile: multă lume, vitrinele sărbătoreşte împodobite. Porneşte mai departe, cînd colo, jos, lîngă intrare, i se pare că zăreşte... Nu se înşelase! Un portofel cu bani — 176 lei — în care nu se găseşte nici un act. «Vă rog, o clipă de linişte: a pierdut cineva un portofel?» Toţi oamenii din magazin îl privesc cu atenţie. Un control rapid prin buzunarele şi genţile febril deschise şi în continuare... tăcere. «Am găsit acest portofel în faţa magazinului; dacă se prezintă cineva să întrebe de el, vă rog să-l predaţi!» şi **Radu Costea,** elev la Şcoala generală din Aleşd, judeţul Bihor, încredinţează obiectul găsit responsabilului de magazin. A doua zi, Radu Costea predă portofelul secţiei de miliţie din oraş: nu apăruse păgubaşul. A treia zi, ziarul «Crişana» consemna cinstea, corectitudinea colegului vostru din clasa a V-a, a şcolii din Aleşd.

RADU F. ALEXANDRU

CADRAN PIONIERESC•CADRAN

Corespondentul nostru **DAN CORDOŞ,** *de la Şcoala generală nr. 1 din Turda transmite: «Sute de purtători ai cravatei roşii din şcolile generale ale oraşului Turda s-au întîlnit pe scena Teatrului de stat într-un concurs artistic de preselecţie închinat aniversării a 50 de ani de la crearea partidului.*

Corurile, dansurile, poeziile, suita de cîntece revoluţionare şi de masă intitulată «Ani de luptă, ani de glorie», toate, înmănunchiate au constituit un impresionant imn închinat partidului drag. Colegul nostru, **Aurel Andrieş** *reprezentant al Cercului foto de la Casa pionierilor, a imortalizat pe peliculă cîteva secvenţe din concursul mai sus amintit.*

LUCIA HREŢIUC, preşedinta unităţii de pionieri din satul **Argel,** judeţul **Suceava** ne informează: «Anul acesta ne-am bucurat de încă patru săli de clasă noi, un laborator şi două săli pentru material didactic. Organizaţia noastră de pionieri a primit şi ea două încăperi dintre care una este «Camera pionierilor», iar în cealaltă am hotărît să organizăm un muzeu al şcolii. Cu multă sîrguinţă şi pasiune, pionierii au început să adune obiecte care să oglindească arta populară a străbunilor noştri. Printre lucrurile de valoare (în număr de peste trei sute) care se află acum în expoziţie, putem enumera: linguri, ploşti de vin, pieptene de lînă, şea de lemn, jug, obiecte sculptate în lemn (cu o vechime de peste 200 ani) şi multe altele. Pe lîngă acestea muzeul s-a îmbogăţit şi cu o colecţie de monede din secolul al XIX-lea.

Cu ocazia vizitei membrilor cercului ciclo-turistic din satul Paltin, comuna Vatra Moldovitei, acest muzeu cu exponatele sale a fost apreciat în mod deosebit. Faptul acesta ne-a bucurat mult.

Corespondentul nostru special, **MITICĂ VIŞINIEC,** de la **Şcoala generală nr. 4 din Rădăuţi** ne anunţă: «A fost inaugurat de curînd un patinoar în curtea şcolii noastre. A luat fiinţă, cu acest prilej şi clubul «Micii hocheişti». S-au pus la punct numeroase întreceri, concursuri care vor avea loc pe gheaţă.

De la **Şcoala generală nr. 2** *din comuna Lunguleţu, judeţul* **Dîmboviţa,** *corespondentul nostru* **ION NEAGU,** *ne trimite o fotografie care, zice el, nu are nevoie de prea multe explicaţii. Este un instantaneu din vacanţă.*

CAPRA NEAGRA

CADRAN PIONIERESC•CADRAN

ZÎMBETUL CALD AL BUNICULUI

povestire de Viniciu Gafiţa

Drumul prin pădurea troienită i s-a părut lui Mircea o adevărată feerie. Bunicul lăsase hăţurile în voie, zăpada sclipea ca milioane de fulgere blînde, coroanele desfrunzite ale copacilor ţeseau un păienjeniş fumuriu, ca un al doilea cer, apropiat, pe care soarele îl străpungea fără eforturi. Urmase focul aprins cu greu în vatra îngheţată, mîncarea haiducească cu afumături fripte pe jeratic. Totul era nou, totul era atît de frumos pentru Mircea, care nu mai trăise niciodată o noapte în singurătatea pădurii, încît acum, cînd simţea că somnul îi apasă pleoapele, îi părea nespus de rău că basmul, în care intrase cu vreo cîteva ceasuri mai înainte, se sfîrşeşte. Bunicul demult respira lin şi adînc, semn că adormise.

Şoaptele şi bocăniturile unor paşi pe prispa de lemn de afară nu-l speriară pe Mircea. I se părea că fac parte din povestea pe care o trăia sau o visa. Numai cînd se auziră ciocănituri puternice în uşa grea de stejar, tresări şi ceva îl nelinişti, dar nu înţelese ce. Bunicul mormăi şi vru să se întoarcă pe partea cealaltă. Cîteva bufnituri îl făcură să se deştepte dintr-o dată.

— Cine-i? strigă el cu un glas aspru, pe care Mircea nu i-l auzise niciodată.

— Oameni buni, răspunse o voce groasă, cam hîrîită, de afară.

— Am rătăcit şi-am văzut lumină, lămuri îndată o alta.

Bunicul se ridicase în picioare şi căuta ceva cu ochii în jur

(Continuare în pag. 14)

PREMIANŢII REVELIONULUI «RACHETA CUTEZĂTORILOR»

PREMIUL I — o motoretă Mobra 50: Dănuţ Radu, Liceul nr. 5, Ploieşti.

PREMIUL II — un magnetofon: Dumitru Petcu, Şcoala generală Bacea, comuna Movileni, judeţul Olt.

PREMIUL III — o chitară electrică: Codruţa Chioran, Liceul nr. 4, Baia Mare.

PREMIUL SPECIAL, în valoare de lei 2 000: 132 de participanţi, în colectiv, din comuna Alparea, judeţul Bihor.

Faţă de marele număr de cupoane sosite, juriul a acordat încă 10 trageri la sorţi pentru un număr egal de menţiuni. Au cîştigat următorii: Viorel Grigorovici, Bucureşti, Şcoala generală nr. 191; Constantin Rus, Ploieşti, Şcoala generală nr. 11; Constantin Axinte, Caracal, Şcoala generală nr. 6; Liviu Bălălai, Şcoala generală nr. 12; Constantin Mirea, Bucureşti, Şcoala generală nr. 171; Octavian Dobra, Baia Mare, Liceul «Gheorghe Şincai»; Ioan Petruţ, Liceul Marghita, judeţul Bihor; Şerban Bungărzeanu, Bucureşti, Şcoala generală nr. 92; Florica Filimon, Şcoala generală Alparea, judeţul Bihor; Lucian Dan Cionca, Oradea, Şcoala

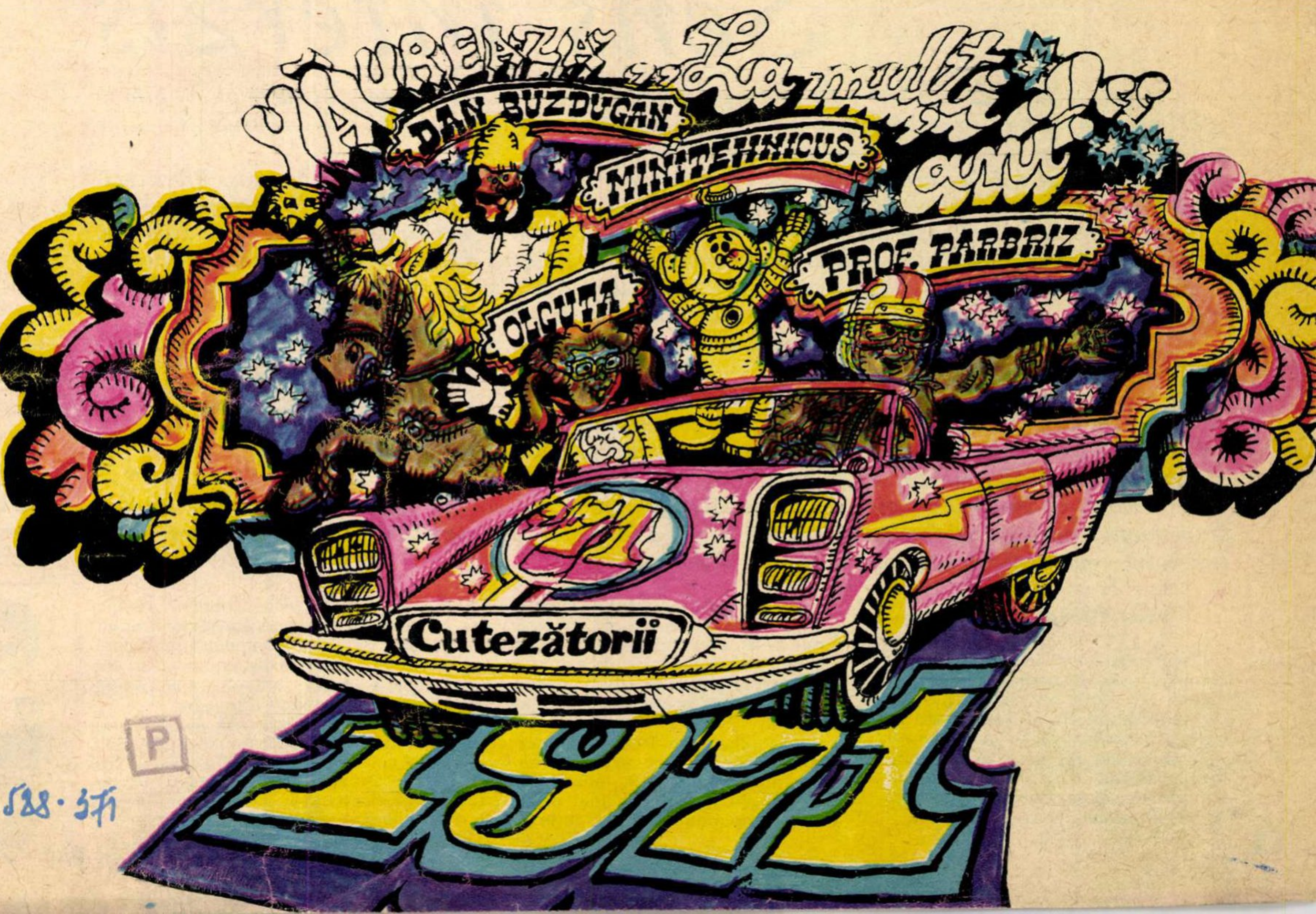

P
588 · 3/71

SEMAFORUL

DOUĂ INTRĂRI PERICULOASE

Prima intrare:

Eroismul unei fete

Totul se petrecuse atît de repede, încît oamenilor nu le venea a crede.

— Vetuța era?

— Ce-i cu ea? A intrat în flăcări...

— Se prăbușește acoperișul...

O fetiță subțirică, cu ochii măriți de spaimă și înlăcrimați de fum, iese din casa cuprinsă de flăcări, alergînd. Ține strîns în brațe un copil în fașă. Tremură. Se așază ostenită pe pămîntul rece. Oamenii o înconjoară, o întreabă îngrijorați dacă n-a pățit ceva.

Despre întîmplarea aceasta, din noaptea cînd în **Cașvana**, *județul* **Suceava**, *a luat foc casa gospodarului Zaharia Iluan, discută și acum tot satul. Am vrut să aflu amănunte chiar de la Vetuța, cum îi spun colegii* **Paraschivei Ciotu** *din clasa a VI-a C! Și am avut plăcuta surpriză să descopăr în această curajoasă fată o minunată pildă de modestie. «Acum ce să mai vorbim... Copilul e teafăr...» mi-a spus ea.*

A doua intrare:

Sens interzis

Cheia a alunecat ușor într-o parte și Lenuța M. s-a trezit în casă. Cunoaște bine totul. Se află în apartamentul vecin cu cel al părinților ei. Iată holul, bucătăria, sufrageria! Știe și locul cheilor. De acolo a luat-o, cu cîtva timp în urmă, pe cea de la intrare.

Lenuța nu e de loc grăbită. Toți ai casei sînt plecați pentru mai multe zile din oraș. Privirile îi alunecă peste tot, apoi se opresc insistent asupra bibliotecii cu numeroasele ei volume. Se apropie hotărîtă, ia cîteva dintre cele mai groase cărți, dar nu spre a le citi! Se uită pe ultima copertă și le pune deoparte. Continuă să dea jos alte și alte volume. La un moment dat, cîntărind din ochi teancurile așezate pe covor se oprește. Își controlează ținuta, apoi se îndreaptă către ușă. O deschide usor, iese, o încuie cu grijă. Pleacă grăbită. Ajunsă acasă la prietena ei D., îi explică acesteia cu multă siguranță:

— Știi, vecina de apartament mi-a lăsat cheia și m-a rugat să-i duc niște cărți la anticariat. Vrei să mă ajuți și tu?

— Da, desigur. Chiar acum? a întrebat-o D.

— Ar fi bine! Și, era să uit, nu poți lua și buletinul mamei tale? La anticariat, m-am interesat, îmi trebuie o legitimație. Mama mea e plecată, a explicat Lenuța.

— Stai, îl aduc îndată, s-a grăbit D.

Astfel, cu ajutorul buletinului, cu «bunăvoința» prietenei sale D., multe cărți valoroase au luat drumul anticariatului. Ați înțeles, desigur, că totul s-a întîmplat fără asentimentul vecinei de apartament. Locatarii, o dată întorși acasă, au anunțat miliția.

SEMAFORUL CLIPESTE

V-am relatat, pe scurt, două întîmplări nu numai ieșite din comun, dar și foarte diferite una față de cealaltă. Gestul spontan, curajul Paraschivei Ciotu sînt demne de toată lauda. Iar colegii ei vorbesc cu multă dragoste și însuflețire despre Vetuța.

Pentru cea de-a doua întîmplare, petrecută în orașul Suceava, semaforul nostru clipește insistent. Vă atrage atenția că astfel de situații, în care unii copii se aventurează fără să se gîndească, fără să-și pună întrebări asupra celor cu care se întovărășesc la joacă, duc cel mai adesea la un deznodămînt nefericit.

Cîțiva băieți din Pitești au încercat într-un mare magazin alimentar să falsifice niște bonuri vechi, găsite pe jos. Cel mai mic dintre ei a fost trimis să ridice cumpărăturile. Vînzătoarei nu i-a fost de loc greu să descopere neregula. Și iată-l pe «cumpărătorul» pînă acum încîntat de ideea prietenului mai mare (care între timp se făcuse nevăzut) explicîndu-i responsabilului magazinului că: «A fost mai mult o joacă»...

O joacă ? Periculoasă joacă! La fel cu fotbalul desfășurat în mijlocul străzii, la fel cu fuga de la ore și pierderea vremii pe străzi, la fel cu minciuna, cu neatenția. La toate acestea semaforul nostru clipește. Voi ce părere aveți?

ELENA MĂNESCU

350 DE SUPORTERI

10 CONCURENȚI (DIN 7136 ABONAȚI AI REVISTEI)

ȘI O BICICLETĂ

ÎNTÎLNIRILE REVISTEI „CUTEZĂTORII"

1

Atît a fost de-ajuns pentru a declanșa marea «bătălie» de la Arad. Poate vă întrebați cum de nu a-ți auzit încă de ea? Nu vă impacientați. Nici n-aveți cînd afla pentru că aceasta s-a petrecut acum, în vremurile noastre, cum ar spune istoria. Mai precis, în urmă cu cîteva zile. .

...Sala vuia de încurajări și aplauze. Trei dintre cei mai curajoși se aflau în linia I! Cum e și firesc, încurajările se încrucișau și ele din trei părți. Dar iată că cel care conducea mersul disputei, profesorul examinator, îi aduce pe luptători în fața unei «cetăți» cu ziduri groase și înalte. Nu prea avea un nume sonor. I se spunea simplu: întrebarea nr. 5. Și-au încercat puterile pe rînd: primul atacant, apoi al doilea, și al treilea, și al patrulea... Nimeni n-a izbutit. Orice speranță era pierdută cînd iată că un luptător — **CORNEL LUP**, din comuna **BELIU** a reușit. În fața răspunsului său, cetatea și-a deschis singură porțile oferindu-i 5 puncte în avans față de ceilalți din linia I. Așa, «luptele» au continuat îndîrjite pentru cucerirea punctelor următoare. Se părea însă, că norocul zîmbea de acum fetelor, căci oricît au fost de curajoși băieții, pînă la urmă, fetele au ieșit biruitoare. Dintre ele însă, una singură s-a clasat pe primul loc — o fetiță subțirică, cu codițe și cu ochi albaștri, potrivită parcă numai să spună basme, cîntece și poezii, nicidecum să ia parte la asemenea «bătălii». Numele ei — **GINA DUMITRU,** din clasa a VI-a B, de la **Școala generală nr. 4 din Arad.** Acumulînd 58 de puncte, Gina a cucerit trofeul acestui concurs — **bicicleta oferită de redacția revistei «Cutezătorii» județului Arad, județ cu cel mai mare număr de cititori în luna decembrie.** Au urmat, apoi, pe locurile doi, pionierele **ZAMFIRA BIDILICI** și **GABRIELA TRUȚIU,** iar pe locul trei, pionierul **CORNEL LUP.**

Cum o sărbătoare ca aceasta prilejuită de concursul «**Prietenii revistei Cutezătorii**», nu se încheie cu una cu două, toți pionierii au prins să se întreacă în cîntece. Ceasuri în șir, la Casa pionierilor din Arad, au răsunat ritmurile vesele ale cîntecelor.

LIDIA NOVAC

1 **În prim plan, privire plină de admirație pentru MARCELA BESTEA, cea mai mică interpretă. Apoi, emoțiile...**

2 **ANGELA BUDĂU, de la Liceul de muzică sau... romantica zilei.**

3 **Unul din momentele de liniște ale marii «bătălii».**

4 **Păcat că fotografia nu poate fi și sonoră. Atunci v-ați convinge că aici se cînta ca și la «Cerbul de aur-1970», «Congratulations» și sala întreagă susține ritmul.**

Fotografii: VIRGIL JIREGHIE — Arad.

2

CUTEZĂTORII

3

CUTEZĂTORII

4

„INCORUPTIBILII"

FOILETON

de **VIRGIL OGĂȘANU**

Prietenul meu Dimitrie are 10 ani și locuiește în Aleea Circului. Este un mare pasionat al lecturilor cu caracter polițist. Citește tot ce există în acest sens și urmărește toate serialele de pe marele sau micul ecran în care pistoalele, săbiile și urmăririle din automobile sau de pe cai stau în prim-planul acțiunii. În fiecare după-amiază, împreună cu încă doi prieteni, Gigi și Fănel, pun în aplicare tot ce au citit sau au văzut cu o zi în urmă. Dacă apar echipați cu arcuri și trei pene de rață în frunte, înseamnă, bineînțeles, că sînt indienii și trebuie să atace un tren plin de «fețe palide». Dacă urmăresc foarte atent o cisternă cu apă a I.T.B.-ului, precis că au văzut sîmbătă ultimul serial cu incoruptibilii care au descoperit o cisternă plină cu alcool de contrabandă.

Într-o zi, nu-mi găseam cățelul, poarta era deschisă și am bănuit că fugărise o pisică pătată care-l enervează zilnic. Am ieșit în stradă. De după un pom, mă somează Dimitrie. Îi explic despre ce este vorba. Neîncrezător, lansează o avalanșă de întrebări: «Semnalmentele! Cînd l-ați văzut ultima oară! Cum erați îmbrăcat? Cîte ținte avea lesa? Era vaccinat? Cum îl cheamă pe doctor?»

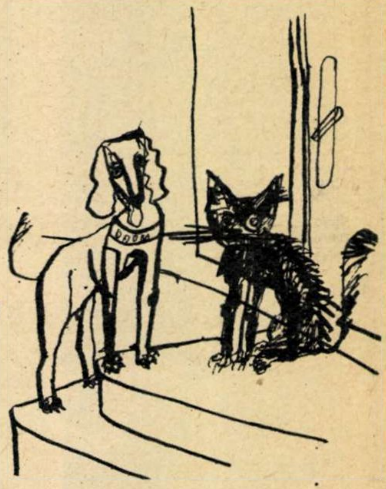

Un fluierat scurt și ceilalți doi «incoruptibili» apar ca din pămînt. Un ordin, și dispar în direcții opuse. Rămîn încordat, în așteptare, pentru că mie nu mi se dăduse nici o indicație. Reintru în casă, îmi aprind o țigară și, în clipa cînd trag primul fum, din baie îmi atrage atenția un zgomot suspect. Deschid ușa cu grijă și-l găsesc pe «dispărut» rozînd fericit un papuc de cauciuc. Ies din nou ca să-i anunț pe detectivi că a fost o alarmă falsă, cînd Dimitrie, gîfîind îmi anunță triumfător:

— A fost zărit de mai multe persoane demne de toată încrederea, însoțind un domn cu pălărie maron care a intrat în blocul C7, scara A. Noi nu avem dreptul să percheziționăm, așa că va trebui să anunțați miliția.

— În ordine — îi mulțumesc și îndrăznesc, dar numai cu jumătate de gură, să-l întreb dacă și-a făcut lecțiile pentru a doua zi...

PENTRU
ALBUMUL
VOSTRU

Pagina fetelor

Pescărușul — *așa era chemată prin legăturile radio prima* femeie cosmonaut *din lume* — Valentina Nikolaevna Tereșkova, *în cursul legendarei călătorii a navei cosmice* «Vostok-6». *La 17 ani, muncitoare, la 20 de ani, secretară a* Comsomolului *într-un Combinat textil, Valentina și-a împărțit timpul între muncă, învățătură și activitate sportivă. La 20 de ani, a îndrăgit parașutismul. Despre intrarea ei în rîndul cosmonauților, Valentina povestește:*

«Am sosit în grupul cosmonauților avînd la activul meu 63 de salturi cu parașuta. Într-o zi, «Aeroclubul» a fost vizitat de o comisie. Unul din membrii comisiei mi-a spus: «Ați terminat școala tehnică, sînteți o parașutistă experimentată. Va trebui să învățați mult».

Muncă perseverentă, studiul permanent și antrenamentul sportiv au făcut din Valentina prima femeie cosmonaut.

Actrița DANIELA ANENCOV: despre codul său de comportare

Observînd fetele de vîrsta voastră, nu de puține ori, am constatat că ele nu știu cît de important este să fii *tu însuți*, atunci cînd te afli în mijlocul prietenilor tăi sau, în general, în societate. Din dorința, însă, de a plăcea, se uită cîte o dată această chestiune fundamentală a comportării și se înlocuiește simplitatea și sinceritatea cu gesturi exagerate și «poze» de tot felul. Veseiia nu înseamnă zgomot, îmbrînceală, rîs peste măsură de zgomotos. Îmi amintesc că, atunci cînd eram de vîrsta voastră, am priceput cu greu lucrul acesta. Din dorința de a epata, eram uneori arogantă sau mă îmbufnam din te miri ce, îmi dădeam aere că să fac pe grozava. Am observat că, în asemenea împrejurări, găsești uneori pe cineva care să te admire dar, în general, în loc să-ți cîștigi simpatia celor din jur, să placi, așa cum dorești, se întîmplă dimpotrivă. De atunci datează dorința mea de sinceritate și de adevăr în comportare, pe care mă străduiesc să le aplic și în meseria mea. Mi-am alcătuit și un cod al meu, propriu, intitulat: «*Ceea ce nu-mi place*».

Nu-mi place să vorbesc cu glas tare într-un loc public, și nici să folosesc un limbaj așa-zis băiețesc, plin de cuvinte zgrunțuroase.

Nu-mi place atitudinea zgomotoasă care atrage toate privirile.

Nu-mi place, cînd mă aflu în mijlocul prietenilor, să întrerup o discuție ca să fac pe *deșteapta* și nici să mă izolez într-un colț discutînd pe șoptite cu alții, lăsînd impresia de bîrfă. Cunosc regula că un băiat trebuie prezentat fetei și, mai știu că, atunci cînd mă duc la o prietenă, se cuvine să mă duc să-i salut întîi pe părinții ei.

Nu-mi place să-mi stîlcesc numele și de aceea mă recomand totdeauna cu numele întreg.

Nu mănînc pe stradă, nu mă pieptăn pe stradă și nici nu-mi continui toaleta după ce am ieșit din casă.

Dar să mă opresc aici. Este numai o parte din codul meu! Să-mi scrieți dacă sînteți de acord cu el fiindcă are un: *Va urma.*

Și — cine știe? — poate că unele reguli vor fi adoptate și de voi!

ȘTIȚI SĂ TRICOTAȚI?

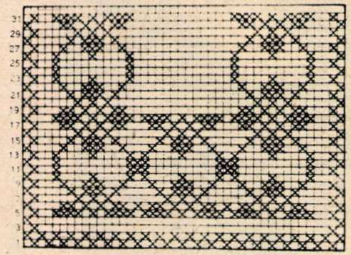

*

În pagina de față vă oferim cîteva modele:

— Șalul, ca o pelerină este potrivit nu numai pentru zilele reci de iarnă, ci se poate purta și în loc de jachetă, în timpul primăverii. Potriviți-vă un basc așa cum se vede în fotografie.

— Bluza din modelul nostru este lucrată simplu, din lînă albă, ciorăpește.

Observați ornamentația ei în stil popular care-i dă originalitate. La bluza albă ornamentația poate fi lucrată cu lînă roșie, albastră, verde sau violet.

*

JURNALUL OLGUȚEI

Îmi încep scrisoarea de azi trimițîndu-vă salutări vesele din... vacanță. De ce vesele? Fiindcă și eu, la fel ca și voi, de altfel, mă înveselesc pe luciul gheții la patinaj, sau la cinema, sau ascultînd muzică ușoară... Și pentru că a venit vorba de cinema, de muzică, să vă spun ceva, dar numai între noi: se cunoaște că sîntem în vacanță! Aproape toate, de parcă v-ați fi înțeles, îmi scrieți despre filme, despre actori și despre cîntăreți. Și aceasta n-ar fi nimic, dar ce mă fac cu **Nela Bornaz din Urechești, Vrancea, Gabriela Cristea, Turda, Luminița Olaru, Bacău, Maricica Curcuță, Cristești, Botoșani, Voichița Mates, Conop, Arad și Mihaela Klosz din Caracal** și multe, multe fete care îmi cer fotografiile unor actori și ale unor cîntăreți de muzică ușoară? Mai mult; din **Turnu Severin.** de la **Roxana T.** am primit chiar un S.O.S. **«Salvează-mă, am făcut o prinsoare pe o excursie... pe Valea Prahovei, că îmi vei recomanda adrese ale unor fete care vor să corespondeze despre muzică, cinema și ilustrate. Răspunde-mi urgent, altfel pierd excursia S.O.S.!»**

Dragă Roxana, și voi toate celelalte, dacă răsfoiți colecția revistei noastre, la pagina 15, în fiecare număr, la rubrica intitulată **«Cutezătorii service»** veți afla răspunsuri la ceea ce doriți. Aici găsiți adrese ale elevilor care vor să corespondeze exact pe problemele care vă interesează.

Grăbește-te, Roxana! caută adresele, și excursia este ca și cîștigată. Drum bun și, nu uita, trimite-mi o ilustrată de la Predeal.

Eugenia Ulicean, Archiud, Bistrița-Năsăud ...«Olguțo, aștept să-mi trimiți indicații pentru munca mea de creatoare de poezii...». Cu multă plăcere, Eugenia, dar mi se pare că uiți că sînt și eu cam de o vîrstă cu tine și n-aș putea să-ți spun foarte multe despre cum să scrii o poezie. Adresează-te cu încercările tale literare rubricii noastre **«Atelier literar», conduse de poetul Virgil Teodorescu.** Îți doresc mult succes.

OLGUTA

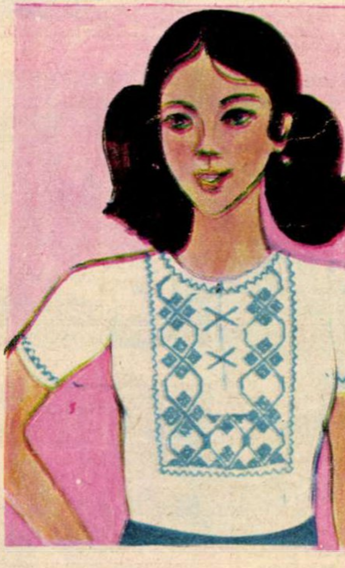

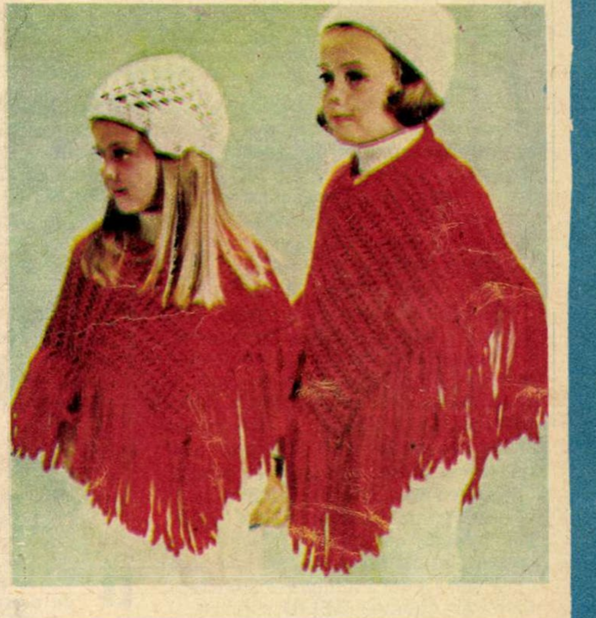

• PENTRU CAMERA VOASTRĂ • PENTRU CAMERA VOASTRĂ •

Cîteva pernițe puse pe un divan sau pe o canapea dau un aspect plăcut. Fețele acestor perne se lucrează din pînză pe care o găsiți în magazine și costă foarte ieftin. Aplicațiile le decupați din rămășite de fetru, stofă, pînză în culori contrastante. Potriviți verdele cu galben și roșu-castaniu cu bej și cu verde — albastru cu verde și violet sau puteți inventa voi combinațiile de culori după materialele care le aveți la îndemînă.

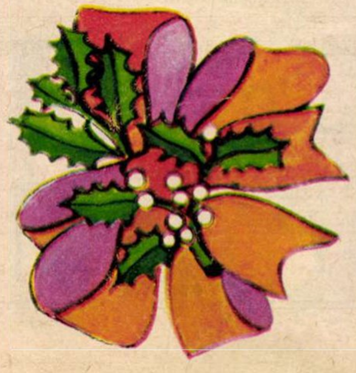

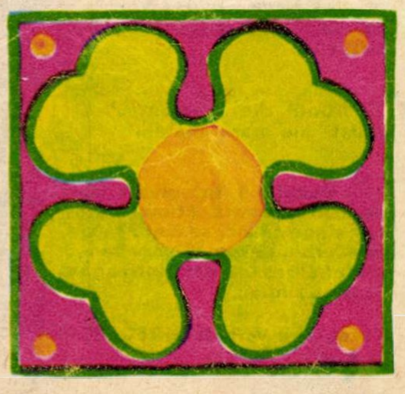

Șervețelul pe care îl vedeți se lucrează din pînză colorată. Modelele se cos în urma acului cu ața pusă în mai multe fire.

„studio 50"

FOTO GHICITOARE

Sub labirintul acesta, pe cît de complicat pe atît de frumos realizat grafic, se ascunde o fotografie executată de fotoreporterul revistei, GRIGORE PREPELIȚĂ, care vă pune, cu acest prilej, la încercare perspicacitatea și imaginația.

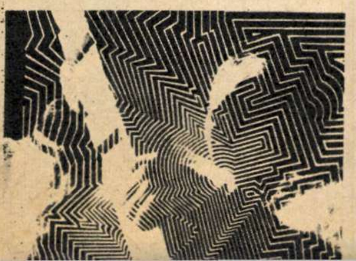

1

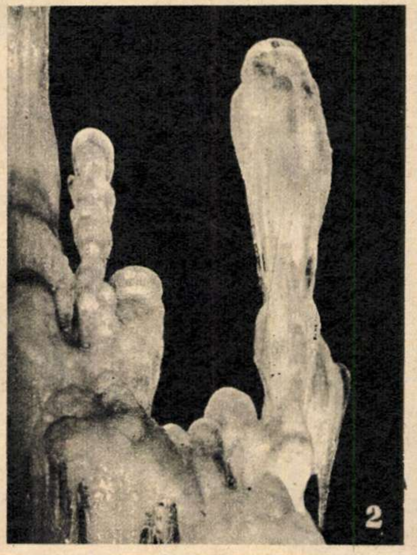

2

3

4

FOTO-COMPOZIȚIA NE VINE ÎN AJUTOR

La o compunere de limba română, nota bună o va obține acel elev care va alege un subiect mai original și interesant tratat într-o formă aleasă, fără amănunte nesemnificative, făcînd să reiasă cît mai deslușit gînduri și simțăminte deosebite. Aceleași criterii rămîn valabile și pentru o fotografie, doar că, în loc de a comunica prin cuvinte, autorul vorbește prin imagini și nu trebuie să-i fie indiferent «ce» comunică și «cum» comunică. Acest lucru se poate realiza prin fotocompoziție, care a preluat principii de echilibru și simplitate din arhitectură și din artele plastice. Fotocompoziția îi învață pe cei care fotografiază să realizeze imagini frumoase, care atrag în mod plăcut atenția și care comunică în mod clar ideile ce le stau la bază.

Nu este indiferent cum sînt dispuse diferitele elemente ale imaginii în cadru. Fotograful trebuie să caute o așezare cît mai armonioasă, străduindu-se să creeze o proporție plăcută între suprafețele pline și cele goale, între cele de tonalități deschise și cele de tonalități închise, între elementele apropiate și cele depărtate. La pejsaj, de exemplu, linia orizontului, care desparte cerul de pămînt nu trebuie niciodată plasată chiar la mijloc ca să împartă cadrul în două părți egale. Această dispunere ar fi prea vizibilă și ar fura ceva din poezia naturii. Una din metodele de a scoate în evidență elementul principal din imagine este să i se dea suprafața cea mai mare din cadru.

Iată, dar, pe scurt, de ce operația de cadrare trebuie făcută cu mult discernămînt, găsindu-se acel echilibru just între ceea ce este neapărat necesar și ceea ce poate lipsi din «povestea» pe care trebuie să o comunice fotografia. De preferat este ca fotograful să se limiteze doar la cîteva elemente semnificative, fiindcă fiecare element din cadru se deosebește de celelalte prin liniile care-l conturează și prin totalitatea mai închisă sau mai deschisă pe care i-o dă culoarea lui sau cantitatea de lumină pe care o reflectă.

Studiul liniilor din cadru este foarte important pentru impresia generală pe care o va produce imaginea asupra privitorului. De aceea fotograful trebuie să se deprindă să-și construiască imaginea pe o linie bine scoasa în evidență care să joace rolul de ax al întregii compoziții. Imaginile construite pe un ax orizontal produc o senzație de calm, liniște, odihnă. Cele construite pe un ax vertical produc o senzație de soliditate și de forță, iar cele construite pe un ax care să corespundă cu diagonala imaginii, produc o puternică senzație de dinamism. Imaginea formată din linii scurte, îndreptate în mai multe direcții, produce o impresie de dezordine. Liniile drepte împrumută cadrului un element activ, cele curbe delicatețe, suavitate, iar cele frînte, dinamism.

Repartiția suprafețelor tonale, în cadru, joacă, de asemenea, un rol însemnat în influențarea stării de spirit a celui care privește imaginea. Astfel, imaginile în care predomină negrul se potrivesc subiectelor triste, albul, celor vesele, iar cenușiul în cel mai bun caz produce doar indiferență.

EUGEN IAROVICI

1 **OVIDIU CHELARU**, clasa a VI-a A, Rădăuti — «Imn Soarelui».
2 **POPOVICI MUGUR**, clasa a VII-a, Rădăuti, «Ghetarul Scărisoara».
3 **FOMETESCU MIRELA**, Tirgul Jiu-«Sfarmă Piatră»
4 **KOVACS ANDREI**, clasa a XII-a, Bucuresti,-«Siluete».

HIMALAIA

1

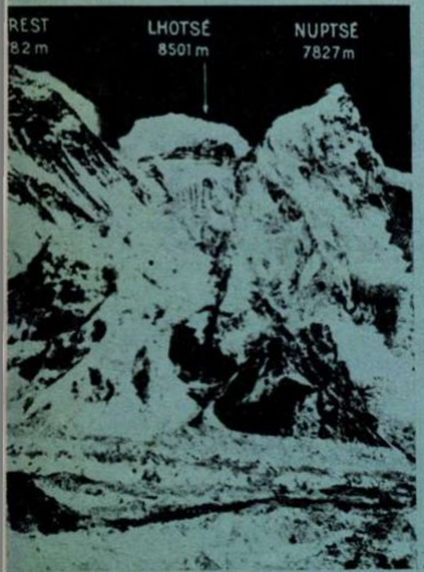

2

Himalaia este o întreagă lume. O lume a munților și a ghețurilor veșnice. O lume aproape ignorată, necunoscută pînă acum un secol, o lume care era prezentă doar în chip înspăimîntător în legendele și credințele celor care trăiau la poalele lor. «Zeița mamă a zăpezii», «Tronul zeilor», «Zeița bogată în hrană», acestea sînt numele cu care băștinașii au botezat vîrfurile ce le închideau zarea, prin înălțimea lor.

Primele vești despre marea de munți ce se află în hotarul dintre India și China au fost aduse în Europa de către misionari și negustori.

In secolul al XIX-lea, au apărut oamenii de știință. Cu prețul a nenumărate eforturi și sacrificii, uneori cu prețul vieții, ei au îmbogățit inventarele lumii vegetale și animale cu specii ciudate, necunoscute pînă atunci, începînd de la rare orhidee carnivore din pădurile tropicale de la poalele munților și pînă la condorii himalaieni de pe vîrfuri. Au fost descoperite populații izolate, cu civilizații străvechi, cu obiceiuri ciudate și vorbind limbi necunoscute. În sfîrșit, geografii au descifrat topografia și măsurînd vîrfurile au descoperit că aici se găsesc cele mai mari înălțimi de pe glob.

Cele mai înalte vîrfuri din Europa depășesc 4 000 m, cele din Africa 5 000 m, cele din America 6 000 m. Vîrfuri peste 7 000 m nu se găsesc decît în Asia. Cu drept cuvînt s-a spus că, acolo unde se termină ceilalți munți ai lumii, încep munții Asiei.

Din cele 215 vîrfuri ale lumii a căror altitudine depășește 7 000 m, în Himalaia sînt 175 și, tot aici, se află toate vîrfurile — 14 la număr — care depășesc 8 000 m. **Doar 14.** Ele sînt însă cele mai semețe, cele mai frumoase și cele mai inaccesibile. **Sînt giganții lumii.** Și pentru cucerirea lor și a celorlalte vîrfuri himalaiene au venit alpiniștii.

Ei nu căutau specii necunoscute la care visează orice naturalist, nici nu umblau după mărfuri rare pe care să le negocieze, nici după descoperiri geografice, căci locurile ajunseseră să fie cunoscute. Ei doreau, doar, să urce vîrfurile, să le cucerească. Întrebat de ce trebuie cucerit Everestul, cel mai înalt munte al globului, unul din marii alpiniști, Mallory, a spus: «**Pentru că el există**». Vîrfurile trebuiau cucerite pentru că ele există, pentru că necucerite, ele ar fi reprezentat o sfidare a naturii aruncată omului, pentru că omul nu poate admite decît o cunoaștere totală a propriei sale planete.

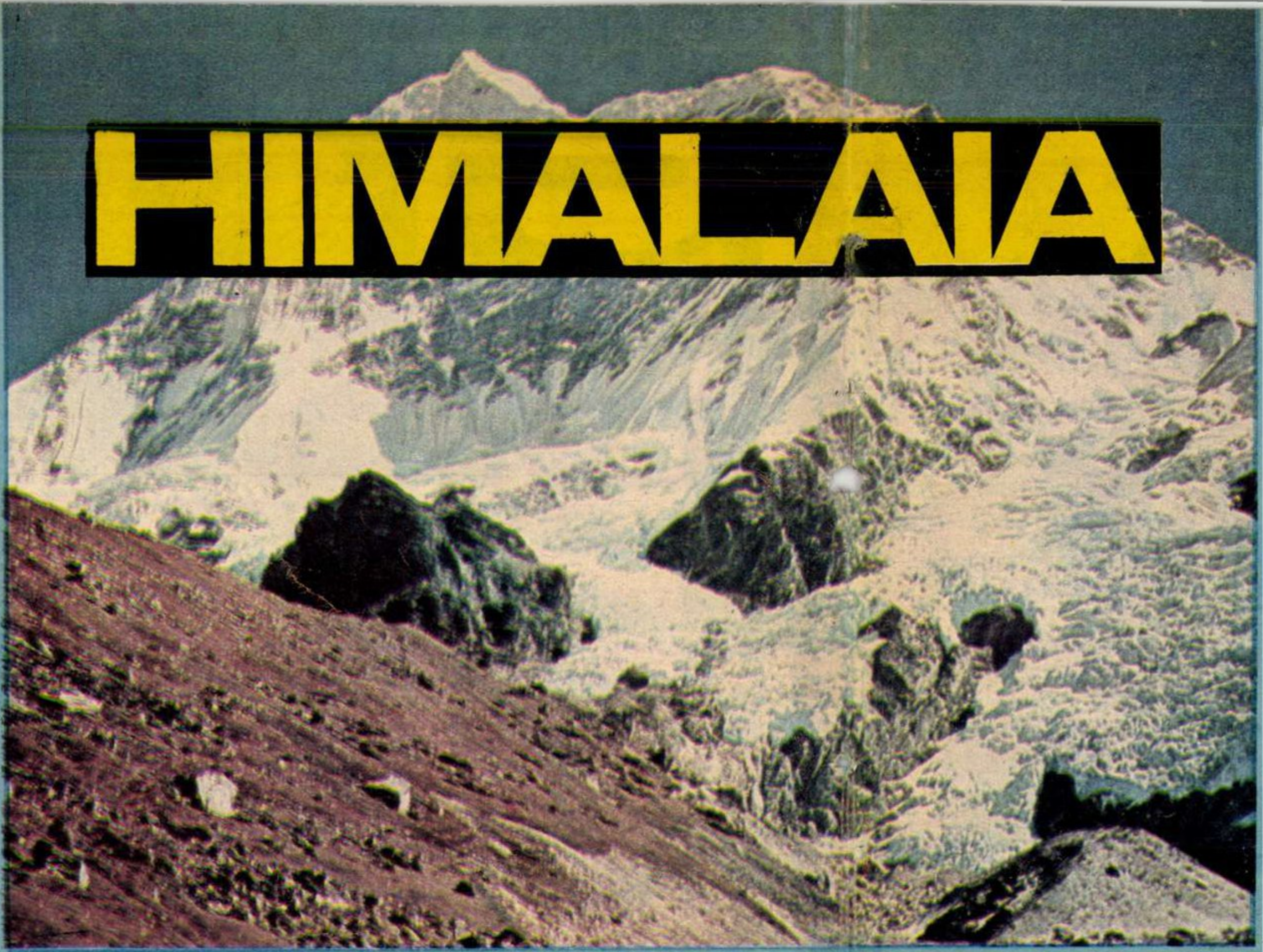
4

CUCERIREA GIGANȚILOR LUMII

de **MARCIAN BLEAHU**

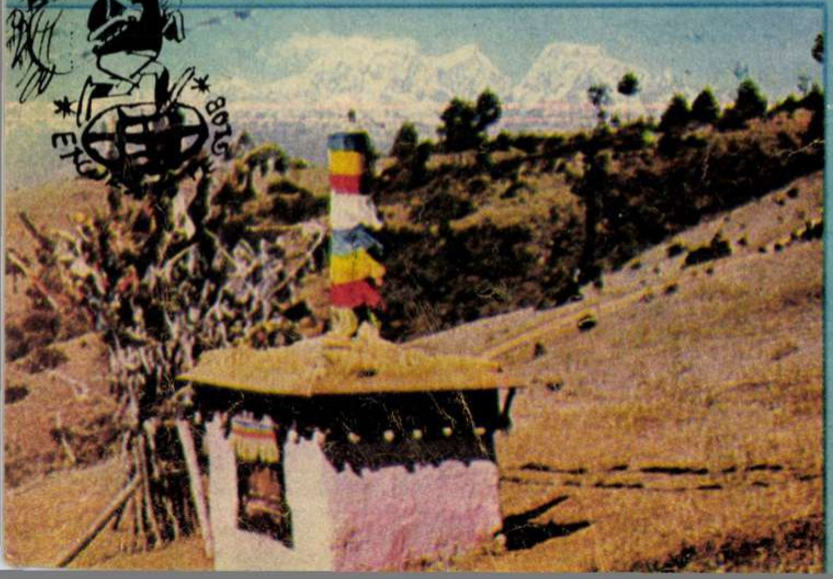
3

5

Prima expediție alpinistică în Himalaia a avut loc în 1883. De atunci numărul lor a depășit 500. După aproape un secol, principalele vîrfuri au fost atinse.

A fost un secol de luptă îndîrjită a oamenilor cu necunoscutul, cu forțele naturii și mai ales cu propriile lor slăbiciuni, cu lipsurile, cu frigul, cu oboseala, cu frica. O luptă cu jertfe multe și izbînzi puține, în care pînă la urmă omul a triumfat.

Istoria cuceririi celor 14 giganți de pe glob este o adevărată epopee, cu atît mai pasionantă cu cît ea este contemporană nouă. Primul vîrf de 8 000 m («optimiar») a fost cucerit în 1950. Ultimul în 1964. Răstimpul de 14 ani, în care omul a cucerit ultimele metereze neatinse ale planetei pe care o locuiește, va rămîne înscris în istorie ca una din cele mai glorioase pagini ale geografiei moderne.

Voi încerca, în cele ce urmează, să vă prezint cîteva imagini din istoria pasionantă a cuceririi celor 14 optimiari, luîndu-i la rînd, după înălțime.

Primul din lista optimiarilor este **Everestul** care, cu cei 8 848 m, este cea mai mare înălțime a planetei noastre, supranumit și «**al treilea pol al pămîntului**». El a fost descoperit în 1852 într-un... birou al serviciului topografic al Indiei de către un funcționar care calcula măsurătorile făcute de echipele de teren. Numele l-a primit de la acela al directorului, din acea vreme, al acestui serviciu și care nu a văzut niciodată muntele «său». Primele cercetări în jurul masivului au fost întreprinse în 1921 de către englezi, care aveau să dețină apoi un fel de monopol asupra lui. În 1922, are loc primul asalt, dinspre versantul nordic, adică din Tibet, versantul sudic fiind interzis europenilor, ca de altfel întregul Nepal, din motive religioase. În ciuda dificultăților extreme, a echipamentului rudimentar și a lipsei de experiență, este atinsă atunci înălțimea de 8 326 m. În 1924 are loc o a doua expediție engleză, în timpul căreia este atinsă înălțimea de 8 572 m și care avea să rămînă un record timp de 28 de ani. Urmează apoi cea mai puternică echipă formată din profesorul G.L. Mallory și studentul A. Irvine. Ei atacă un nou traseu, pe cresta masivului, unde sînt zăriți de jos cu binoclul. Apoi liniștea se așterne asupra muntelui. Oamenii au dispărut intrînd în legendă și, nici pînă astăzi nu se știe dacă au atins sau nu vîrful.

Au urmat apoi alte expediții: în 1933, an cînd se zboară pentru prima dată peste masiv cu avionul, apoi în 1936 și 1938. De fiecare dată vremea rea, avalanșele sau slăbiciunea oamenilor au pus stavilă încercărilor. Războiul a întrerupt orice activitate dar, după terminarea lui, Nepalul și-a deschis porțile europenilor și, cu aceasta, un nou drum spre Everest. Englezii sînt la post și încep explorările versantului sudic în 1950, reușind în 1951 să identifice un traseu posibil. Dar, surpriză! Nu ei îl vor folosi, ci elvețienii, care obțin autorizația din partea Nepalului de a face o tentativă, în 1952. Este prima expediție cu adevărat modernă, ca echipament, utilaje și materiale adecvate și dispunînd de una din cele mai puternice echipe de alpiniști din lume. Dar, după ce atinge 8 600 m, echipa de vîrf este nevoită să bată în retragere, din cauza timpului rău. În toamna aceluiași an elvețienii revin cu o nouă expediție, dar vremea rea și frigul polar îi respinge din nou.

În 1953 sînt din nou englezii la rînd. Un atac metodic și norocul unei vremi bune le asigură în sfîrșit victoria. **În ziua de 29 mai 1953, la orele 11,30 neozeelandezul Edmund Hillary și șerpașul Tensing ating vîrful lumii.** Este încă o demonstrație strălucită că voința omului poate învinge natura.

Dar, chiar și după cucerire, Everestul a continuat să atragă pe alpiniști. O mențiune specială merită însă expediția chineză din 1960 care a escaladat creasta nordică a masivului precum și expediția americană din 1963 care a urcat pe creasta vestică și a coborît pe cea sudică, realizînd astfel prima traversare a unui masiv de 8 000 m. În 1970 un japonez a făcut o coborîre cu schiurile pe versantul vestic al masivului, atingînd o viteză de 150 km la oră. În total, pînă acum, numărul oamenilor care au atins vîrful lumii este de 28.

Vîrful **Dapsang** este al doilea de pe lista giganților și este cunoscut cu indicativul topografic **K 2**. El se află în partea vestică a Himalaiei, în Karakorum (are 8 611 m) și stăpînește o lume de ghețuri și pustiuri ce fac apropierea foarte grea. Cu toate acestea cucerirea lui a fost încercată de timpuriu. În 1902 este încercat de o expediție internațională, care recunoaște masivul, iar în 1909 este explorat de italieni, fără prea mult succes. În 1938 apar alpiniștii americani și aleg un traseu abrupt, dificil, dar se pare singurul posibil. Echipa de vîrf atinge 7 925 m, dar din cauza lipsei de alimente, lupta trebuie abandonată. Americanii revin după un an și vremea excelentă îi favorizează. Ajung la 8 300 m, dar, cînd să-și atingă țelul, o defecțiune de aprovizionare a taberelor avansate și lașitatea unor șerpași duc la o înfrîngere: pe munte rămîn pentru totdeauna un alpinist și trei șerpași. Este singura expediție, din toată istoria cuceririi Himalaiei, care nu a fost înfrîntă de natură, ci de oameni.

În 1953 alpiniștii americani revin, dar de data aceasta vremea rea este cea care îi înfrînge. Anul următor apar italienii, cu o expediție pusă la punct ca un ceasornic. Aproape fără incident, și bucurîndu-se de vreme bună, alpiniștii L. Lacedelli și A. Compagnoni ating în 31 mai 1954 cel de al doilea vîrf al lumii.

●

1. Primii oameni pe vîrful lumii: șerpașul Tensing (29 mai 1953) fotografiat de către Hillary.

2. Masivul Everest este înconjurat de alți giganți: Lhotse, al 4-lea vîrf al lumii și un șaptemiar, Nuptse.

3. În drumul lor spre vîrfuri alpiniștii întîlnesc tradiționalele construcții ridicate de localnici, denumite chorten.

4. O lume a ghețurilor veșnice — Vîrfurile Himalaiei.

5. Ascensiunea vîrfurilor himalaiene este o chestiune de rezistență, de tenacitate și... vreme bună.

6. Porteri localnici transportă bagajele expediției pînă la taberele de bază.

7. Șerpașii, populația nepaleză specializată în transportul utilajelor la taberele superioare. Din rîndurile lor s-au ridicat alpiniști de seamă, denumiți «tigri».

8. La marile înălțimi alpiniștii sînt nevoiți să poarte măști cu oxigen și un echipament special termic, asemănător cu cel al astronauților.

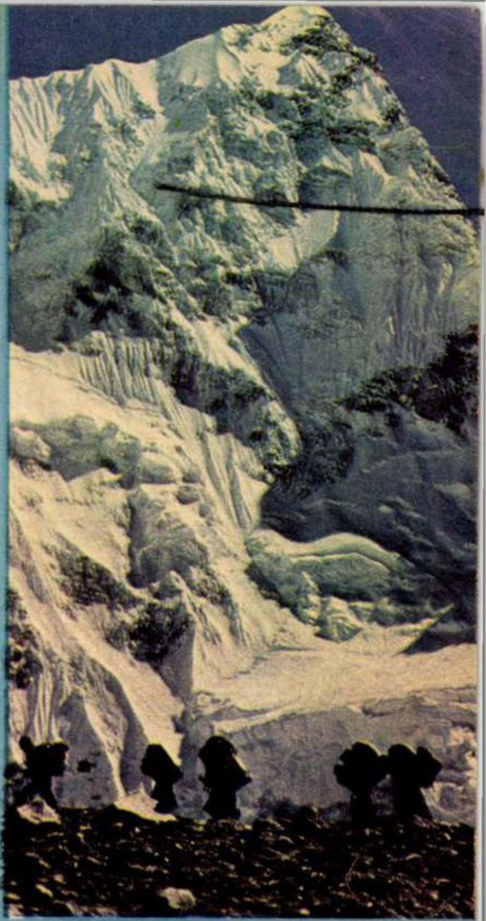
6

7

8

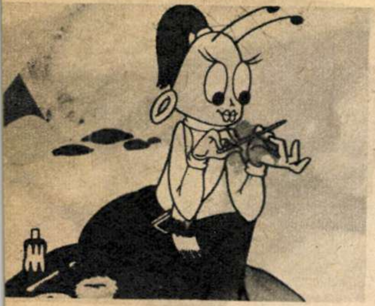
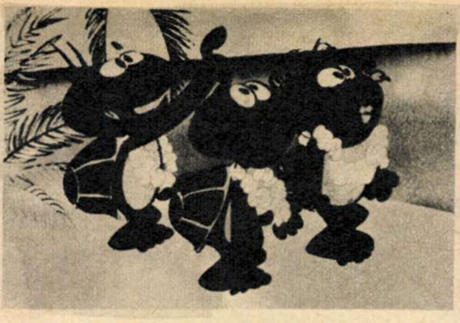
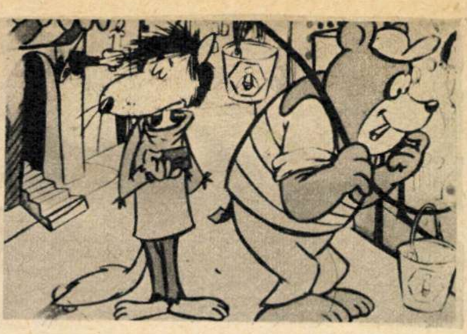
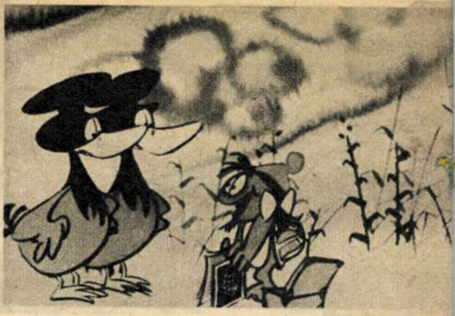

FILM FILM

Poveştile piticului Bimbo. Film românesc de animaţie, de lung metraj.

Întovărăşiţi de omuleţul Bimbo pătrundem în lumea unor semnificative fabule de La Fontaine.

Şi tot din lumea fabulelor lui La Fontaine, este inspirat filmului **Fablio Magicianul,** realizat de francezul Georges de Lagrandiere, în coproducţie cu studiourile de animaţie din Bucureşti, Budapesta şi Sofia. Imaginile de un umor irezistibil alături de un comentariu plin de vervă dau mult farmec acestor filme, recomandabile pentru toate vîrstele.

O poveste veche, veche, producţie a studiourilor, «Lenfilm», după un basm de Andersen, istoriseşte întîmplările unui tînăr păpuşar îndrăgostit de fata unui hangiu.

CINEMATOGRAFUL VA VENI LA ŞCOALĂ

Nu de mult am primit vizita în redacţie a regizorului Geo Saizescu şi a profesorului Marin Teodorescu, *membri în comisia Centrului naţional al filmului pentru copii (CNFC). Cu acest prilej am purtat o scurtă discuţie.*

— Vă rugăm să-i informaţi pe cititorii noştri despre CNFC.

Geo Saizescu: *Centrul naţional al filmului pentru copii a fost înfiinţat recent. CNFC îşi propune, în primul rînd, promovarea filmului pentru copii de bună calitate, stimularea producţiei adresate celor tineri. În sensul acesta, sperăm să avem, cît de curînd, discuţii cu forurile de specialitate pentru ca atît Casa de filme «Bucureşti», cît şi Studiourile «Sahia» şi «Animafilm» să ofere filme cît mai interesante tinerei noastre generaţii. Oricum scriitorii şi regizorii noştri au rămas datori filmului pentru copii...*

Marin Teodorescu: *Dorim ca filmul să pătrundă cît mai mult în şcoli, ca tinerii spectatori să poarte discuţii cu realizatori de filme, cu actori, pentru ca încă din şcoală copiii să cunoscă aspectele teoretice ale celei de a şaptea arte.*

G.S.: *Aş completa că Centrul urmăreşte să formeze viitorii spectatori care să ştie să privească un film, să-l înţeleagă, într-un cuvînt, să fie sensibili la arta cinematografică. În acest scop se va crea o cinematecă pentru copii unde vor fi prezentate filme de arhivă, evident după o selecţie potrivită vîrstei.*

— Tovarăşe Geo Saizescu, ştim că aţi prezidat cele două ediţii ale Festivalului naţional al cinecluburilor pionereşti. Ce părere aveţi despre această activitate a purtătorilor cravatelor roşii?

G.S.:La cele două ediţii am văzut poate 250 de filme realizate de 50 de cinecluburi pionereşti. Aş arăta că aceşti foarte tineri cineaşti au un ochi ager, că ştiu să descopere în universul înconjurător aspecte inedite, că surprind lumea copilăriei dinlăuntrul ei cu un farmec de-a dreptul uimitor. Aş cita filmele prezentate de cinecluburile şcolilor generale din Pătrăuţi (Suceava) şi Segarcea (Gorj)

— Această preocupare, a copiilor, atît de modernă, va interesa *CNFC-ul?*

M.T.: *Centrul naţional îşi propune să stimuleze activitatea cinecluburilor pionereşti. Să nu uităm că în vacanţa de vară va avea loc cea de-a treia ediţie a festivalului care de data aceasta, se va bucura de o participare internaţională.*

Botanistul Liviu Cotfas exp[illegible]ă pictorului Gheorghe Ene ce va[illegible]tate de mușchi a găsit.

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

Sub semnul ZĂGANULUI

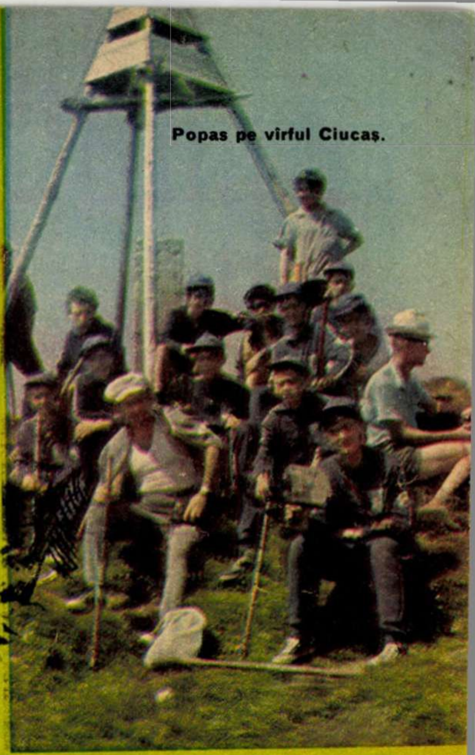

Popas pe vîrful Ciucaș.

ACUM PORNIM PRIN ÎMPĂRĂȚIE...

Cîntecul se înalță limpede printre brazi:
«Acum pornim prin împărăție,
Împărăția numită copilărie
Un zîmbet, o frunte senină, o floare
Țin loc aici de mărgăritare
Joacă-te gîndule, du-ne spre lume
Fiecare ființă, fiecare lucru așteaptă
de la joaca noastră
un nume.

. . . .

Expediția «**ZĂGANUL**» înaintează pe potecile Ciucașului ducînd cîntecul prin păduri, spre înălțimi ca un stindard al tinereții lor luminate de aurora acestui timp ce le îngăduie să le materializeze visurile. Acest cîntec le-a fost dat în dar în mai '70, cînd membrii echipajului își întocmeau planul de acțiune.

Poetul **Petre Ghelmez** a scris versurile, profesorul **VICTOR CARPIȘ** — muzica. «Un dar împărătesc» — cum va spune cronicarul acestei expediții alcătuită din 15 cutezători, elevi ai Școlii generale nr.2 din Giurgiu.

FIECARE FIINȚĂ, FIECARE LUCRU, AȘTEAPTĂ DE LA JOACA NOASTRĂ UN NUME!

Zăganul... vulturul bărbos sau **Gypröetos barbatus,** cum îi spun savanții, e o pasăre a înălțimilor carpatine. Cîndva, neamul său era numeros prin aceste ținuturi și, poate tocmai de aceea un munte semeț din cuprinsul de calcar al masivului Ciucas, a fost numit de oamenii locului, Zăganul. Un nume ce evocă zborul îndrăzneț al vulturului. Cei cincisprezece cutezători și l-au ales ca un cifru heraldic al expediției lor și Zăganul a devenit astfel un simbol. Și în cele patrusprezece zile ale drumeției lor s-au străduit să-și cinstească insemnul heraldic și steagul de purpură al pionierilor. Jurnalul lor de bord, carnetele de note adună răspunsuri la miile de întrebări ce le pun, florile, ierburile, arborii pădurilor, apele.

— Mă cunoști?

— Știi oare de unde viu, unde mă duc?

După îndelungate cercetări pionierii botaniști, zoologii și geologii își triază materialul adunat, îl identifică, îl clasează. Conservarea probelor insumează sute de ore de muncă migăloasă și stăruitoare.

UN OASPETE NEAȘTEPTAT

Și iată într-o zi, în împrejurimile «cartierului general» al expediției, instalat într-o poiană, la Cheia, unul din pionieri strigă cu glas înnăbușit:

— Băieți, nu mișcați! O fiară ne pîndește din frunziș...

Membrii echipajului înconjoară pomul într-un cerc strîns, fac larmă să scoată la iveală sălbăticiunea care cobora vertiginos din creangă în creangă. Cornel Preduț «zoologul» expediției îi recunoaște primul blana tărcată:

— E un jder, un jder cu guler alb.

Jderul, ca o confirmare a agilității sale deosebite, ajuns la doi metri de sol, face un salt spectaculos și se îndreaptă fulgerător spre unul din pionierii ce alcătuiau cercul în jurul copacului. Excelent tactician, folosind mișcarea de recul a vînătorului improvizat, jderul «străpunge» încercuirea și dispare în tufișurile dese ce întovărășesc firul apei, apoi se mistuie în cine știe ce vizuină. Totul s-a petrecut atît de repede, încît fotoreporterul expediției a pierdut prilejul să înregistreze pe peliculă peripețiile acestei întîmplări. Făcînd «haz de necaz» echipajul și-a continuat explorarea vînînd cu succes... fluturi.

SIMION FLORIAN ADUNĂ... AUR

Florian e secundul expediției și un pasionat folclorist. El va aduna în decursul acestei drumeții, un prețios material documentar, privind obîrșia numelui unor locuri legate prin firul de aur al legendei de întîmplări de demult, pline de farmec și de tîlc. Unele asemenea documente folclorice — cum de pildă legendele privind Tabla Buții din Pasul Buzăului, culeasă în comuna Drajna de Sus, Prahova — vor fi aprins discutate de către membrii echipajului care pătrund adînc în istoria vie a locurilor, împlinindu-și cunoașterea zilelor de furtună și de zidire a istoriei patriei.

În lumea colorată a acuarelelor, pictorului «Paganel», cum îi spun băieții lui Paul Andrei, Ciucașul îi va prelungi pînă departe luminile și umbrele tărîmului său de stînci și neînchipuit de variate contururi: piramide și conuri retezate, roci masive cizelate de apă și vînt, ce iau — privite dintr-un anumit unghi — chip de om sau de animale fabuloase.

Tigăile mari, Tigăile mici, Sfinxul Bratocei, cum sînt înscrise pe hărțile turistice aceste locuri, sînt în același timp adevărate muzee în aer liber, în care pionierii citesc — ajutați de comandantul lor — filă cu filă, istoria geografică a munților.

POIANA SURÎDE IAR

Zilele trec repede, poate prea repede cînd rămîn atîtea ispititoare zone necercetate. S-a încheiat prima săptămînă. Bilanțul e bogat și expediționarii dorm duși pînă cînd soarele e sus. E duminică. Un adevărat convoi de automobile și autobuze invadează poiana. Citadinii caută răcoarea muntelui, ospeția pădurii. Membrii expediției își continuă programul în împrejurimi, căutînd să-și completeze colecțiile de fluturi, de plante și roci. Spre seară, cînd revin în tabără, nu mai recunosc locurile. Ierburile sînt strivite, cutii de conserve, sticle goale de limonadă și bere, ziare mototolite, pungi de material plastic sfîșiate desfigurează poiana, frumusetea acelor locuri care pînă ieri mai erau atît de ispititoare. Comandantul expediției ia o hătărîre:

— Nu putem sta nepăsători. Băieți, trebuie să curățim poiana!

Au muncit ore de-a rîndul. Au redat, fața pură a ierbii, au îndepărtat urmele neglijenților. Poiana surîdea iar.

CE-ȚI TREBUIE CA SĂ FACI UN FOC DE TABĂRĂ?

Unii vor spune: vreascuri uscate, lemne nepătrunse de umezeală și mușchi bătuți bine de soare. Alții îți vor da sfaturi cum să așterni lemnele în curciș, unul peste altul, la adăpost de vînt. Ori... Și cîte alte sfaturi nu se pot da în această privință! Dar nu-i îndestul să știi să aprinzi focul. Trebuie să știi, mai cu seamă să fi pătruns arta de a întreține mereu vie flacăra interesului celor ce se adună în jurul lui, să stîrnești veselia, să-i faci pe cei din jur să înțeleagă simbolul horei de flăcări: unirea în prietenie. Acest adevăr l-au simțit, l-au pătruns bine cutezătorii din expediția «**Zăganul**». Și au izbutit să facă din focul de tabără centrul unui cerc de voioșie, un numitor comun al tinerilor din taberele apropiate.

Cîntecele mai vechi și mai noi, versurile unor poeți de seamă, sau catrenele improvizate de cîțiva pionieri sprinteni la minte au îmbogățit orele serilor de vară petrecute în jurul focului de tabără.

Odată sfîrșită expediția, pornind spre casă, pe membrii expediției Zăganul i-a întovărășit iarăși cîntecul:

«Joacă-te gîndule, du-ne spre lume,
Împărăția noastră e luminată,
E luminată de cel mai bun Soare».

AUREL LECCA

Drumețind pe cărările Zăganului.

Membrii echipajului își completează colecțiile.

Membrii echipajului «ZĂGANUL» de la Școala generală nr. 2, Giurgiu, care a obținut PLACHETA ȘI FANIONUL DE ONOARE «CASETA DE CRISTAL»; comandant, Prof. GRIGORE BUDURU; căpitan, MARIAN COPĂCEANU; secund, FLORIAN SIMION; botaniști; LIVIU COTFAȘ, MIHAIL EREMIA; zoologi, IONEL MIHAI, MARIN PETRUȘ, CORNEL PREDUȚ; Entomologi, FLORIAN DAMIAN, GHEORGHE NICOARĂ; geolog, MARIN NEDELEA; meteorolog, NICULAE NICULESCU; pictori, PAUL ANDREI, GHEORGHE ENE; fotoreporter, CRISTIAN GIURCĂ; operator film, STELICĂ ȘORICEL.

Scenariu: Horia Aramă
Desene: Nicu Russu

OMUL-RADAR

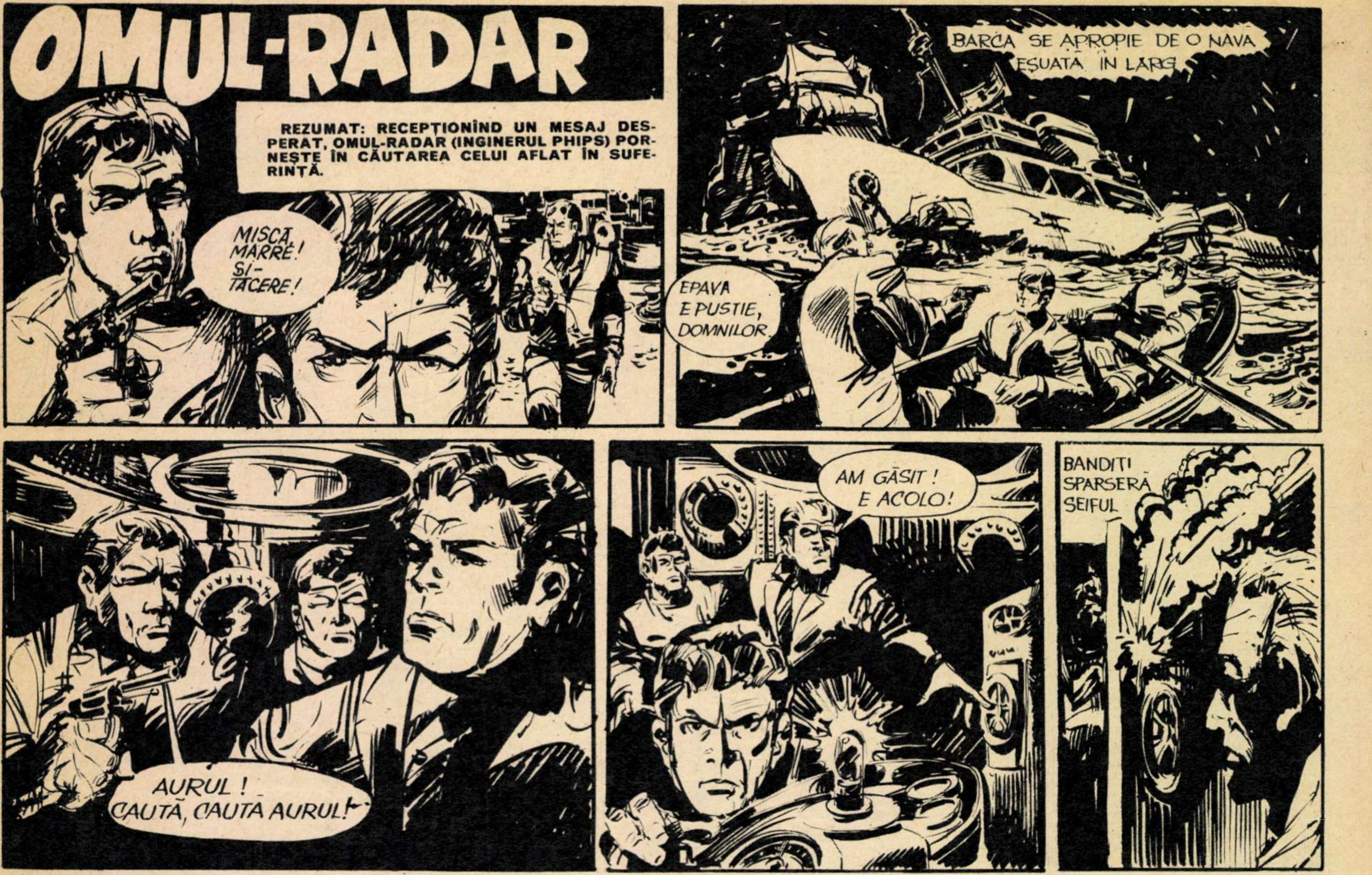
REZUMAT: RECEPȚIONÎND UN MESAJ DESPERAT, OMUL-RADAR (INGINERUL PHIPS) PORNEȘTE ÎN CĂUTAREA CELUI AFLAT ÎN SUFERINȚĂ.
MIȘCĂ, MARRE! ȘI TACERE!
BARCA SE APROPIE DE O NAVA EȘUATĂ ÎN LARG
EPAVA E PUSTIE, DOMNILOR
AURUL! CAUTĂ, CAUTĂ AURUL!
AM GĂSIT! E ACOLO!
BANDIȚII SPARSERĂ SEIFUL

NICUȚĂ TĂNASE

Casata de la miezul nopții

ROMAN FOILETON 10

ÎNTÎLNIRE CU BUNICA LUI MARIAN

ROMAN FOILETON 46

Responsabilul cofetăriei ne făcea semne disperate cu mîna. Eu și Iliuță îl vedeam prin oglinda retrovizoare a mașinii. Am apăsat pe ambreaj, am băgat în viteză și... P-aici ți-e drumul!

— Ce faceți?

— Cum ce fac?

— Responsabilul...

— Ce e cu el?

— Aleargă după mașină. De ce nu stați de vorbă cu el?

— Trebuie să-l fierbem puțin.

— Cum să-l fierbem?

— Sînt mai mult decît sigur că el este implicat în «cazul Marian» și sînt la fel de sigur că tot el s-a «plimbat» și cu mașina mea.

— Și acum unde mergem?

— La bunica lui Marian.

— Ce vă face să credeți că responsabilul cofetăriei are amestec în povestea cu bancnotele lui Marian.

Am oprit mașina în fața porții și am pornit pe jos,împreună cu Iliuță,spre casa bunicii lui Marian.

— Ce motive vă fac să credeți că responsabilul...

— Mai multe motive.

— Care sînt?

— În primul rînd... Motivul numărul unu este: în seara cînd a venit Marian la mine mi-a atras atenția faptul că el, Marian a subliniat cu oarecare insistență existența unui cofetar foarte priceput în această comună. Îmi aduc aminte și fraza lui: «au acolo în comună un cofetar formidabil», al doilea motiv este descoperirea ta.

— Care descoperire?

ROMAN FOILETON 47

— N-ai găsit tu, în spatele cofetăriei, o lădiță asemănătoare cu cea în care a adus Marian bancnotele la noi acasă?

— Aveți dreptate.

— Al treilea motiv este dispariția lădiței din mașină, «plimbarea» cu mașina mea, și motivul cel mai concludent este...

— Aveți un motiv și mai concludent?

— Desigur... Cît am stat la cofetărie, tu nu te-ai uitat de loc în sus? N-ai observat nimic deosebit?

— Ce anume?

— Dragă Iliuță, sînt nevoit să ți-o spun chiar în față...

— Ce să-mi spuneți?

— Stofă prea multă de detectiv particular nu ai.

— De ce?

— Ai stat cu ochii numai în fața de masă. N-ai băgat de seamă cum ne dădea tîrcoale responsabilul. Era cu ochii numai la masa noastră. A tras cu urechea și la discuția noastră... Vrei să citim biletul?

Cînd a auzit Iliuță propunerea mea, mai, mai să leșine de bucurie. De fapt și eu muream de curiozitate. Am despăturit biletul și spre marea noastră surprindere am citit «Domnule Nicuță Tănase v-aș rămîne îndatorat întreaga viață dacă ați avea amabilitatea să veniți pînă la mine în birou. Simt nevoia să vă dau o explicație» Semnătura e indescifrabilă.

— Ce părere ai Iliuță?

— E colosal.

— Ce e colosal?

— De unde știe cum vă cheamă?

— Povestea cu numele nu mă face prea curios.

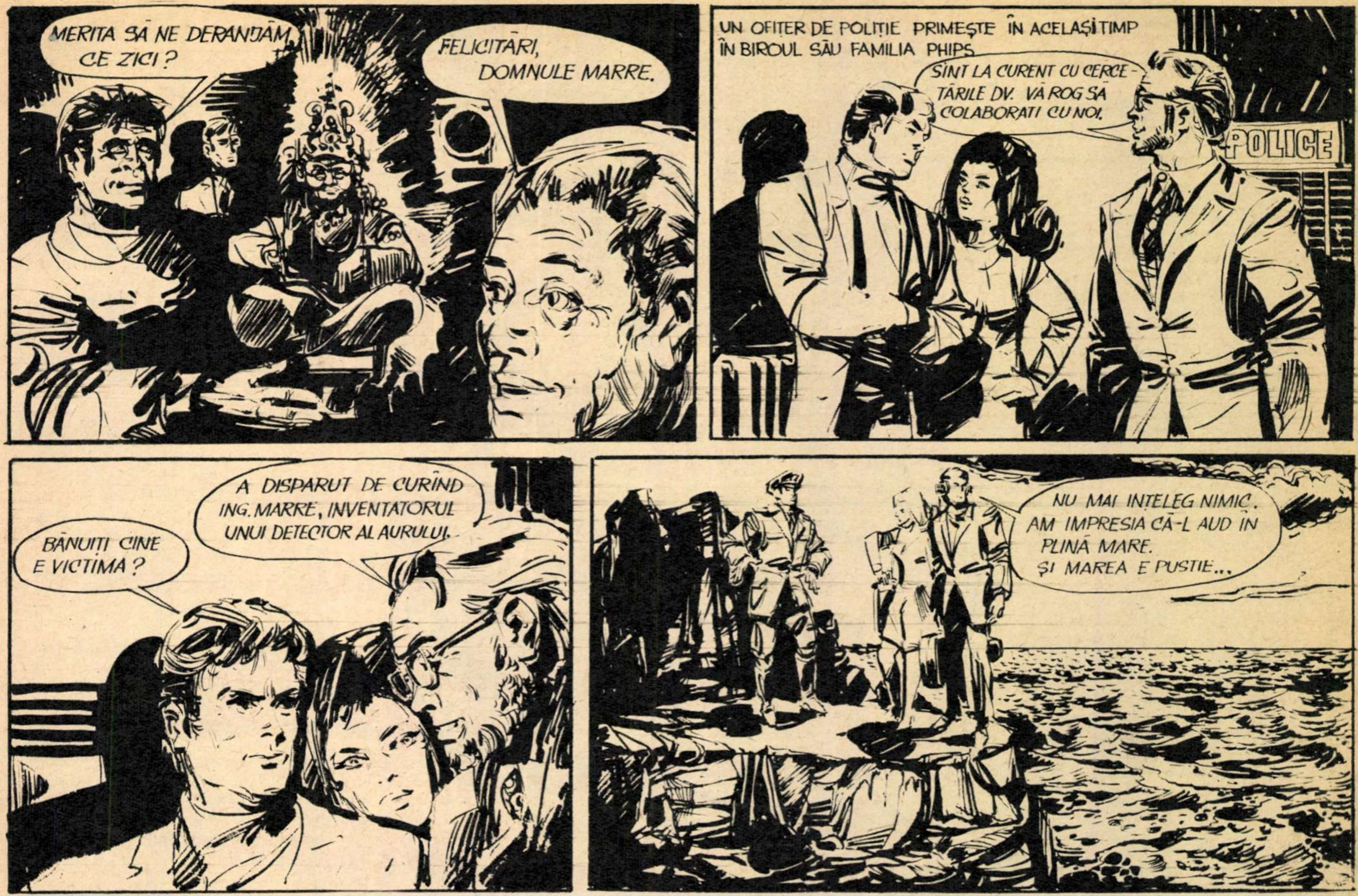
MERITA SĂ NE DERANJĂM, CE ZICI?
FELICITĂRI, DOMNULE MARRE.
UN OFIȚER DE POLIȚIE PRIMEȘTE ÎN ACELAȘI TIMP ÎN BIROUL SĂU FAMILIA PHIPS
SÎNT LA CURENT CU CERCETĂRILE DV. VĂ ROG SĂ COLABORAȚI CU NOI.
POLICE
BĂNUIȚI CINE E VICTIMA?
A DISPĂRUT DE CURÎND ING. MARRE, INVENTATORUL UNUI DETECTOR AL AURULUI.
NU MAI ÎNȚELEG NIMIC. AM IMPRESIA CĂ-L AUD ÎN PLINĂ MARE. ȘI MAREA E PUSTIE...

ROMAN FOILETON 48

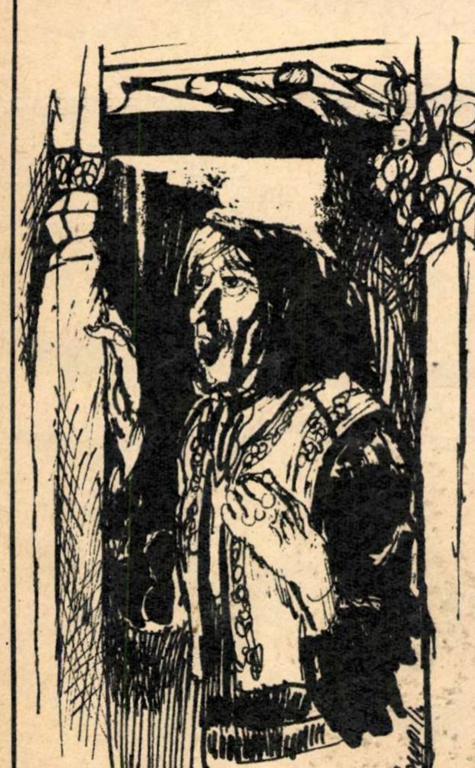

ROMAN FOILETON 49

Am apărut de foarte multe ori la televizor, mi-a apărut și poza prin reviste. Trebuie să știi că ospătarii și frizerii au o memorie vizuală formidabilă. Și în afară de asta mai există posibilitatea să-i fi spus de vizita mea moș Petcu ori șeful de post în fața căruia m-am legitimat.

— Ce interes avea șeful de post să-i spună că Nicuță Tănase...

— Nici un interes. O fi fost întrebat și el, de ce să-mi ascundă numele? Mor însă de curiozitate în legătură cu explicația care vrea să mi-o dea. Dar să-l lăsăm pe enigmaticul responsabil de cofetărie și să intrăm la bunica lui Marian.

Am bătut la poartă și în prispă a apărut o bătrînică îmbrăcată în negru și cu un tulpan la fel de negru pe cap.

— Intrați maică, intrați că e legat cîinele.

Fără să ne întrebe cine sîntem, și cu ce treburi o vizităm, ne-a invitat în odaia de musafiri. A șters scaunele de praf, ne-a îmbiat să luăm loc, și pentru că orisicît nu ne simțeam prea bine. treci pragul unei case și nu spui de ce, am spart eu gheața.

— Bunicuțo, noi sîntem niște prieteni foarte buni de-ai lui Marian.

— Sînteți de la București?

— Da.

— Dumneata ești om în etate, cum ești prietenul lui Marian?

— Nu exagerez de loc. Sînt foarte bun prieten cu el. Scriu cărți pentru copii. Sînt prieten bun și cu eroii cărților mele și cu cititorii mei.

— Așa da... Și cum te cheamă pe dumneata?

I-am spus numele. S-a recomandat și Iliuță

ROMAN FOILETON 50

și după ce a repetat numele meu a zis:

— Dumneata nu scrii și la ziar?

— Ba da!... Bunicuțo, eu scriu o carte în care vreau să arăt cum și-au petrecut vacanța elevii... Știu că nepotul dumitale, Marian a fost și aici.

— Cum să nu fie? Păi dacă nu-l trimite taică-su la mine, vara, mai are pace cu bătrîna lui mamă? Dumneata ce zici, se poate să nu-l trimită?

— Vrei să ne povestești și nouă cum s-a comportat Marian în vacanța asta.

— Cum să se comporte? Marian e...

— Știm că e băiat cuminte... La plecare n-ați observat ceva deosebit la el? Nu era...

— Ba da. Parcă dăduse strechea în el. A plecat cu vreo două zile înainte...

— Bunicuțo, el mai are vreo rudă aici, vreun văr mai mare?

— Cum să nu? Are și vreo trei verișoare. Una e măritată. Văr îl are pe neastîmpăratul de Sgîndărici.

— Unde stă?

— În capătul celălalt al satului. Chiar lîngă biserică. Prima casă... Ce faceți? Plecați? Nu luați ceva, o dulceață?

Am lăsat-o pe bunica lui Marian dînd din umeri a mirare și vă rog să mă credeți, Iliuță abia se ținea după mine.

— Unde mergem?

— Trebuie neapărat să-l găsim pe Sgîndărici ăsta.

— De ce?

— va urma —

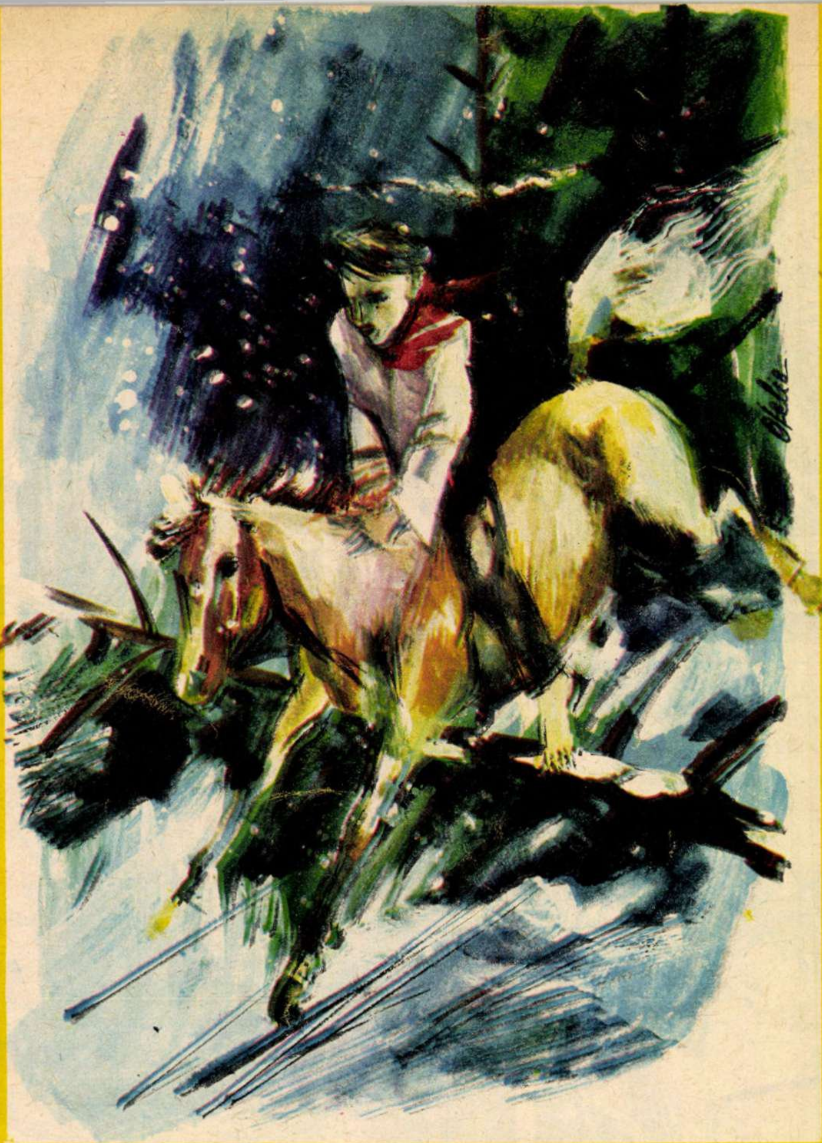

ZIMBETUL CALD AL BUNICULUI

(Urmare din pag. 3)

Apoi trase tașca grea, de piele și cu o mișcare sprintenă o agăță undeva în hăul negru al hornului.

— Deschide! se arătară nerăbdători cei de afară.

— Iaca, deschid, făcu bunicul și trase zăvorul gros, de lemn.

Intrară două trupuri enorme, învelite în sumane lungi, două capete acoperite de obrăzare și cu căciuli țuguiate. În miini aveau topoare cu coada scurtă. Mircea amuțise, bunicul se trase lîngă el.

— Apoi ce fel de oameni buni îți fi de umblați cu obrazele ascunse? întrebă bunicul fără să se sperie.

— Sîntem buni de treabă, glumi unul din cei doi, cel cu vocea mai groasă. Dă-ne tașca aceea și nu ne mai vezi.

— Apoi, că n-am nici o tașcă, zise bunicul, la fel de liniștit.

Cei doi se mișcară spre el și abia acum dădură cu ochii de Mircea.

— Aista cine-i? întrebă tot cel cu vocea groasă.

— Nepotu-meu.

Mircea se ghemuise de-i ajungeau genunchii la gură și își auzea clănțănitul dinților. Cînd plecaseră încoace ieri după-amiază, mama și bunica se rugaseră de bătrîn să nu-l ia cu dînsul pe nepot. «Cine știe ce se poate întîmpla noaptea, în pădure», ziceau ele. «Nu are ce să se întîmple. Și pe urmă, dacă sîntem doi bărbați, ne ajutăm la nevoie unul cu altul», răspunsese bunicul. Mircea uitase aceste vorbe, furat de frumusețea priveliștei, dar acum îi veniră deodată în minte. «Sînt bărbat, trebuie să-l ajut», își spuse. Dar cum? Se gîndi să facă un semn bunicului și să sară dintr-o dată asupra banditilor, cum văzuse într-un film. Îi părea rău că n-are măcar un pistol jucărie, că nu știe boxul, judo, sau alte metode de a te descotorosi de dușmani. Și în vreme ce el se socotea cum ar putea să vină în ajutorul bătrînului, acesta ținea piept, cu vorba, celor doi hoți.

— Chiar dacă aș avea banii la mine, nu vii i-aș da, că-s lefurile oamenilor.

— Dacă nu merge cu vorbă bună... se înfurie cel cu vocea groasă, iar fîrtatul său trase un cuțit de sub suman.

«Trebuie să fac ceva, trebuie, trebuie!» își spunea Mircea și se hotărî să sară berbecește cu capul în pieptul celui mai apropiat hoț. Se ridică în capul oaselor, dar o făcu atît de fără vlagă că celălalt îl întrebă:

— Ce-i țîcă, vrei afară?

— Îhî! făcu Mircea.

— Du-te!

Lui Mircea nu-i venea să creadă. Se dădu jos din pat și vru să-și tragă paltonul pe el, dar hoțul îl opri:

— Nu, fără. Așa cum ești.

Mircea încercă să-și ia măcar ghetele dar nu-l lăsară. Pe orice punea mîna, mascatul cu voce groasă îl oprea:

— Nu, fără! Așa cum ești.

Numai cînd trase cravata roșie de pionier, pe care bunica i-o legase în ultima clipă la gît, ca să-și țină ridicat gulerul paltonului, nu-i ziseră nimic.

Cînd păși dincolo de ușa groasă, îl înțepară milioane de ace, o apă de gheață îl cuprinse, iar un foc îi arse tălpile goale. În aceeași clipă toată teama și neînțelegerea îi pieiră. Știu dintr-o dată ce are de făcut. Îl va salva pe bunic. E băiat mare, e bărbat, trebuie să-l ajute. Se va duce în sat, va anunța autoritățile. Cu un gest obișnuit își legă la gît cravata.

Fără să țină seama că se afundă pînă aproape de genunchi în zăpadă, alergă la grajd. Nu mai umblase niciodată cu caii, era orășan care numai în vacanță venea pe la bunici, dar nu-i fu frică. Dezlegă pe cel roib, care i se păruse mai blînd, îl trase de lanț pînă îl scoase din șopronul unde îi legase seara bunicul, își făcu vînt pe el și începu să-l bată cu călcîiele. Roibul stătu în cumpănă cîteva clipe, nedumerit asupra celor ce are de făcut, dar găsi apoi cărarea și porni în trap. După ce se depărtă de canton, Mircea îndrăzni să-i vorbească, și calul înțelese, parcă ceva din însuflețirea și dorința omului i se transmisese. E adevărat că băiatul îl lovea și cu palmele, cu călcîiele, îi striga în ureche.

Galopul ținu mult. Sau poate i se părea numai lui Mircea. În noapte, văzduhul părea cu totul altfel. Aerul era rece și tare ca o apă oxigenată. Zăpada răspîndea o lumină albă, fosforescentă. Copacii întindeau zeci de brațe strîmbe să-l oprească, să-l cuprindă, Iar el era asemeni unui Făt-Frumos ajuns pe tărîmuri de vis. Nu-i mai era frig, un val de foc îl urmărea, voia să-l mistuiască. Aproape că uitase pentru ce a plecat, atît de minunat i se părea totul.

Deodată calul sforăi, o luă într-o parte, Mircea simți o clipă că plutește în gol, vru să se apuce cu mîinile de ceva, dar n-avu de ce și se trezi în zpada pufoasă. Cîteva clipe rămase năuc, apoi sări în picioare. Visul se destrămă. Frigul îl pătrunsese în tot trupul, îi zgîlțîiau dinții, mîinile, picioarele. Și totuși trebuia să meargă înainte. Calul era departe, pe drum, stafie neagră ce se depărta. Porni în goană după el, dar cînd fu aproape, acesta o luă iar la goană. Începu o urmărire inegală, fantastică, între animalul puternic, bine înzestrat de natură împotriva iernii și omul plăpînd, hărțuit de frig, zăpadă, singurătate. Și totuși, cel de-al doilea învinse. Ocolind pe departe, îngînînd vorbe de mîngîiere, întinzînd mîna cu promisiunea bucății de pîine sau de zahăr, Mircea izbuti să prindă iar lanțul, să se avînte pe pătura legată de bunic în spinarea calului. Acum se înfipse bine în adîncitura greabănului, își împleti degetele în coama bogată, și porni în galop chinuit. Prima casă îi apăru îndată în cale. Sări jos, lovi în poartă cu pumnii, strigă, și curînd se aprinse o făclie de lumină. Și în vreme ce Mircea explica grăbit, cu glasul secat de emoție ce s-a întîmplat, cineva aduse o pătură, îl întinseră pe ea și îi frecară mîinile, și picioarele, și obrajii cu zăpadă. Îi apăru în minte zîmbetul cald al bunicului, apoi nu mai știu nimic, nu văzu ceata care pleca grăbită spre cantonul din pădure, nu simți cum e purtat cu grijă în casă nici cînd cei din jur îi dezlegară cravata roșie de la gît.

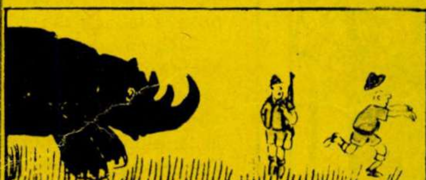

— De ce fugi? Rinocerul este un animal vegetarian.

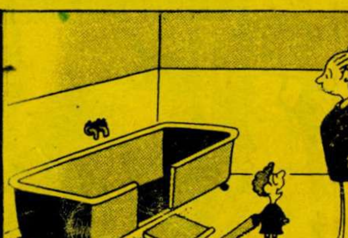

— Așa îmi este mai comod.

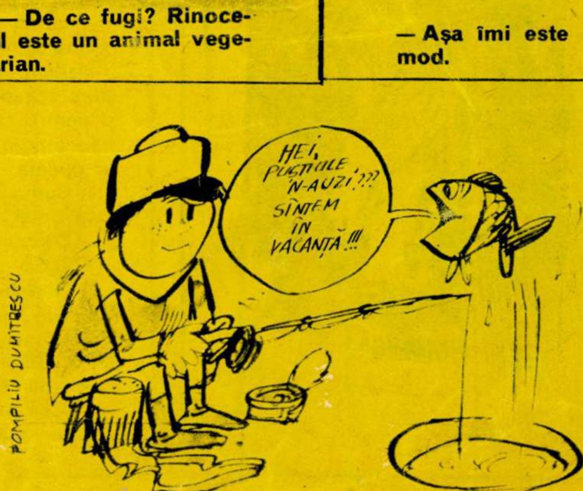

HEI, PUȘTIULE N-AUZI ??? SÎNTEM ÎN VACANȚĂ !!!
POMPILIU DUMITRESCU

LÎNGA FOC

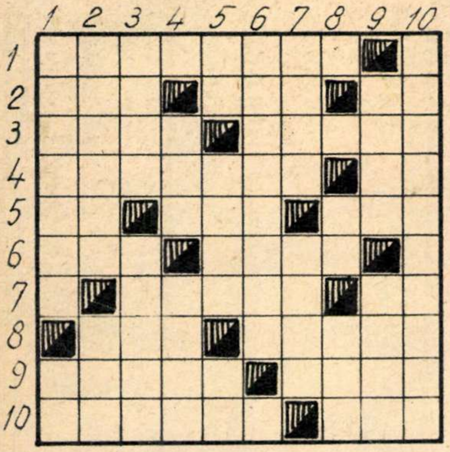

ORIZONTAL: 1. Titan din mitologia greacă care a dăruit oamenilor focul. 2. Axul focului de tabără! Lumină sau flacără reprezentînd un semnal în navigația pe apă. Soarele arzător al piramidelor. 3) Nu-i dulce! Celebru peisagist francez, autorul tabloului «Incendierea Sodomei». 4. Cărbuni incandescenți. Din armă! 5. Început de incendiu! Orășel în Brazilia. Un lemn bun pentru foc! 6. Fată. Ajuns după incendierea Troiei în Italia; 7. Ustensilă arhaică folosită la aprinderea focului. Gen! 8. Aici (pop.). Astru incandescent și luminos; 9. Sanctuarul din Efes al acestei zeițe a fost incendiat de Herostrat în 356 î.e.n. cu scopul de a deveni celebru Adresez vorbe calde la adresa cuiva! 10 Imperiul Roman de Răsărit unde s-a descoperit în secolul al VII-lea secretul preparării «focului grecesc». Mîncător de jeratic în basme (pl.).

VERTICAL: 1. Expus la căldura focului (pl.). Dorin Barbu; 2. Îmbujorate de... foc sau soare! A usturoia; 3. Un cîine care fuge de mama focului! Foc. (fig. pop). 4. Poet român contemporan, autorul volumului de versuri «Focurile sacre». Armă explozivă la atingere sau la comandă; 5. Efect! Car de foc. 1971. 6. Rest al unui foc (dim. sing.); 7. Irod (pop.). Hercule, ridicat în rîndurile zeilor, de pe rugul pe care urma să scape de chinurile unei cămăși otrăvite; 8. În lumina farului! Descărcare electrică luminoasă într-un gaz; 9. Orașul în care ardea neîncetat focul în templul zeiței Vesta. Atmosferă încărcată, gata de ploaie; 10. Locuitori ai Țării de Foc.

prof. Teodor AXIOTI

UMOR

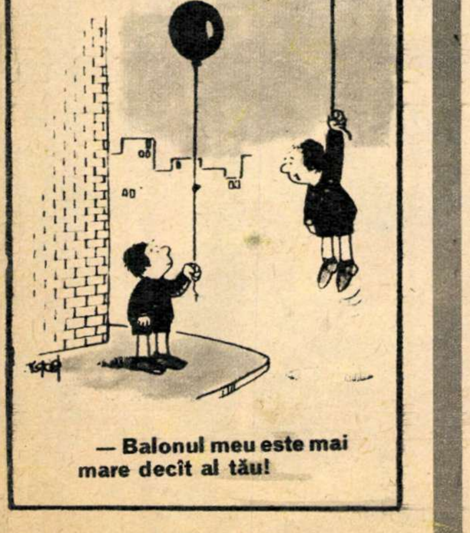

— Balonul meu este mai mare decît al tău!

În prezența profesorului PARBRIZ au fost stabiliți cîștigătorii concursului

„SĂGEATA ALBASTRĂ“

- o BUCUREȘTI, LOCALITATEA CU CEI MAI MULȚI PARTICIPANȚI.
- o TOTUȘI, MARELE PREMIU — CARTUL — VA PLECA LA CARANSEBEȘ!
- o TRAGERE LA SORȚI, SĂRBĂTORITĂ ÎN STIL... PARBRIZ!
- o CINE ESTE PROFESORUL PARBRIZ?

În primul rînd, dragi cititori și concurenți, vă cerem mii de scuze. Nenumărate scrisori sosite în redacție ne-au reproșat că n-am anunțat premiile la data cuvenită. Dar a fost o întîrziere premeditată. Am vrut să facem un dar pentru Noul An, cîștigătorilor. De aceea rezultatele apar în primul număr din '71.

Și acum să intrăm în subiect.

Tragerea la sorți s-a făcut la București, orașul cu cei mai mulți participanți la concurs (circa jumătate din numărul tuturor participanților). Au extras **LILIANA NICULAE, Școala generală nr. 183 și ION FLOREA, Școala generală** nr. 146. Deși legați la ochi (foto 1), au fost «în mînă bună» (Pentru cîștigători firește).

Și un mic concurs vesel. Participanții din sală trebuiau să ghicească cine anume din juriu este profesorul Parbriz... Majoritatea au izbutit!

A urmat un alt concurs: o întrecere de carturi (foto 2). Cîștigătorii au primit premii din partea redacției. Deci, o sărbătorire stil Parbriz».!

Știm că sînteți nerăbdători, de aceea ne grăbim să anunțăm.

PREMIANȚII

Premiul cel mare - un cart: VASILE PÎRVULESCU, Caransebeș.

Premiul I - un magnetofon: ILIE RUSU, comuna Feleac, județu Cluj.

Premiul II - o bicicletă: CONSTANTIN NEAGU, orașul Slănic, județul Prahova.

Premiul III - un ceas de mînă: FLORICA BUDAI, comuna Sălard, județul Bihor.

PREMII SPECIALE — aparate foto:

DAN SĂNDESCU, orașul Gh. Gh. Dej; CIPRIAN NICULESCU, București; DORU ȘERBAN, București; ELENA NIȚULESCU, comuna Cumpăna, județul Constanța; GABRIEL BĂDĂRAN, București; GHEORGHE CRISTESCU, Ploiești; MARIAN ANCA, București; DAN MARIUS ȚĂRANU, Timișoara; IOANA MARINESCU, București; DRAGOȘ CIORANIC, Pitești; RADU ȘERBĂNESCU, București; TRAIAN DOBRE, București; CONSTANTIN VALER FLORIN, comuna Valea Călugărească, județul Prahova; ȘTEFAN EMILIAN FOTESCU, București; ALEXANDRU SOLOMON, București; MIRCEA TRIZNEI, Cluj; CARMEN ARDELEANU, București; Cristian GRIGORE, București; DAN MANOLACHE, Suceava; BOGDAN PASERE, București; OVIDIU TEBEICA, oraș Pucioasa, județul Dîmbovița; CEZAR PÎRVULESCU, Craiova.

Ah, da! Cine-i profesorul Parbriz? Am trimis materialul în tipografie și am uitat să vă spun tocmai asta. Și cînd te gîndesti că nu e pentru prima oară!

A. WEISS

CUTEZĂTORII SERVICE • CUTEZĂTORII SERVICE

Menționăm că toți, absolut toți prietenii noștri, cărora le-am publicat numele și adresa la rubrica «Cutezătorii-Service», sînt nerăbdători să primească scrisorile voastre. Totodată, vă rugăm să nu mai trimiteți la redacție scrisori pentru ca noi, la rîndul nostru, să le expediem celor cu care doriți să colaborați și cărora le-am publicat adresele.

Răspundeți-le lor personal!

Vă comunicăm că nu se vor lua în considerație scrisorile care nu au adresa completă.

CASETA CU ADRESE

Ana Radu (13 ani), comuna Răcășdia nr. 144, județul Caraș-Severin. Dorește să corespondeze cu fete și băieți de vîrsta ei. **Mariana Graur**, Curtici, str. Ion Creangă, nr. 10. Colectează șervețele de masă, felicitări, ilustrate și fotografii cu artiști. **Ioan Florea**, Lupeni, str. Bucura nr. 3. O interesează corespondența și schimbul de cărți poștale ilustrate. **Mircea Maier**, Tg. Mureș, str. Justiției, nr. 10. Scrie poezii. S-ar bucura dacă printre cei care-i vor scrie se va afla și «poeți». **Vasilica Frane**, sat. Cotu Mihalea, comuna Siliștea, județul Brăila. Colecționează ilustrate. **Ion Gîru**, comuna Ciclova Română 322, județul Caraș Severin. Îl interesează corespondența și schimbul de fotografii de artiști. **Rita Nechita**, clasa a VII-a, sat Căciulești, comuna Gîrov, județul Neamț, Filatelistă. **Monica Tarcea**, Petroșeni, str. Crișan nr. 4. Colecționează șervețele și fotografii de artiști. **Natalia Bădoiu**, comuna Bezdead, județul Dîmbovița. Face schimb de șervețele de masă și timbre. **Sergiu Dinu**, Cîmpina, str. V.I. Lenin nr. 61. Mare amator de matematică, fizică, electrotehnică, literatură și desen tehnic. Practică șahul și colecționează mărci poștale, **Ildiko Szabö** — elev, clasa a IV-a, Lugoj, str. Gheorghe Doja, nr. 11. Caută prietene de vîrsta ei. **Violeta Baban**, Brașov, B-dul Steagu Roșu, nr. 27, sc. C, ap. 10, et. I. **Florentina Preda**, comuna Corbii Mari, județul Dîmbovița. Corespondență și schimb de fotografii cu artiști.

SCHIMB DE REVISTE

Dumitru Olteanu, *com. Prund, jud. Ilfov, str. Rădăiești nr. 652. Are nevoie pentru completarea colecției revistei «Cutezătorii» de numerele: 3,4,5,6 și 12 din 1969, 27,28,40,41,42,43,44 din 1970. Oferă numerele: 4,10 din 1967, 23,24,25, 26 din 1968, 51,52 din 1969 și 8,17,21,23 din 1970.*

ATENȚIE, RADIO AMATORI!

- *Marian Bâzgău*, comuna Fierbinți, județul Ilfov. Oferă o lampă de radio EZ 80 (redresoare) pentru tranzistor P9 n.p.n.
- *Georgel Groza*, sat Curpeni, comuna Stănești, județul Gorj. Schimbă un tub electronic KF3 cu un tranzistor de înaltă frecvență și două diode.
- *Gheorghe Popa*, comuna Curcani, județul Ilfov. Dorește un condensator fix de 1 000 pF în schimbul unui condensator de 500 pF
- *Ion Sîrbu*, localitatea Var, nr. 83, județul Caraș-Severin. Pune la dispoziție o cască telefonică și dorește în schimb un detector cu cristal și un condensator fix, de 1 000 pF.

EXPEDIAȚI SCRISORILE ADRESATE ACESTEI RUBRICI PE ADRESA: REVISTA «CUTEZĂTORII», BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII NR. 1. NU UITAȚI SĂ SPECIFICAȚI: «SCRISOARE-SERVICE».

CHEMAREA LUI HOREA

5

Scenariu: VLAICU BÎRNA
Desene: TEODOR BOGOI

Rezumatul capitolului precedent: Sub conducerea lui Crișan, iobagii de pe Crișul Alb au început să pustiască curțile celor ce îi asupreau. Crișan trimite doi soli la casa lui Iacob Cotoncu unde se afla Horea și Cloșca să le dea de veste că «a început nunta». Cele două căpetenii pleacă pe Arieș să ridice la răscoală toată suflarea satelor.

După plecarea lor sosește un popă care întreabă de Cloșca. Cotoncu crede că are de a face cu o iscoadă.

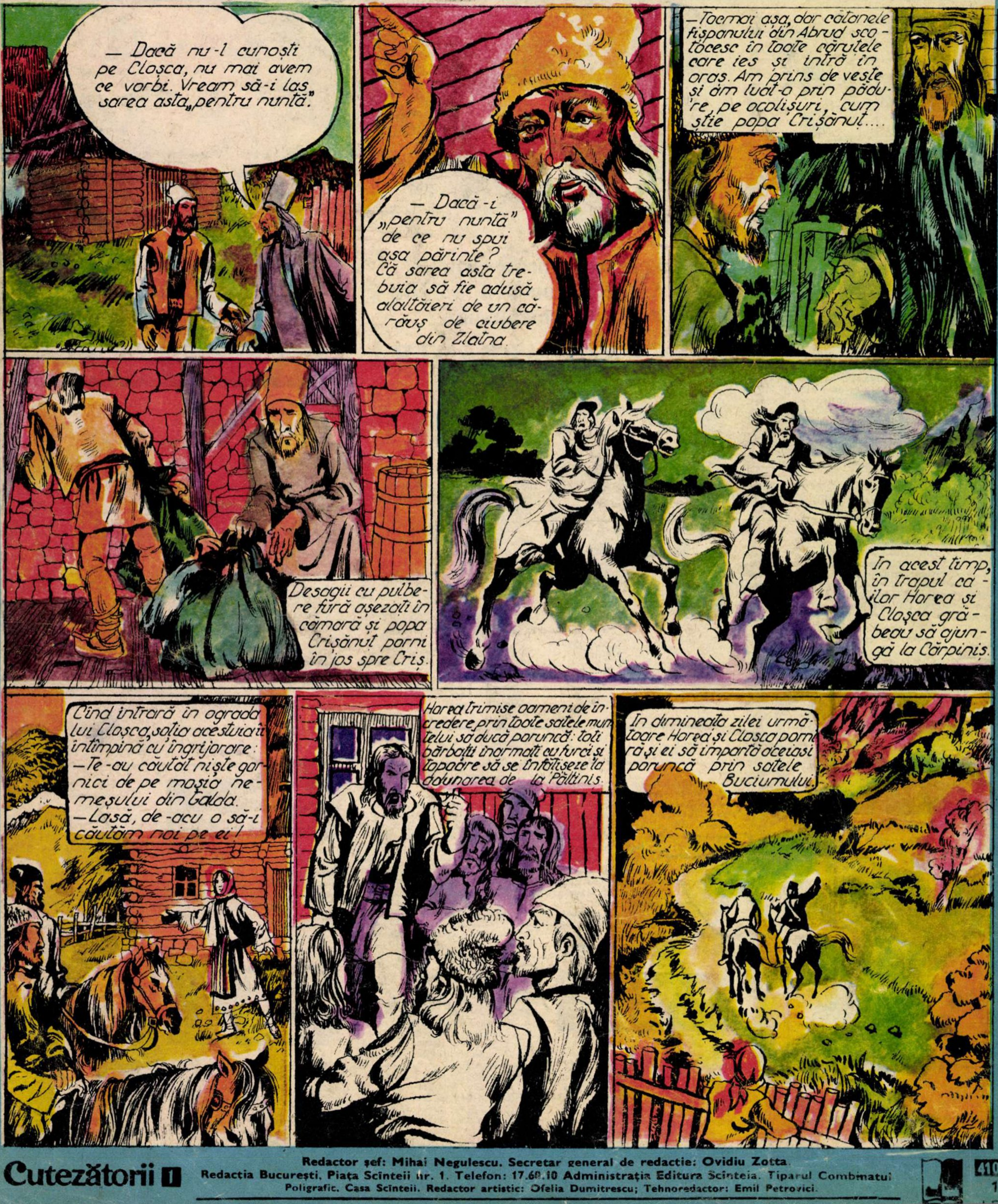
— Dacă nu-l cunoști pe Cloșca, nu mai avem ce vorbi. Vream să-i las sarea asta „pentru nuntă".
— Dacă-i „pentru nuntă" de ce nu spui așa părinte? Că sarea asta trebuia să fie adusă alaltăieri de un cărăuș de ciubere din Zlatna.
— Tocmai așa, dar cătanele fișpanului din Abrud scotocesc în toate căruțele care ies și intră în oraș. Am prins de veste și am luat-o prin pădure, pe ocolișuri, cum știe popa Crișanul....
Desagii cu pulbere fură așezați în cămară și popa Crișănuț porni în jos spre Criș.
În acest timp, în trapul cailor Horea și Cloșca grăbeau să ajungă la Cărpiniș.
Cînd intrară în ograda lui Cloșca, soția acestuia îi întîmpină cu îngrijorare:
—Te-au căutat niște gornici de pe moșia nemeșului din Galda.
—Lasă, de-acu o să-i căutăm noi pe ei!
Horea trimise oameni de încredere prin toate satele muntelui să ducă poruncă: toți bărbații înarmați cu furci și topoare să se înfățișeze la adunarea de la Păltiniș.
În dimineața zilei următoare Horea și Cloșca porniră și ei să împartă aceiași poruncă prin satele Buciumului.

(VA URMA)

Cutezătorii 1
Redactor șef: Mihai Negulescu. Secretar general de redacție: Ovidiu Zotta.
Redacția București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17.60.10 Administrația Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic. Casa Scînteii. Redactor artistic: Ofelia Dumitrescu; Tehnoredactor: Emil Petrovici.
41033
1
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Cutezătorii

2

JOI, 14 IANUARIE
1971, ANUL V

173

Tîrgu-Mureș

DE LA
MUNTE
LA MARE SAU
4 ANOTIMPURI
ÎN 13 ZILE
PAG. 11

Din sumar: Tudor

- FLORILE MARAMUREȘULUI PAG. 3-4-5

Expediția „MEDITERANA" PAG. 8-9

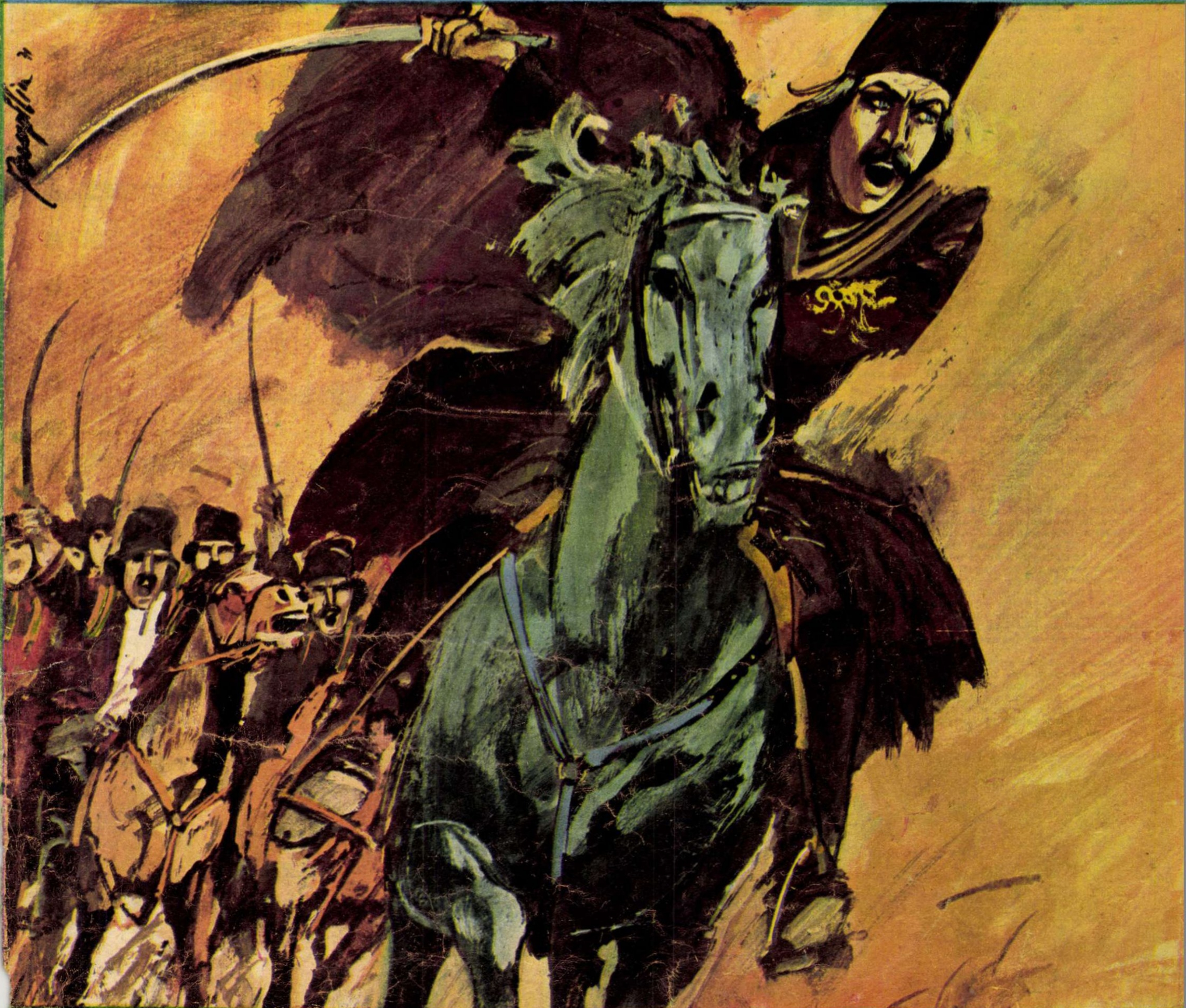

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

Era cu cîteva zile înainte de sosirea vacanței. După ore, elevii clasei a VIII-a porneau veseli spre casă. Deodată, însă, larma lor a contenit. Mii de scînteí ce explodau din vîlvătaia ce cuprinsese gardul unei gospodării amenințau ca incendiul izbucnit, nu se știe în ce împrejurare, să se extindă și să cuprindă chiar și casa gospodarului.

Pionierii n-au stat, însă, nici o clipă pe gînduri. Repede, Ion Marin, Ionel Gheorghe și Dumitra Anghel (corespondenta care ne relatează fapta) au alergat la fîntînă și au început să care apă. Vasilica Tudor, Dafina Soare, Florica Cruceanu și Petrache Maria localizau focul aruncînd asupra lui pămînt. Și, iată că după o muncă încordată, desfășurată cu mare repeziciune, focul amenințător a fost stins, pericolul extinderii fiind înlăturat.

Abia tîrziu, pionierii au plecat spre casă, bucuroși că și-au făcut datoria.

Venea de la podgoria C.A.P.-ului, de la orele de practică. Împreună cu el mai erau Carol Bakk, Iosif Mitroi și Eugen Haleck. Au ajuns pe malul Crișului și au mai întîrziat un timp prinși într-o «porție de vorbă». Apăruse la adăpat și cireada de vite a cooperativei. După un timp, grosul cirezii porni mai departe, patru vite însă, rămăseseră în urmă: două se împotmoliseră în nămol, alte două dăduseră buzna la știuleții de porumb strînși pe mal. Atunci a intervenit Iulian Pato, elev în clasa a VIII-a, Școala generală Oșorhei, județul Bihor. «Tu dai fuga și aduci îngrijitorul înapoi să-și ia vitele, voi doi treceți apa și mînați-le de la porumb, eu am să încerc să le scot pe cele din apă». Prinse de panică, mereu mai agitate, cele două vite începuseră să se scufunde tot mai mult în nămol. Trebuia să le țină capul deasupra apei și să le elibereze pe rînd pe fiecare. Munca aceasta a durat ceasuri de încordare...

A doua zi, școala primea o scrisoare de evidențiere și mulțumire din partea C.A.P.-ului, iar Consiliul județean al organizației pionierilor, decernînd diploma și insigna «Cutezătorul», acordă o prețuire în plus celui care, prin fapta sa a reușit să cinstească cravata roșie de pionier.

OMAGIU SEMICENTENARULUI P.C.R.

Pentru acești foarte tineri pionieri în vîrstă de 8 ani, de la Școala generală din comuna Manasia, județul Ilfov, clipa în care au devenit pionieri va rămîne de neuitat. Ei au primit cravata roșie într-o vizită pe care au făcut-o la Doftana.

Recent, unitatea de pionieri a Liceului de coregrafie din București a fost antrenată într-un pasionant concurs «Cine știe cîștigă» pe tema «Eroi ai clasei muncitoare» dedicat aniversării a 50 de ani de la crearea partidului. Bogăția cunoștințelor lor despre lupta neînfricată dusă de utecișți și comuniști în ilegalitate este remarcabilă. În încheiere, copiii au adus partidului, în cîntece și versuri, omagiul de recunoștință pentru copilăria lor fericită.

Apropiata sărbătoare a semicentenarului P.C.R. a prilejuit pionierilor de la Școala generală nr. 197 din București dorința de a aduna în albume și fotomontaje ilustrații cît mai complete reprezentînd lupta comuniștilor de-a lungul a... lor și realizările înfăptuite de Partidul Comunist Român.

PARTIDUL
COMUNIST
ROMAN

Bucuriile vacanței

STĂPÎNII MUNȚILOR

Sute de pionieri și școlari din județul Hunedoara au fost, pentru cîteva zile, adevărați stăpîni ai munților acoperiți de zăpadă. Cabanele **Baleca, Rusu, Voievodu, Cîmpul lui Neag, Buta, Straja** și **Gura Zlatna** — pentru a enumera doar cîteva — s-au dovedit gazde deosebit de ospitaliere pentru copiii hunedoreni, de la Școlile generale «Dr. Petru Groza» și nr. 4 **Deva,** Școala generală nr. 1 **Petrila,** Școala generală nr. 1 **Petroșani,** 2, 4 și 5 **Lupeni,** Liceele nr. 1 și 2 din **Hunedoara.** Școala generală **Orăștioara de Sus,** pentru a da doar cîteva exemple. Demnă de laudă este inițiativa detașamentului clasei a VII-a B de la Școala generală nr. 9 Hunedoara, care sub conducerea comandantului de detașament și-a stabilit «sediul», pentru prima perioadă a vacanței, la cabana Baleca. Mulți au participat la fazele locale ale competiției **«Olimpiada albă a Văii Jiului»,** la concursurile de săniuș, schi, patinaj, la jocurile cu specific de iarnă, pentru a căror desfășurare și-au creat chiar ei condițiile materiale: pîrtii de schi, patinoare etc. Alții, instalați confortabil în autocare, au ținut să cunoască și mai bine munca și viața oamenilor de pe aceste meleaguri cu vechi tradiții revoluționare, vizitînd întreprinderi, instituții diferite, monumente istorice etc. Multe din aceste acțiuni au fost dedicate sărbătoririi marelui eveniment — semicentenarul Partidului Comunist Român.

T. BĂRĂIAN

Pionierii din detașamentul claselor a VI-a A și a VI-a B de la Scoala generală din comuna **Fizeșu Gherlii,** județul **Cluj** transmit că: vacanța de iarnă le-a prilejuit multe activități interesante. Una dintre acestea a fost și întîlnirea pe care au avut-o cu tovarășul **Pavel Mircea,** primarul comunei (foto 1). În convorbirea sa cu pionierii tov. **Pavel Mircea** le-a vorbit despre realizările înfăptuite în comună.

Deși a fost vacanță, colțul viu n-a fost uitat. Fetele l-au îngrijit cu migală, ca de obicei (foto 2). Pasărea împăiată de pionieri, sub îndrumarea profesorului de științele naturii, va fi în curînd așezată în rîndul materialelor didactice realizate în școală (foto 3).

2

*

Corespondentul nostru Gabriel Burjan, din **Miercurea Ciuc** transmite că: recent a avut loc în parcul «Central» din Miercurea Ciuc un foarte atractiv concurs de construcții din... zăpadă. Participanți: 64 de elevi ai claselor a VIII-a de la Liceul nr. 1 din localitate.

Imediat ce juriul, format din profesori, a dat semnalul de începere al concursului, cei 64 de «arhitecți» în grupe de cîte 4 au început să creeze din zăpadă minunate cetăți, blocuri, grădini și străzi. Fantezia copiilor a transformat parcul, în numai două ore, într-o mică lume de basm.

Juriul, a cărui hotărîre era atît de mult așteptată de concurenți, a decernat premiul I grupului de constructori care au creat din zăpadă un mic «Oraș al viitorului», locurile II și III fiind oferite celor care au construit «Cetatea Roma» și «Orașul nostru»

3

1

AGENDA

În ziua de 7 ianuarie a.c. s-a încheiat lucrările consfătuirii pe țară cu conducătorii cercurilor pionierești de agrobiologie organizată de Consiliul Național al Organizației Pionierilor.

Timp de 3 zile, participanții la consfătuire au dezbătut o serie de teme privind: valorificarea condițiilor locale — factor de bază în orientarea cercurilor pionierești agrobiologice; cultivarea legumelor în mediu artificial; lucrări pentru producerea materialului săditor viticol și pomicol și lucrări de modernizare a culturilor din livezi și vii; noutăți din apicultură și organizarea stupinelor școlare; organizarea crescătoriilor de iepuri în diferite medii. Cadre didactice au făcut expuneri în legătură cu ultimele noutăți din domeniul agrobiologiei. Au fost organizate, cu acest prilej, și o serie de activități practice, vizite și vizionări de filme documentare.

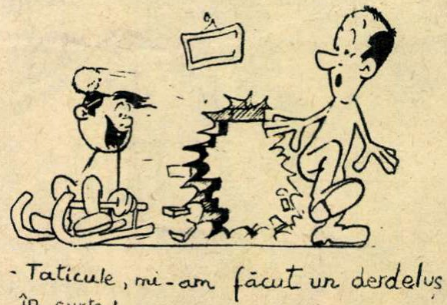

- Taticule, mi-am făcut un derdeluș grozav în curte!

REPORTAJUL SĂPTĂMÎNII

Florile MARAMUREŞULUI

LEGĂMÎNT LA MOISEI

O scrisoare emoționantă a sosit la redacție. Autorii ei: elevi și pionieri ai **Şcolii generale din comuna Moisei, județul Maramureş:**

«Aici, la monumentul eroilor dedicat de Vida Géza celor 29 de partizani ucişi în luptele pentru eliberare din 1944, în ziua de 11 aprilie 1971, 29 de elevi, în vîrstă de numai 8 ani, sub faldurile drapelului, vor depune legămîntul şi vor primi cravatele roşii intrînd în rîndul Organizației de pionieri.

Membrii cercului literar vor dedica creații originale în semn de omagiu adus partidului. Balada lui Tomoioagă, unul dintre eroii maramureşeni recitată de elevi, se va încheia cu un moment impresionant: cei mai vîrstnici locuitori ai acestei comune, avînd în conştiință amintirea unei istorii trăite pe viu, în nourii de praf şi fum ai războiului, vor înmîna torțele fiilor şi nepoților — pionierilor care, prin legămîntul lor, vor împlini năzuințele lor, ale patriei intrate într-un nou şi luminos destin. La această evocare nocturnă vor participa elevi şi pionieri din şcolile învecinate. Cercul micilor muzeografi de la **Şcoala generală nr. 7, Vişeul de Sus**, va sprijini această manifestare

(CONTINUARE ÎN PAG. 4)

Meşter şi ucenici.

Florile MARAMUREŞULUI

(URMARE DIN PAG. 3)

emoţionantă aducînd cu ei albumul în care au adunat fotografiile celor 29 de partizani. Acest album va rămîne apoi în muzeul lor alături de alte mărturii preţioase din istoria locală, dintre care menţionăm primul sigiliu al Maramureşului.»

RAPSODII ÎN LEMN

La **Vadul Izei** l-am întîlnit pe renumitul meşter **Gheorghe Borodi** înconjurat de cîţiva ucenici, membrii cercului de sculptură al şcolii din sat. Am văzut cum din mîinile lor răsăreau adevărate minuni, cum lemnul prinde viaţă, capătă contururi noi şi frumuseţi nebănuite. Bogăţie de linii şi flori, încrustate, pline de semnificaţii străvechi, grăiesc despre arta meşterilor maramureşeni — adevărate rapsodii în lemn transmise prin şiruri de generaţii.

— El, **Andrei Moldovan,** este unul dintre cei mai destoinici şi lucrează aproape la fel de bine ca şi mine — ne spune profesorul **Mihai Apan,** conducătorul cercului. Şi eu tot de la bătrînul Borodi am deprins meşteşugul cioplitului în lemn.

— ...Meşteşugul acesta va vieţui prin voi, prin feciorul meu Mihai şi prin alţii care vor veni, spuse bătrînul.

I-am lăsat pe cei nouă «meşteri mari» lucrînd mai departe în atelierul şcolii. Mă gîndeam că aici se pregătesc poate alţi meşteri renumiţi, sub dalta cărora vor izvorî alte comori de frumuseţi. Mă gîndeam la portretele sculptate, poate puţin cam stîngace, dar deosebit de expresive, ale lui **Gavrilă Brendea,** elev la **Şcoala generală nr. 7 din Vişeul de Sus.** Coborînd de pe dealul cu smeuriş pe un drum lung, către şcoală, unul dintre cei 11 copii ai familiei Brendea îşi imaginează cetatea Sarmizegetusa într-un basorelief în lemn. Retras, meditativ colindă cu imaginaţia erele istoriei, din vechime către azi şi către mîine.

STUDIOUL PASIUNILOR

Asistăm la o masă rotundă la care participă 7 «studiouri»: de literatură, matematică, fizică, chimie, geografie, arte plastice, muzică. O elevă, **Karin Bledea,** prezintă şi conduce acest colocviu al studiourilor. Iată că studioul de matematică dezleagă pe un text matematic o poezie de Coşbuc pe care studioul de literatură o preia pentru a o analiza din punct de vedere literar, stilistic etc.

«Bagheta magică» trece în mîinile chimiştilor şi fizicienilor, luminările se aprind singure. Explicaţia: fosforul în contact cu aerul se aprinde. Are loc apoi erupţia unui vulcan în laborator. În miniatură, bineînţeles. Fizicienii fac demonstraţii practice cu scop utilitar, pentru celelalte studiouri şi pentru spectatorii aflaţi în sală.

Studioul de istorie vine cu cîteva comunicări legate de cercetările întreprinse în cursul verii şi privind istoria locală a Maramureşului, printre care: numele iniţial al familiei Dragoş Vodă a fost **Drăguş.**

Geografii prezintă pelicula «Microdocumentar India». Spectatorii pun întrebări la care studioul de geografie răspunde cu exactitate. În sfîrşit, literatura îşi spune şi ea cuvîntul: creaţii originale în versuri, tablete umoristice şi mai ales epigrame compuse ad-hoc la adresa celorlalte studiouri. Plasticienii inaugurează o mică expoziţie de caricaturi, în care se recunosc toţi ceilalţi, în timpul desfăşurării activităţii lor. Studioul de muzică oferă în final un cadou, bineînţeles muzical! Dintr-o traistă maramureşeană, şase elevi din celelalte şase grupuri iau cîte un bileţel pe care e scris numele cîte unui cîntec din repertoriul lor, apoi toţi elevii, împreună cu profesorii învată un cîntec nou. Nou este şi acest mod în care membrii tuturor cercurilor de la **Şcoala generală nr. 1 din Sighetul Marmaţiei** au organizat această întîlnire deosebit de instructivă. Aici se întîlnesc pasiunile, talentele, aici se petrece acea confruntare a cunoştinţelor în toate domeniile. Pionierii din... «Studioul pasiunilor» speră ca exemplul lor să fie urmat şi de către alte şcoli din ţară, să devină chiar o activitate competitivă între mai multe şcoli.

CÎTE CASTANE COLECŢIONEAZĂ O VEVERIŢĂ?

În urma săpăturilor efectuate în timpul vacanţei de vară de către 20 de membri ai cercului de ştiinţe naturale de la **Şcoala generală nr. 2 din Baia Mare, în bazinul fosilifer de la Chiuzbaia, au fost găsite frunze fosilizate de «Carya minor» şi «Fagus attenuata»** însă numai una de «Castanea c.f. sativa». De aci concluzia: castanul comestibil din bazinul Baia Mare nu a ajuns să supravieţuiască în cuaternar. Alte explorări au dezvăluit, după cum aflăm de la elevul **Vasile Leahu,** şi unele ciudăţenii, capricii ale naturii. **Pe dealul Murgăului au descoperit** şase castani care înfloresc cu 2–3 săptămîni mai devreme şi, bineînţeles, fructele lor ajung mai repede la maturizare faţă de ceilalţi. Ele servesc acum ca material seminţier pentru pepiniera de la Valea Borcutului. Cîţiva «biologi», membri ai acestui cerc, mi-au povestit că într-o zi au reuşit să facă un inventar asupra alimentelor pe care o veveriţă şi le strînsese cu hărnicie pentru iarnă: 142 castane întregi, 64 nuci şi numai 14 alune! În condiţiile de viaţă din bazinul Baia Mare, veveriţa preferă ca hrană castanele comestibile aflate din belşug în perioada de toamnă. Trebuie să facem o menţiune specială: harnicii naturalişti au transformat terenul din jurul şcolii, care în urmă cu 4 ani era degradat, într-un pămînt fertil, pe care cresc 215 soiuri de plante şi flori.

APLAUZE LA BAIA MARE

Înzestrat cu decorul de alb fastuos al celei dintîi ninsori, oraşul Baia Mare îşi primise oaspeţii, pe micii artişti care aveau să poarte solia dansurilor şi cîntecelor maramureşene la faza judeţeană a Festivalului cultural-artistic al pionierilor şi şcolarilor.

Dansatorii din **Mireşul Mare,** prin ritmul specific dansului codrănesc şi bogăţia de culori a costumelor, au constituit o prezenţă remarcabilă a festivalului, obţinînd binemeritatul loc I. Despre corul **Şcolii generale nr. 2 din Baia Mare** i-am auzit vorbind pe cîţiva dintre micii spectatori: «...nişte voci de aur» şi un repertoriu deosebit de bine ales le-au adus premiul I. Două dansuri alegorice, interpretate de elevi ai **Şcolii generale nr. 4 din Baia Mare** — dansul minerilor şi al ţapinarilor — reproduceau elemente ale unor ocupaţii şi meşteşuguri tradiţionale.

Elevii **Şcolii generale din comuna Săliştea de Sus** au prezentat un grupaj de obiceiuri pastorale locale, legate de momente ale verii culminînd cu «Cîntecul bradului». E aici un întreg ritual tradiţional, de o mare frumuseţe, compus din melodii vesele şi triste, suite de dansuri pe care localnicii le dedică deschiderii stînii maramureşene. Profesorul Aurelian Antal, împreună cu un grup de elevi de la **Şcoala generală nr. 1 din Vişeul de Sus,** a pregătit un bun spectacol de pantomimă îmbinat cu elemente de balet și cu mișcări de judo sincronizate la ritm. Torentului acrobatic executat de către un grup de nouă elevi ai aceleiași școli i-a urmat un spectacol de lumini: purtînd în mîini lanterne colorate, pe scena cufundată în întuneric, acrobații executau în ritm de muzică mișcări ordonate, de o mare agilitate și o simetrie desăvîrșită, producînd o adevărată feerie de lumini multicolore. Și astfel, **Școala generală nr. 1 din Vișeul de Sus** se poate mîndri cu două premii I.

O formație de muzică ușoară, alcătuită de numai cîteva luni, s-a prezentat la acest festival cucerind locul I, mizînd pe un repertoriu cu melodii de mare succes. Este vorba despre formația **«Olimpiana»** de la **Liceul din Seini** condusă de către elevul **Kompas Paul.**

...Iarna dănțuiește, risipește cu generozitate florile albe așteptînd ca cetele de copii să intre în lumea basmelor ei. Dar au rămas uitate la ușă și poveștile și oamenii de zăpadă și patinele... Înăuntru, în sala de spectacole, e o altă lume plină de dans și de alte flori: flori roșii ivite pe ii, flori aurii alese în urzeala zadiilor, flori prinse în părul fetelor sau pe clopul băieților — e aici o sărbătoare a cîntecelor, a dansurilor, a florilor maramureșene.

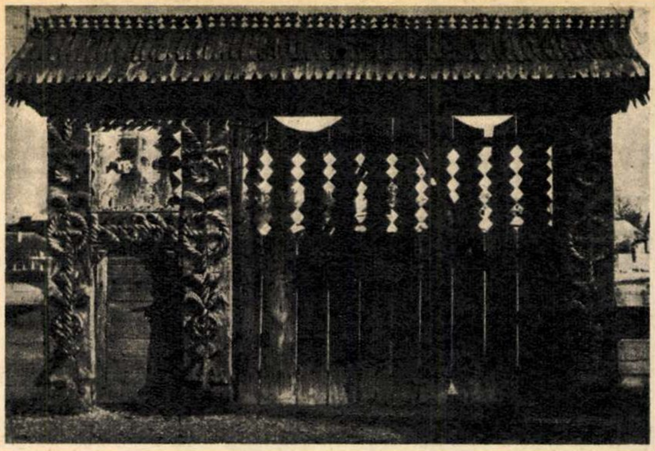

Poartă maramureșană - arcadă de umbre și lumini dăltuite cu migală în lemnul păstrător!

Încă o clipă și... la lumina rampei

Ghiciți: care e greșeala?

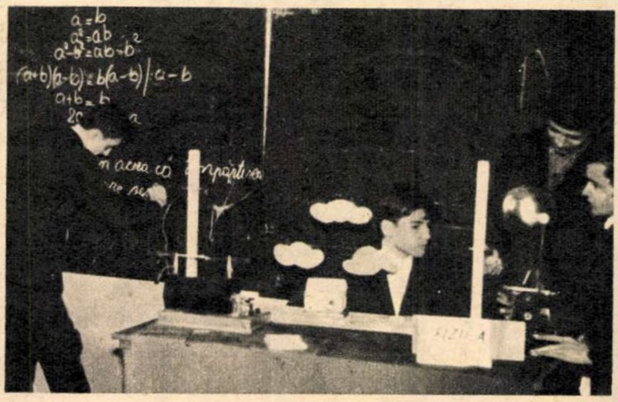

ȘTAFETA CRAVATEI ROȘII

Inginera **Aurelia Tecușanu** stătea de vorbă cu foștii săi profesori. Avea în mînă un album. Il răsfoia .... Dintr-o veche imagine o privește președinta unității, Aurelia Tecușanu. Acele timpului s-au rotit cu repeziciune înapoi, derulînd firul amintirilor. O secvență: un concurs de atletism care se încheie cu o victorie — un loc de frunte în competiția pe județ. Se succed altele și altele nenumărate. În laborator; au atenția încordată urmărește reacția chimică potrivit formulei scrise pe tablă. Experiența a reușit.

— Și astăzi lucrînd în laboratorul fabricii de medicamente *«Terapia»* din *Vișeul de Sus* încerc parcă aceleași emoții cînd experiențe, bineînțeles, cu mult mai grele și mai complicate, îmi reușesc. Problema obținerii alcaloizilor secundari din valorificarea deșeurilor de morfină, care mă preocupă atît de mult, sper să se încheie, de asemenea, cu succes.

Dar începutul acestui drum l-am făcut aici, în laboratorul **Școlii generale nr. 7 din Vișeul de Sus,** în orele de studiu și cercetare pe care le făceam în cadrul cercului de chimie.

— Ați revenit în școală pentru...

— Pentru că în curînd se va organiza la Casa pionierilor din localitate un cerc al elevilor și pionierilor pasionați pentru chimie pe care aș dori să-l conduc. Voi aplica o formulă pe care am experimentat-o și eu și alții din generația mea: o muncă intensă + pasiune = un meseriaș bun, capabil.

Un alt fost pionier, **Stelian Joltvinski,** cercetător biolog la **Institutul de cercetăti miniere, Baia Mare** mi-a evocat vîrsta copilăriei sale la dimensiunile timpului contemporan celor aflați la vîrsta cutezătorilor în acest an 1971.

— Eram elev la **Școala generală nr. 1**. Îmi amintesc că organizam concursuri turistice, exploram galeriile tentaculare din împrejurimile acestui oraș, în subteranele cărora, de sute de ani, generații de mineri au scos la suprafață avuțiile pămîntului. La un moment dat nu a mai existat o diviziune pe activități în ceea ce ne privea pe noi, băieții, căci radioamatorismul devenise o pasiune colectivă și întreaga școală era împînzită cu antene. A urmat apoi era planorismului! Tot atunci am îndrăgit sportul, îndeosebi gimnastica la care nu am renunțat nici în anii facultății și nici astăzi. Antrenez în cadrul Clubului orășenesc Baia Mare o echipă de copii. Una dintre fostele mele eleve — **Dorina Monț** — a ajuns la perspectiva olimpică.

După ce am absolvit Facultatea de biologie la vîrsta de 21 de ani am fost mai întîi profesor de Științe naturale și comandant de unitate la școala din Cupșeni. Lucrez acum la Institutul de cercetări miniere, unde studiez aplicarea biologiei în domeniul minier. Împreună cu cercetătorul chimist **Ioan Șinco** — fost și el pionier — cuplăm biologia cu chimia într-o problemă care vizează posibilitatea recuperării pe cale biologică a minereurilor foarte sărace în metal. Ulterior va putea fi aplicată practic în industrie, conferind astfel elementul valoric, realist al cercetării științifice în perspectiva economică.

Alte biografii contemporane ar putea consemna alte momente emoționante ale acestei vîrste — a primelor întrebări, căutări, a imaginațiilor deschise către multiple orizonturi cu care începe drumul propriu fiecăruia către profesiunea în care-și va folosi întreaga sa capacitate de muncă și gîndire.

ILEANA PITA
Foto: GR. PREPELIȚĂ

La vară o să fie CALD

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

— Tovarășe director...

Băiatul avea lacrimi în ochi. Storcea în pumn o coajă de portocală și de cîteva minute, de emoție și furie, nu izbutea să mai scoată un singur cuvînt. Era frig, un vînt subțire tăia sîrmele întinse în pridvor și o zăpadă aspră, ca o măzăriche, se izbea de tabla casei.

— Spune, îl îndemna directorul școlii, poate pentru a zecea oară. Ei, hai, dă-i drumul, ce te frămîntă? De ce mă ții afară dezbrăcat, vru să întrebe, oarecum enervat. Dar îl văzu atît de zgribulit și nefericit încît își înmuie glasul. Zi, ce ai pe inimă?

Ah, cîte n-avea el pe inimă?! Tocmai asta era nenorocirea, că avea prea multe. Atît de multe și de dureroase.

— E ceva grav? Poate îmi spui mîine, nu-i așa? îl mîngîie directorul și dădu să intre în casă, dar citi deznădejdea pe chipul băiatului și se opri reținîndu-și un strănut.

...Nu mîine, acum vreau să vă spun, treaba aceasta nu suportă amînare pentru că eu n-am să mă las pînă nu îi stîrpesc din viața societății satului nostru. Eu asta vă cer: aprobarea să fiți de acord și să mă ajutați să-i stirpim, de aici, din Șiria (Arad). Nu pentru binele meu. Pentru binele obștesc pentru că — dv. nu știți! — la noi în comună sînt mulți vagabonzi. Și numai eu îi știu pe toți, cu numele și prenumele, cu adresa lor, pe bănzi, cu toate secretele lor, ce fac și ce au de gînd...

— Ei, hai, vrei sau nu să îmi spui ceva?

...Da, pentru că dv. sînteți cel mai bun și eu aștept o dreptate și eu sînt gata să vă ajut să facem o curățire totală de acești indivizi periculoși care se pretind prietenii mei și care, — dv. nu știți — toți au bricege și lanterne colorate... Vi-i spun eu pe toți, fiecare ce are și ce plănuiește pentru că — dv. nu știți — ei sînt prieteni nedespărțiți și e greu de luptat cu ei. De aceea eu am venit la dv. pentru că benzile acestea sînt periculoase pentru toată omenirea din lume.

— Ce ai, dragă? Nu spui nimic?

...Vă spun tot, tovarășe director, dar trebuie să mă ajutați, totul în cel mai mare secret, să îi luăm ca din oală, ei habar să nu are...

— De ce taci? Nu vrei să intrăm în casă?

...Nu pentru că e urgent, nu e timp de pierdut, chiar acum ei se îndreaptă cine știe unde, dar cu alianța dv. eu îi pot captura pe toți.

— Cu ce te pot ajuta? Ce pot face pentru tine?

...Enorm! Vreau să-mi spuneți de unde pot eu să procur pînă mîine un avion, două-trei radioemițătoare ca la circulație, două-trei pistoale cu gloanțe moarte, un bumerang, niște prafuri de adormit, un automobil cu șenile, dar și cu flotoare, ca la submarine, ca să putem urmări toată banda și să-i înconjurăm. Eu nu zic să-i distrugem, dar să-i speriem, să-și ceară iertare în genunchi...

— Gata! Am degerat. Eu intru în casă. Văd că n-ai nimic să-mi spui.

Băiatul rămase pe pridvor, apoi își suflă cu putere nasul ud și porni spre poartă. Și deodată, încremeni. La colț se auzeau voci, clopoței, buhaiul, bicele plugușorului.

— Ei sînt! scînci băiatul, și vru s-o rupă la goană.

— Unde fugi, măi, Fantomas! De cînd te căutăm.

— Voi? Voi pe mine?

— Păi n-a fost vorba că ne întîlnim la 6, la Gogu?

— Care Gogu?

— De lîngă pod.

— Care pod?

— Din capu' satului.

— Care cap?

Și deodată se lumină: erau doi de Gogu, erau două poduri, unul într-un capăt, altul în celălalt cap al satului. Fusese o neînțelegere la... mijloc. De aceea nu se întîlniseră.

— Acum, hai, ia-ți buhaiul. Intrăm la tovarășul director. Tare și cu forță, atenție la «aho, aho!»...

Peste cîteva clipe directorul se afla din nou în pridvor. Un vînt iute șuiera în sîrme, iar măzărichea izbea ca alicele acoperișul. Apoi izbucni urarea și parcă tot gerul se topi în hărmălaie. Pe treapta cea mai de sus buhaiul gemea scurt și fericit.

— Ai vrut să-mi spui ceva, vru să-l întrebe directorul pe băiat, dar un imens strănut acoperi toată zarva. Dar băiețașul îi zîmbea fericit și pieptăna buhaiul:

— Ați răcit, tovarășe director? La vară o să fie cald și bine. Aho, aho, copii și frați...

N. Red. **După cum vezi, dragă Cornel Chismore, dorința ți-a fost realizată. Corespondența trimisă de tine a inspirat foiletonul de față.**

TUDOR

EVOCARE DE MIHNEA GHEORGHIU

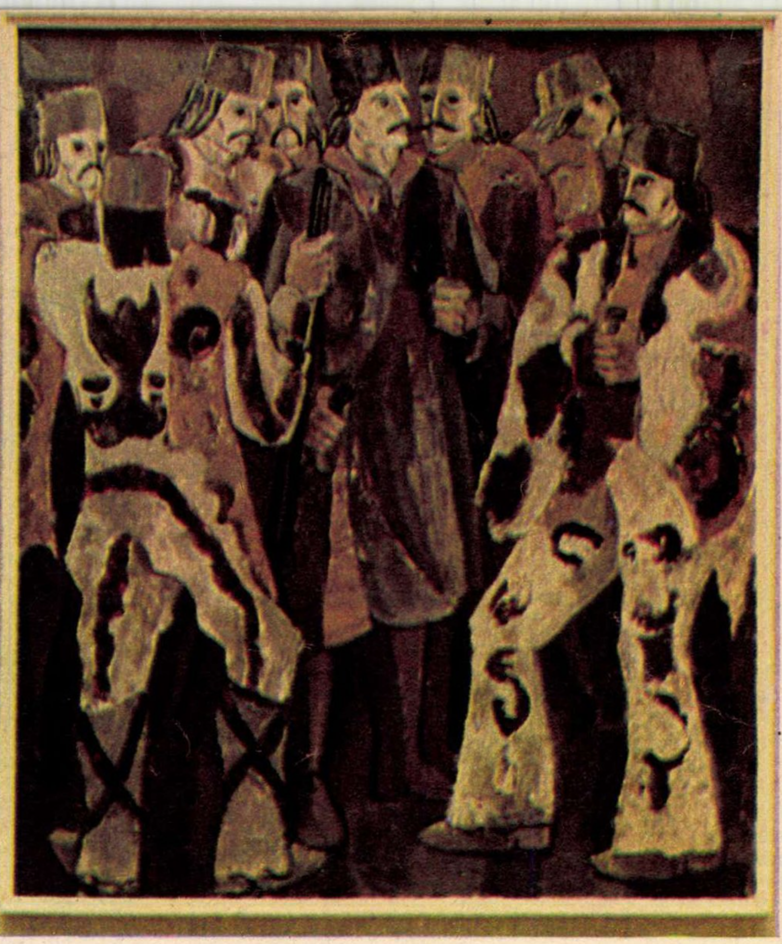

TUDOR CU PANDURII – pictură de **CONSTANTIN NIŢESCU**

Exponatele sînt de la Muzeul de istorie al Municipiului Bucureşti şi grăiesc despre viaţa şi lupta lui Tudor Vladimirescu.

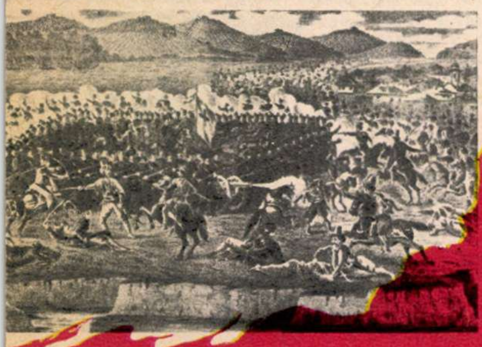

Bătălia de la Drăgăşani, litografie.

Memoria poporului e săpată în piatra cetăţilor de demult, e cioplită cu barda în troiţele brâncuşiene din cimitire şi cîntată nemuritor în balade. Cîntecul acela, ca o doină legănată, pe care un mare poet l-a cules în veacul trecut, din Oltenia, era bocetul mamei eroului din Vladimirii Gorjului şi-l mai putem auzi pe acolo:

«Tudor, Tudor, Tudorel»
dragul mamei voinicel»...

Ea îşi jelea copilul, pandurul acela care nu s-a înfricoşat de cele mai mari şi mai temute împărăţii: imperiul austriac, imperiul ţarist şi imperiul otoman, ca să ridice ţara românească într-o oaste populară, izbăvitoare, în primele luni ale neuitatului an 1821, pentru libertatea naţională şi socială a acestui popor.

Cum a trăit, cum a luptat şi despre tragica lui moarte, cărţile de istorie ne instruiesc astăzi, în limbajul lor ştiinţific şi adevărat Dar eu aş vrea să povestesc aici întîlnirea mea cu memoria poporului, despre legenda lui

Pe meleagurile natale ale eroului se turna, cu ani în urmă, filmul «Tudor» pe care-l scrisesem cu o vară înainte. Era o scenă de mase. Aceea în care, pe calul său alb, Tudor Vladimirescu rostea celebra proclamaţie de la Padeş-Tismana, care începe cu chemarea naţională: «Fraţi locuitori din ţara românească, ori dece neam veţi fi»... şi care lansa în veac formula istorică: «Patria este norodul, nu tagma jefuitorilor!...» Momentul evoca plastic începutul istoriei moderne a României. Se adunaseră pe marele podiş peste zece mii de oameni, ostaşi şi ţărani, pe care regizorul filmului încerca să-i dirijeze în acea scenă importantă Şi atunci s-a întîmplat ceva extraordinar. În clipa în care «domnul Tudor» s-a adresat poporului, o linişte profundă a cuprins spaţiul. Şi, brusc, sute de bătrîni ţărani au îngenunchiat, fără să le ceară nimeni, spre mirarea tuturor artiştilor veniţi să joace în film. Pe obrajii noştri au apărut lacrimi de emoţie: cum era posibil ca simţămîntul celor ce-l urmaseră pe eroul-martir, cu un veac şi jumătate în urmă, să fie încă atît de viu şi de puternic? Dar aşa era. Iar replica cerută de scenariu «trăiască Domnul Tudor»! a izbucnit în final, din mii de piepturi, simplă, şi adevărată şi nepieritoare ca versul coborîtor din baladă al mamei ce-şi plîngea cu durerea înăbuşită sfîrşitul fiului iubit.

La data aceea, în februarie — martie 1821, adevăratul Tudor Vladimirescu abia trecuse de 40 de ani. Feudalii locali, boierii fanarioţi şi cei autohtoni reduseseră ţara la o stare de sărăcie şi înapoiere indescriptibilă. Deasupra lor, jugul otoman îşi prelungea stăpînirea seculară, fără de lege şi fără de milă, cu sprijinul tacit al marilor puteri coalizate în «Sfînta alianţă» ce-l înfrînsese pe Bonaparte şi acuma îşi împărţeau Europa şi lumea.

Ridicînd poporul asuprit împotriva acestei stări inumane, la lupta pentru dreptăţile patriei, trupele de panduri conduse de slugerul Tudor ştiau că adversarul lor era aproape invincibil, iar căpetenia lor mai ştia că dacă nu va izbîndi, sfîrşitul lui va fi crunt. Dar el a spus: «am îmbrăcat cămaşa morţii din clipa cînd am purces din Vladimiri». Aşa a început revoluţia.

Organizînd cu pricepere şi hotărîre ridicarea cu arma în mînă, chibzuind împreună cu cei mai distinşi intelectuali patrioţi ai vremii viitoarea legiuire a libertăţii poporului, o orînduire democratică după concepţiile înaintate ale timpului, Tudor Vladimirescu a ajuns victorios pînă în Capitală, unde a încercat să se instaleze. Dar scurtă i-a fost izbînda. Forţele adverse reunite «atît cele politiceşti cît şi cele bisericeşti» nu i-au dat răgazul să-şi ducă pînă la capăt planurile «izbăvirii».

Cu aprobarea şi în numele «Sfintei Alianţe», o gigantică armată otomană de represiune a trecut Dunărea, spre Bucureşti, pentru a nimici oastea lui Tudor şi armata Eteriei (care se pregătea să elibereze Grecia subjugată

ONTINUARE ÎN PAG. 13)

Moment din filmul dedicat lui Tudor Vladimirescu.

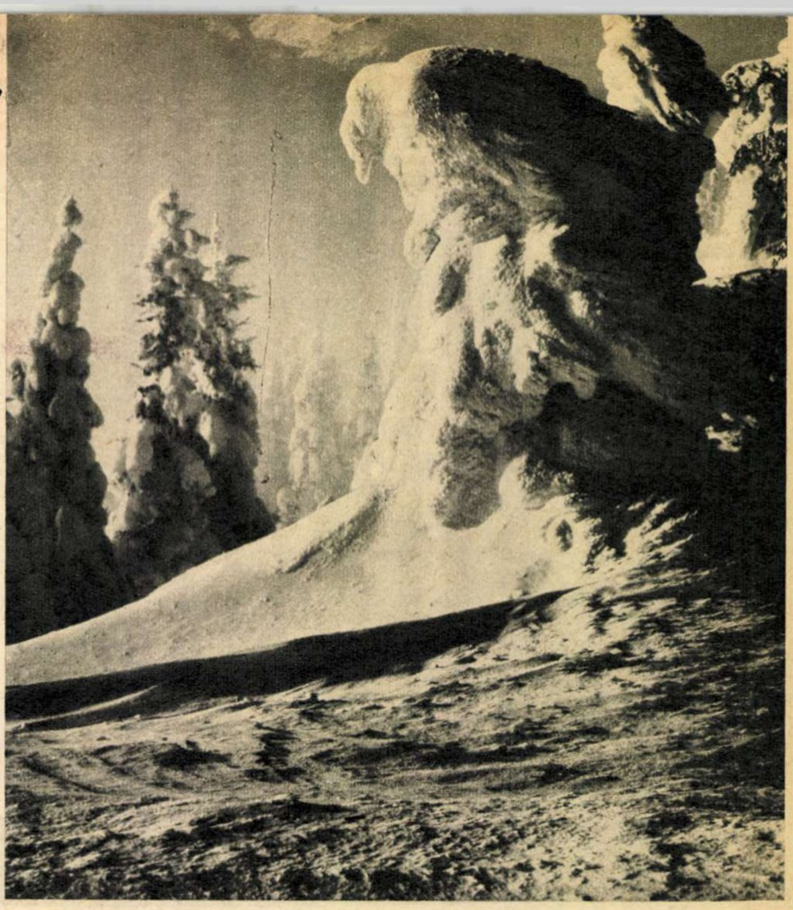

VULTURUL DE ZĂPADĂ -- FOTO GH. VULPAȘ, MEMBRU AL ASOCIAȚIEI ARTIȘTILOR FOTOGRAFI

Ce fotografiem...

Iată o întrebare pe care trebuie să și-o pună fiecare dintre noi înainte de a apăsa pe butonul declanșatorului aparatului fotografic. În adevăr, fotografia trebuie să aibă un «subiect». Dar ce este «subiectul»?

*«Subiectul» este elementul principal, care asigură conținutul fotografiei. Spre deosebire de ochiul omenesc, care parcurge succesiv și foarte repede cîmpul său vizual fixîndu-se asupra celor ce îl interesează în mod special, obiectivul fotografic înregistrează pe film, deodată și cu toată exactitatea, tot ce intră în cîmpul său optic. Deci ochiul omenesc face o selecție între ceea ce constituie «esențialul» și restul, pe cînd, pentru aparatul nostru fotografic, trebuie «găsit» subiectul imaginii sale. După cum se știe, vederea omului este și în relief, de aceea concomitent cu impresiile vizuale culege o serie **de senzații complementare cu celelalte simțuri, care se unifică în creier, creînd un ansamblu complex ce emoționează.***

Rolul fotografului este de a descoperi și selecta acea imagine în care subiectul se prezintă astfel încît să trezească privitorului aceeași emoție pe care a avut-o autorul în momentul fotografierii.

*Orice poate constitui un subiect, chiar și obiectul cel mai neînsemnat, cu condiția ca prin redarea lui fotografică să-l emoționeze pe privitor. Subiectul trebuie să fie simplu și lipsit de orice detalii sau elemente care nu au legătură directă cu el fiindcă nu ar face decît să-l îmbîcsească și să nu-l «vedem». În schimb, detaliile care îl completează în mod firesc contribuie la evidențierea lui. Dacă subiectul este format din mai multe elemente, ființe sau lucruri, o legătură firească este absolut necesară, constînd fie dintr-o idee, sentiment etc. Atunci cînd ne alegem un subiect trebuie să vedem dacă el poate fi redat fotografic, fiindcă nu toate subiectele au calități «fotogenice». **Dintre caracteristicile fotogeniei menționez cîteva: simplitatea și claritatea asigură privitorului o percepere ușoară și imediată; originalitatea și spontaneitatea trezesc viu interes privitorului; detaliile puține, dar caracteristice ajută la exprimarea sintetică a subiectului; contrastul sub orice formă (al culorilor, al iluminării etc.) reliefează imaginea.***

Cu cît unui subiect îi lipsesc aceste caracteristici cu atît el devine mai nefotogenic și este bine să ne ferim de a-l fotografia, fiindcă rezultatele vor fi proaste.

*În legătură cu o împărțire pe subiecte putem distinge patru grupe principale: natura, oamenii, munca și interpretarea stărilor sufletești. Ordinea în care le-am indicat este în raport cu greutatea realizării unei fotografii frumoase; subiectele din natură se referă la: lumea animalelor (mamifere, păsări, reptile, pești, insecte) o lume deosebită, cu forme stranii și frumoase, comportări interesante și instructive — lumea plantelor, cu culorile și forma variată a florilor — studiul pămîntului și al rocilor, cu frumusețea neînchipuită a munților, rîurilor, lacurilor și mării, ca și a fenomenelor atmosferice de tot felul. Subiectele cu oameni se **referă la: arheologie, istorie, materiale aparținînd unor civilizații din trecut: antropologie și etnografie, culturi** și relații social-culturale (folclor etc.). Subiectele din munca oamenilor sînt tehnica și arta: uzine de tot felul, șantiere navale, organismul complex al așezărilor omenești **(locuințe, circulație, comerț** etc. modificarea peisajelor naturale prin cultura pămîntului, construcția barajelor, cîmpuri petrolifere etc. Subiectele privind **interpretarea stărilor sufletești** se referă la modalitatea fotografului de a sugera într-o formă vizuală elemente adevărate cum sînt: dragostea, ura, violența, frica, singurătatea, tristețea, fericirea, gloria etc.*

Prin fotografie, autorul, datorită conținutului și realizării ei artistice, va trebui să transmită privitorului emoția, sugestia, interpretarea mesajului său artistic.

Conf. univ.
SILVIU COMĂNESCU

Institutul de artă teatrală și cinematografică „I.L. Caragiale"

INTERVIUL NOSTRU

MINITEHNICUS '71

Prof. univ. EDMOND NICOLAU, președinte de onoare al clubului Minitehnicus-Cutezătorii, răspunde la întrebarea: «Ce gîndiți despre noua ediție a concursului?»

— Am gînduri bune și speranțe mari. De altfel speranțele sînt îndreptățite în raport cu rezultatele frumoase și unele semne îmbucurătoare. Clubul nostru numără, la ora asta, peste 800 de membri, reprezentînd tot atîția premianți la cele trei etape ale concursului. Mulți minitehnicieni au ieșit din anonimat. Mă refer atît la cei care și-au trimis lucrările la Tîrgul internațional de invenții ale elevilor de la Tokio cît și la unele lucrări înregistrate la Oficiul de brevete și mărci sau solicitate de instituții publice spre a fi valorificate industrial. După cum ați citit și în revistă, întreprinderea «Arădeanca» a apelat și ea la minitehnicieni pentru crearea de prototipuri de păpuși și jucării.

— Cum vedeți etapa a IV-a a concursului?

— Mă aștept, în primul rînd, la o **calitate** superioară. Prin asta mă refer îndeosebi la concepție, la IDEE. Chiar dacă unele construcții vor fi mai puțin frumos finisate, dar vor conține o idee originală, mai ales în domeniul utilității, ele se vor bucura din plin de atenția juriilor județene. În această privință, în afara premiilor ce vor fi acordate pe plan local, revista «Cutezătorii» va oferi medalii, iar clubul nostru diplome de inventator cu perspectiva înaintării lucrărilor spre brevetare. În afară de asta, pregătirea teoretică a concurenților va juca un rol și mai important decît în ediția trecută.

— În încheiere, ce doriți să le spuneți concurenților?

— Le urez, bineînțeles, mult succes. Clubul nostru îi așteaptă cu brațele deschise. Și, ceea ce nu trebuie uitat, ediția '71 e un pas spre ediția '72 cu finală pe țară, expoziția republicană și... premii însemnate.

A. WEISS

PARTICIPANȚI LA MARELE NOSTRU CONCURS DE FOTOGRAFII

„studio 50"

Poșta CONCURSULUI

DANA VALERIA STOICESCU — Pitești. **Dragă Dana, este îmbucurător faptul că pasiunea ta pentru fotografie se manifestă atît de timpuriu. Ai reușit să faci o fotografie cu anumite calități. Trebuie să ții cont, însă, de încadrare. Fotografia ta ar fi fost mai bună dacă eliminai spațiile goale excesive și elementele suplimentare din cadru. «Florile» ar fi ieșit și mai bine în evidență.**

VIRGIL CRIȘAN — Oravița Mare, județul Mehedinți. **Tu și prietenii tăi Virgil, Mișu, Dănuț v-ați fotografiat și ne-ați trimis o poză. Foarte bine, însă ea nu poate participa la concurs. Fiindcă tot sînteți patru prieteni și, unde-s mulți puterea crește, gîndiți-vă la un subiect interesant sau consultați articolul alăturat «Ce fotografiem?» fiindcă vă poate da o sugestie în acest sens. Și nu uitați, grăbiți-vă, fiindcă noi așteptăm.**

MARIUS MORGAN — Oțelul Roșu, județul Caraș Severin **și** VASILE DIȚ — Petru Rareș, județul Bistrița Năsăud. **Regulamentul concursului îl găsiți în nr. 46 al revistei «Cutezătorii». Dacă nu-l mai aveți, nu vă neliniștiți, îl vom retipări într-un număr viitor.**

MEMBRII CERCULUI FOTO — Drajna de Jos, județul Prahova. **Este foarte bine că v-ați gîndit să participați cu toții la concursul «Studio-50». Grăbiți-vă însă și trimiteți cît mai multe fotografii bune. Succes!**

Prof. BLITZ

Expediția „MEDITERANA”

de COSTIN NASTAC

EXCURSIE PE GLOB

▲ **Milenii de existență, mit, legendă, poartă spre Atena antică și modernă — orașul PIREU.**

CUNOAȘTEȚI «MAREA»? Marea — aceste două silabe în care încap deopotrivă sfirșitul și nesfîrșitul? Aceste două silabe în care nasc cutezătorii și sfirșesc fricoșii? În care glasul soldaților lui Xenofon, striga peste cîmpia dobrogeană **«Thalasa! Thalasa!»**, alunecă nestăpînit de emoție spre **Grecia homerică?** Și de acolo, mai departe, cu vocea înaltă, dincolo de patria poetesei Sapho — **Lesbos** — spre **Rhodos;** dincolo de seninătatea de marmură dureroasă a lui **Laocoon** și a neuitaților săi meșteri Polydor, Agesandru și Athandor?... Apoi, mai departe, spre arcuirea armonioasă de efigie siracuzană a delfinilor Artheusei; spre acel **Hades** al umbrelor Mării Thireniene și, mai ales, spre înșelătorul cîntec al sirenelor înfruntat de bărbatul legat de catarg, pentru a se naște poate cel mai frumos roman de aventuri din cîte s-au scris vreodată — poemul **Odiseei**..

JURNAL DE BORD

CONSTANȚA, ora 15,20. Totul începe cu binecunoscuta urare marinărească «Vînt bun!» și prima comandă din A.B.C.-ul lupilor de mare: «Echipajul la posturi! Mola parîmele și springurile! Vira ancora!»

Vasul se desprinde imperceptibil de chei, cheiul alunecă în derivă, undeva la tribord și, pentru prima oară ai senzația inversă, că fuge pămîntul. Elicea bate surd pogoane de apă și numai dacă arunci peste bord un obiect plutitor îți dai seama că «scoica» aleargă cu 20 de noduri*) la oră. Constanța nu se mai vede. Golfuri de orizont marin au înghițit și ultimul punct al uscatului farul de la Tuzla.

Nava tanghează ușor. Se aștern ceasuri de drum. Ceasuri? În toate punctele cardinale, nimic altceva decît **marea**. Dar asta să fie marea? Marea cîntată de poeți, marea populată de zei, marea cutezătorilor și nefricoșilor, marea ispitei și a aventurii noastre în drum spre mările necunoscutului?...

...Un semnal scurt și un altul mai lung, de sirenă, ne proiectează în noapte definitiv în altă lume, în altă mitologie, în alt timp. În stînga și în dreapta, la mică distanță, malurile Bosforului.

Sîntem la Istambul. Am trecut de mult de farurile de la **Rumeli Feneri** și **Rumeli Kavak** și **Anadolu Feneri** și **Anadolu Kavak.**

Și iată-ne, în Marea Liniștii. Prima necunoscută — **Bosforul!**

În Marea Aventură helespontică — primul «suspence», — **Istambul!**

Va putea fi descifrată alchimia dizolvantă a acestor silabe în care impresii și timp, civilizații și dezastre urcă și se prăbușesc de pe cea mai înaltă culme a catedralei Sfintei Sofia în neant? — Cine știe? — Vor spăla ploile încă multe secole lespezile Troiei din apropiere, se va toci de tot movila întruchipînd mormîntul lui Ahile, iar cronicile de piatră ale Uludagului vor adăuga memoriei luptelor lui Alexandru Macedon împotriva perșilor, invaziei lui Tamerlan și înfrîngerii lui Hanibal alte civilizații, în prelungirea celor vechi: getice și tracice, libiene și romane, bizantine și otomane. Dar Istambulul va supraviețui tehnicismului și mașinismului universal, care biciuie cu semnale electrice totul, și care l-au transformat într-una din cele mai contrastante metropole ale lumii. Înțeleg sentimentul contrariat al călătorului care descoperă, aici, pe malul Bosforului*, acest fascinant **Nou Babilon!** Istambulul, vechi și modern, frumos și dezgustător, sărac și magnific, simplu și imens sofisticat, ca toate orașele care au trecut istoria prin foc și sabie.

TRAVERSÎND CICLADELE

Am trecut de mult de Marea Marmara.

De la farul **Galipoli** — spre sud — imensa, tumultuoasa, frenetica lume mitologică a Greciei homerice. Sînt insule, insule și faruri. Fără de număr. Risipite haotic pînă în pieptarul stîncos al Cretei care ascunde și ea nedezlegată și necunoscută încă mitologie,

Estremadura, Grenada, Barcelona, Valencia — nume și locuri de rezonanță hispanică, unde se dansează «tango» sau «bolero»

---

*)-milă marină engleză = 1855 m

farmec și civilizație străveche. Trec fugitiv în memorie cîteva din cele 2 000 de insule. **Samothraki, Limnos** și **Imroz,** insule în fața cărora corăbierii antici surprinși de furtună adresau obscure invocații, aducînd jertfe divinităților templelor insulare și celor marine. Apoi, **Chios** și **Andros, Tinos** și **Paros, Sifnos** și **Thira.** Trec în memorie insule și personaje mitologice: **Delos** sau **Ortygia,** unde s-au născut gemenii Apollo și Arthemis și unde ar fi existat faimosul oracol al fiului lui Zeus și al lui Leto, la fel de faimos ca și oracolul din Delphi. Apoi **Lesbos,** patria poetesei Sapho și a neîntrecutului cîntăreț cu lira, Arion, salvat de la moarte de delfini. Apoi **Naxos,** insula Arthemisei părăsită de Theseu, învingătorul Minotaurului cretan. Și aș mai putea înșira aici — în lumea Cicladelor — cîteva mii de legende, tot atîtea cîte insule, zei și semizei au făcut frumusețea acestor locuri sălbatice, peste care azi se întinde liniștea și nesfîrșitul marin.

Undeva, spre crestatul țărm al Asiei Mici, cu golfuri adînci și peninsule prelungi, rămîn — azi în ruină — gloriile Greciei ionice — orașele **Milet, Efes, Colophon.** Spre Grecia continentală — alte faruri! Fiecare revendicînd, în mic sau în mare, gloria înaintașului din Alexandria. După insularele faruri **Kanakkale, Andros** și **Lavrion** — farul octogonal al portului grecesc Pireu.

De la cheiul Pireului, o mașină te duce în cîteva minute în Piața Sintagma din mijlocul Atenei. Alte cinci minute de-a lungul unei alei cu agave, chiparoși și cactuși, și încă trei drahme înseamnă încă o minune: cred că a 8-a a lumii antice — **Acropole.** Spun repede în gînd «**Helada**» și cuvîntul se învăluie de înțeles.

De pe parapetul marilor ziduri ale lui Temistocle, se văd ieșind în afară, stereoscopic, acolo jos, în depărtare, casele și palatele Atenei, șanțurile străzilor înțesate de oameni, bărci și mici paraclise care, din vecinătățile bazarului, se cațără pe povîrniș. Ziduri albe pe vîrful **Licabetului** — strălucesc ca oglinzile unui heliograf. Înspre **Phaleron,** pe ondulațiile unui pămînt de culoarea tutunului, grupuri de case tot mai mărunte răsar dintre broderiile vegetației pînă la cotul mării. Aerul dimineții e ușor zgîriat de cîntecul cocoșilor. Peste tot, peste întinderea modernă și veche a Atenei de astăzi se impune, luminoasă și înspăimîntătoare în simplitatea ei, **Acropole.** Și, din multele palate și vestigii ale anticii capitale grecești, mai presus decît orice — se remarcă **Parthenonul.** Este glorioasa operă pe care au dăruit-o culturii grecești Fidias, Ictinos și ceilalți mari arhitecți-sculptori care au lucrat palatele **Acropolei.** Nici un monument de pe Acropole și din Atena, oricît de celebre, nu se pot asemui cu Parthenonul. Nici **Propileele** încremenite în marmura străvezie a statuilor, nici **Erehteionul,** elegant în liniile lui rafinat aristocrate, nici **teatrul lui Dionisos,** imitat în epocile următoare și încărcat de decorațiuni baroce! Nimic nu se compară cu Parthenonul în simplitate și strălucire.

Cînd părăsim Pireul, Cicladele rămîn în babord. Nava smulge albastrului fîșii imense de spumă.

La farul triunghiurilor de pe promontoriul **Matapan,** Grecia mitologică se termină. De fapt «se termină» este un fel de a spune. Toate degetele Peloponezului au în inelele lor de piatră nestemate ale vechii Helade.

PE URMELE LUI ULISE

Îndată după **Kythira,** unde era venerată zeița Afrodita, marea devine de un albastru ireal; ultima întîlnire cu pămîntul balcanic este emoționantă. Stîncile Lakoniei rămîn tot mai mult în urmă, tot mai mici, pînă se șterg la orizont.

Farul octogonal de pe colina **Cozzo-Spadaro,** declanșează brusc sub privirile lui universul Siciliei: **Siracusa,** de unde Arhimede aprindea corăbiile vrăjmașe cu mănunchiul solar al razelor reflectate, conul înzăpezit al Etnei, în craterul căruia s-a aruncat poetul și filozoful Empedocle, ca să dispară sau să se transforme în zeitate. Dar, poate că dintre toate miturile și legendele care s-au concentrat în inima Mediteranei, în focarul insulei care are ca stemă fruntea arsă de lavă a unui vulcan, cele mai frumoase rămîn tot cele ale eroului **Odiseei.** Legenda lui Ulise rămîne cel mai frumos roman de aventuri, în care Homer ne vorbește despre călătoriile **omului** pe nesfîrșitele întinderi albastre ale Mediteranei.

(Va urma)

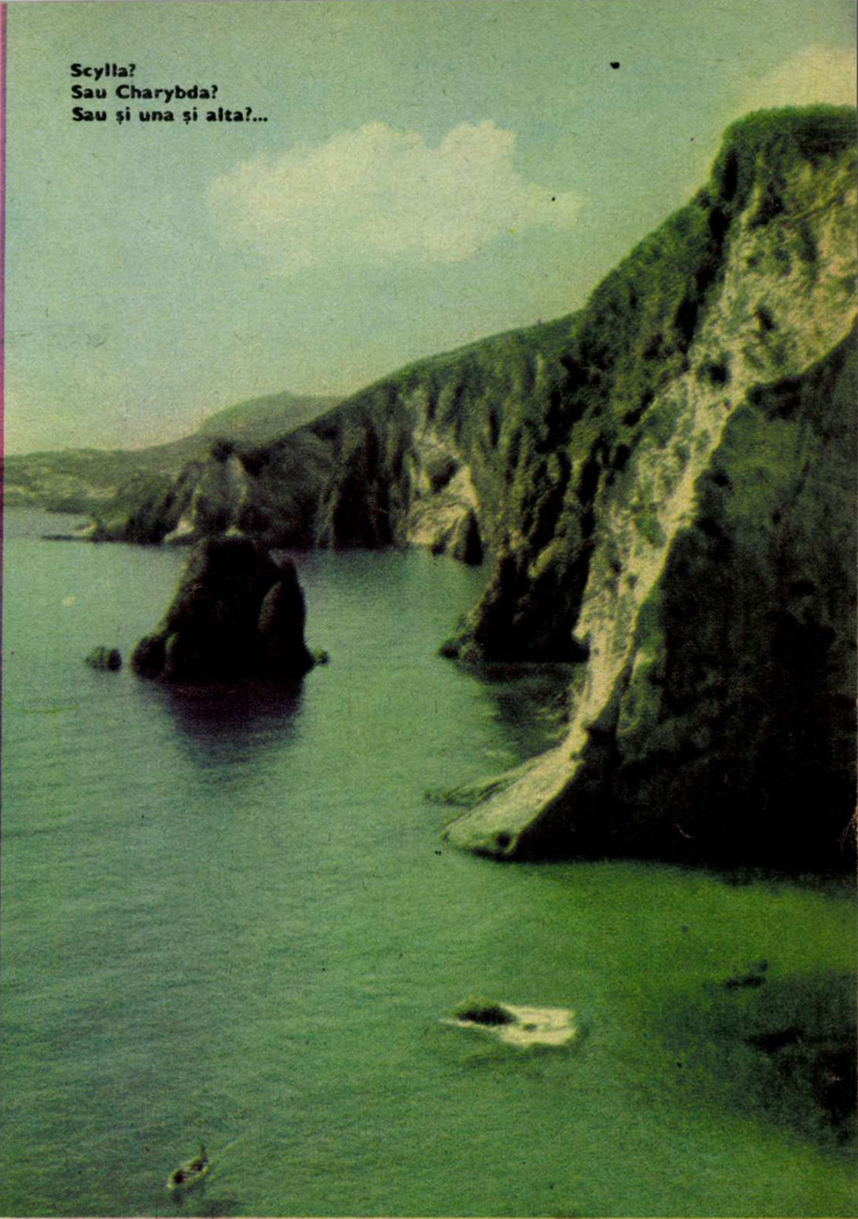

Scylla?
Sau Charybda?
Sau și una și alta?...

MICRODOCUMENTAR

- Marea Mediterană, cuprinsă între Europa, Asia și Africa, are o suprafață de 2 505 000 km² și se întinde la vest și la est, pe o lungime de 38 000 km. Adîncimea medie a ei este de 1 500 m, iar adîncimea maximă de 5 121 m a fost întîlnită la sud-est de insula Zante, în Marea Ionică.
- Distribuind bogățiile ei numeroaselor popoare din jur, Mediterana a împrumutat de la ele denumirile «mărilor» adică a diferitelor bazine, mai mult sau mai puțin separate între ele de insule sau strîmtori. Astfel, porțiunea situată între Corsica, coastele franceză și cea italiană este cunoscută sub numele de Marea Ligurică, iar cea dintre Corsica, Sardinia, Sicilia și coasta italiană de Marea Tireniană. La fel se întîmplă și cu Mările Adriatică, Ionică, Egee, precum și cu partea orientală a Mediteranei — care a primit numele de Marea Siriană sau Feniciană.
- De curînd, explorările efectuate în Mediterana de uriașa navă oceanografică «Golmar Challenger» au dezvăluit misterul care dăinuia cu privire la trecutul geologic al acestei mări. Oamenii de știință au ajuns la concluzia că, în trecutul îndepărtat — acum 10 milioane de ani — Mediterana era formată din două lacuri extrem de sărate. Lacurile se aflau despărțite de insula Sicilia care unea Italia cu Africa. În urma unor prăbușiri simultane, apele Atlanticului au năvălit în lacuri prin strîmtoarea Gibraltar.
- Cam acum 1 milion de ani strîmtorile Bosfor și Dardanele nu existau. Ele s-au format tot în urma unui cataclism vulcanic, cînd a luat naștere și Marea Egee. Apa sărată din Marea Mediterană a pătruns în Marea Neagră, care avea o apă mult mai dulce. Organismele ce trăiau aici, nefiind obișnuite cu o concentrație mare de sare, au pierit în parte.
- Cel mai interesant proiect pentru viitorul Mediteranei este tunelul dintre Spania și Maroc, destinat să facă legătura între Europa și Africa. Tunelul va avea o lungime de 32 km și va uni localitățile Tarifa din Spania cu Tangerul aflat pe coasta marocană.

În fața mediteraneeanului NEAPOLE
— un singur orizont — marea.
La orizont,
în zilele senine — Vezuviul.

Ruină și strălucire.
Dar mai ales glorie:
orașul POZZOLI.

Ilustrație: IOAN DONCA

FLAMINGO ALBI, ZĂPEZI ALBASTRE

POVESTIRE DE TITUS VÎJEU

Cartul cel mai greu pe Nautilus mi se părea cel de după-amiază. Tocmai atunci mă cuprindea un somn dulce ca o caisă și eu trebuia să mă lupt îndelung cu pleoapele care voiau să mi se închidă. Ca vechi marinar îmi plăcea să compar pleoapele cu niște hublouri de plumb. Pînă la urmă, călit de zilele petrecute pe mare — o, cine le mai știa numărul?! — reușeam să le înving îndărătnicia. Știam prea bine, doar că pe mare orele de veghe pe care trebuia să le petrec acolo, în cabina de comandă, nu pot îngădui în nici un caz somnul. Dar, după cum vă spuneam, el nu întîrzia să sosească, în fiecare după-amiază, cu precizie de necrezut.

De fapt, lucrul acesta nu mi se întîmpla numai mie, ci tuturor matrozilor de pe Nautilus, care eram nevoiți să facem de cart în acele primejdioase ore de după-amiază. Apele oceanului erau uneori calme, alteori neliniștite, cerul era cel mai adesea senin, dar uneori își făceau apariția înfricoșători nori negri. Știam că dacă sîntem atenți vom putea conduce oricum pe Nautilus prin cele mai dificile situații, mulțumită cunoștințelor de navigație pe care le dobîndisem.

Parcă mă văd și acum strigînd: «Vira ancora!», ori «Om în apă!» Parcă îl aud pe Sandu ori pe Tiberiu vorbind despre «tribord» și «copastie», «tangaj» și «mile marine». Siguranța cu care discutam toate lucrurile acestea ne făcea să-i prevedem lui Nautilus un viitor de aur. Iar submarinul ne ajuta și el, superdotat cum era, cu siluetă zveltă și puternică. Navigam printre strîmtori, ocoleam bariere de corali, intram în apele oceanului nordic în timpul dezghețului, făcînd un adevărat slalom nautic printre aisberguri.

Eram mîndri de vas și de noi, de calmul nostru marinăresc și de cunoștințele noastre perfecte. Ce e drept, odată, lîngă insula Borneo, nava s-a dezechilibrat puțin, noi am alergat în grabă spre cabină și acolo l-am găsit pe Dorel — care era de serviciu la timonă — încercînd să redreseze nava. Ne-a rugat să-l iertăm, ne-a spus și cauza neglijenței sale și noi l-am iertat, așa cum de altfel sînt convins că ați fi făcut-o și voi. Dar cine mai știe de calm cînd citește un roman de aventuri grozav, cu situații captivante și eroi curajoși? Cartea pe care o citea Dorel, în timp ce era de serviciu, la timonă, era un roman de Jules Verne, un scriitor francez admirabil, pe care noi îl alesesem de comun acord «patronul» submarinului. Ce zile frumoase erau acelea! Ce gînduri mari, îndrăznețe ne purtau pe mări și oceane liniștite ori învolburate, verzi sau albastre. Cîte lucruri ne-am fi dorit să vedem? Cel mai mult ne-ar fi plăcut să întîlnim o colonie de păsări flamingo, undeva, pe un meridian însorit, ori să schiem prin zăpezile albastre de pe muntele Kilimandjaro.

Flamingo albi, zăpezi albastre! Cît am fi vrut să ni le apropiem. Dar cum ar fi fost posibil, de vreme ce Nautilus nu era decît o cadă veche de baie, urcată cine știe cînd în podul casei și pe care noi, copiii, o descoperisem într-o după-amiază cu soare mult și bucurie, cînd ne jucam de-a v-ați ascunselea? O, și cît de mult am fi vrut cu toții și eu, și Tiberiu, și Sandu, și Dorel să ni-l închipuim ca pe un submarin zvelt. Pentru că, nu știu cum ar fi putut deveni altfel decît în închipuirea noastră, cada aceea de oțel un submarin ca Nautilius!

Și totuși, noi am început să-l iubim ca pe corabia viselor noastre copilărești. Făceam de cart, ne luptam cu oboseala ce punea stăpînire pe noi, ne strîngeam în careu și prezentam raportul căpitanului Tiberiu. Cum am fi vrut să avem și un periscop adevărat, prin care să putem distinge drumul în timp ce ne scufundăm. Așa trebuia să fim mulțumiți cu hornul de tablă care se înălța prin acoperiș, spre cerul fierbinte de vară. Și aceasta pînă într-o zi, cînd din înalt a coborît o barză rătăcită, cu puii săi și și-a făcut cuib pe acoperiș. Ni s-a părut că periscopului nostru i s-au spart lentilele și oglinzile. Dar, în treacăt fie zis, nu le-am purtat pică zburătoarelor, cărora le mai și dădeam din rația noastră de ciocolată...

Anii au trecut, copilăria a rămas undeva în urmă (cîndva am căutat-o acolo, în podul casei, dar plecase) și noi nu putem uita încă visul pur și îndrăzneț al acelor zăpezi albastre și al păsării flamingo.

Flamingo albi, zăpezi albastre! ... Anii ne-au despărțit pe noi, copiii acelui orășel de munte, care ne imaginam a fi bătrîni lupi de mare, verificați de furtuni și uragane.

Ne întîlnim din cînd în cînd și ne spunem lucruri diverse. Astfel am aflat că Sandu «bătrînul» nostru de pe Nautilus a devenit geolog. Anul trecut a lucrat în Africa, la niște prospecțiuni și într-o zi a urcat pe Kilimandjaro. De-acolo, de sus, spunea el, zăpezile nu se văd de loc albastre.

Dar ce importanță mai avea! Cît despre Tiberiu, căpitanul nostru încercat, el a devenit, într-adevăr, căpitan. Dar nu pe Nautilus, ci pe un vapor de cursă lungă. Undeva la tropice, a întîlnit, într-adevăr, o colonie de păsări flamingo. Aveau penajul de nea căzută prima oară, dar în rest nu erau altceva decît niște păsări banale.

Cît despre mine, care scriu aceste lucruri, trebuie să mărturisesc că în ciuda lucrurilor spuse de vechii mei prieteni, am rămas în continuare un visător. Visez flamingo albi, zăpezi albastre!

DE LA MUNTE LA MARE
SAU 4 ANOTIMPURI ÎN 13 ZILE

FOTOGRAFIILE COLOR, REALIZATE DE ELEVA LILIANA BUTUC, AU FOST DISTINSE CU MEDALIA DE AUR «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII»

„Pescăruș 3" raportează:

5 + 5 = O ECHIPĂ UNITĂ

Curse de fond pe plaje, marșuri lungi prin pădurile Kogălniceanu și Comorova, ori pe dealurile de cretă ale Murfatlarului, concursuri de orientare, iscusință și îndemînare, gimnastică, atletism, conspectarea cărții de bucate, exerciții de instalare și demontare rapidă a corturilor, iată doar o parte din programul sistematic ce și l-au impus cinci fete și cinci băieți, pionieri constănțeni, pentru a se prezenta căliți la startul '70 al expedițiilor «Cutezătorii».

«Pescăruș 3», echipajul Casei Pionierilor din Constanța, și-a luat acest nume simbolic nu numai pentru a evoca îndrăznețele păsări ale largului, ci și pentru a marca astfel că înțeleg să preia tradiția precedentului echipaj — «Pescăruș 1» — care, anul trecut, a obținut trofeul «Caseta de cristal».

Căpitanul expediției «Pescăruș 3», Stelian Eftimiu, este un «veteran». Anul trecut a fost secund. Experiența acumulată și prețuirea întregului echipaj i-au conferit conducerea echipei. (O echipă ce deține o impresionantă colecție de «medalii» impunătoare: Carmen—9,33, Adrian—9,69, Stelian—9,80, Camelia—9,90...)

CĂLĂTORIE FULGER PRIN PATRU ANOTIMPURI

Unul dintre obiectivele principale ale expediției l-a constituit «traversarea masivului Făgăraș pe vechile poteci de trecere din Țara Oltului spre plaiurile muntenești». Ajunși în valea Arpașului Mare, ei urcă spre creastă în ținuturile stăpînite cîndva de uriașii ghețari ai cuaternarului. Căldări glaciale, morene risipite pe povîrnișuri, un relief zbuciumat în care scurgerea fluviilor de gheață și-au lăsat adînc întipărite urmele, dau peisajului un caracter sobru, dramatic, estompat uneori de lumina aurie, generoasă, a unei dimineți prietenoase de vară: 18 iulie 1970. Dar, în timp ce «pescărușii» se înalță spre cabana Podragu, cerul se posomorăște. Nori grei coboară grăbiți spre văi și începe o ploaie rece, stăruitoare, ca de sfîrșit de toamnă. Apoi, înainte ca expediția să atingă cota 1900, începe să cadă o grindină răpăitoare. Muntele e stăpînit de un frig stăruitor. Și deodată, fulgi moi de zăpadă îmbracă vegetația în haina festivă de iarnă. Zăpada cade teatral, ca o imensă albă cortină. Vizibilitatea e minimă. Membrii expediției înaintează calmi, în șir indian. Vîntul spulberă zăpezile ca-n iernile grele de pe țărmul mării. Vor ajunge, după un marș greu, la cabană, unde vreme de două zile, cețuri dense, lăptoase, îi vor ține pe loc.

Apoi Soarele va aduce iar primăvara și expediția își va continua drumul pentru a «asalta ultima porțiune din versantul nordic al masivului Făgăraș», cum își însemnă, conștiincioasă, cronicara expediției, Mihaela.

IZVOARELE LUMINII

Micii expediționari coboară întovărășiți de torente năvalnice de ape ce se vor aduna mai spre vale, unde, strunite de efortul inteligent al omului, vor pune în mișcare turbinele complexului hidroenergetic argeșean — fluviu de lumină și forță ce infuzează energie uriașilor industriei, satelor și orașelor. Aici, în generoasa vale a Argeșului, unde s-au ctitorit atîtea zidiri măiestre de către voievozii țării, cea mai impresionantă operă a omului se vădește a fi lanțul de hidrocentrale — a cărui alcătuire pionierii o studiază atent vizitîndu-i instalațiile. Mihaela va nota cu emoție sentimentul tonic ce-l încearcă membrii expediției, în fața acestei izbînzi a științei și tehnicii românești, după cum, două zile mai tîrziu cei zece cutezători vor cerceta cu același sentiment de mîndrie, comorile artistice lăsate de ziditorii Curții de Argeș — leagăn al istoriei bogate în fapte pilduitoare a multor veacuri. Între zidurile înălțate de luminatul voievod Neagoe Basarab, în aceste locuri unde legenda nemurește amintirea meșterului Manole, sub acest cer care a văzut adunate de om în fuior apele a zece rîuri, echipajul «Pescăruș 3» înțelege mai bine că operele trainice nu se pot înfăptui decît prin generoasă dăruire, încorporînd în ele o părticică din suflet, o părticică din tine.

Costum popular din Drăguș.

Cu baciul de la Podul Giurgiului.

La 18 iulie '70, pe covorul de zăpadă...

Membrii echipajului «Pescăruș 3»
de la Casa pionierilor din Constanța
care a obținut
PLACHETA ȘI FANIONUL DE ONOARE
«CASETA DE CRISTAL»:
Comandant, prof. AUREL FILIPESCU
Căpitan, STELIAN EFTIMIU
Secund, MIHAELA FEHER
Fotoreporter, LILIANA BUTUC
Istoric, CARMEN CONSTANTINESCU
Meteorolog, EUGENIA POPESCU
Folclorist, CAMELIA COMAN
Naturaliști, EMIL SCHIOPU,
ADRIAN REDNIC
Geograf, NICOLAE CĂCIULOIU
Sanitar, AUREL LEICA

Cumpănind ostenelile lungului drum, măsurat cu piciorul cale de 160 km, prin țara Oltului, Alpii Transilvaniei și plaiurile muntenești, cei zece pionieri sintetizează, cu multă modestie, efortul și stăruința cu care au întocmit colecțiile destinate muzeului școlii. Mihaela nu-și poate stăpîni entuziasmul cînd consemnează tezaurul ascuns ce-l iau cu ei în amintire:

«...Închei aici jurnalul nostru în care nu am putut cuprinde decît o infimă parte din ceea ce am trăit, am cunoscut și am simțit. În sufletele noastre însă totul s-a întipărit adînc: amintiri, învățăminte ce nu se vor stinge niciodată».

Am intercalat aceste rînduri întrucît ele exprimă, cu deplină și luminoasă sinceritate, bucuria pură a zborului înalt ce l-au realizat «pescărușii», îndeplinindu-și misiunea, fiindcă ele exprimă în cuvinte fericit alese bilanțul unei expediții bine pregătite, ce s-a sfîrșit cu roade bogate.

AUREL LECCA

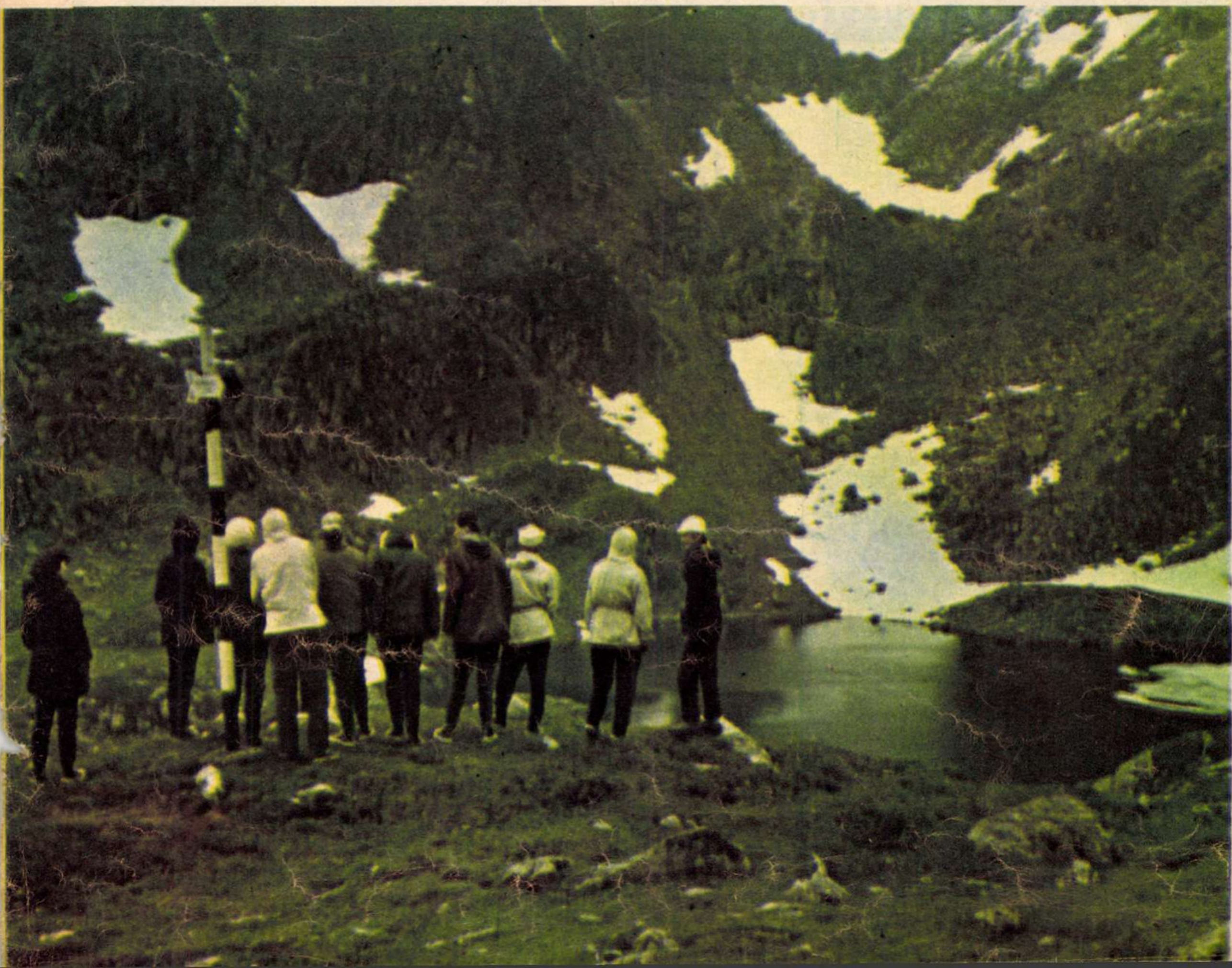

◄ În căldarea Podragului.

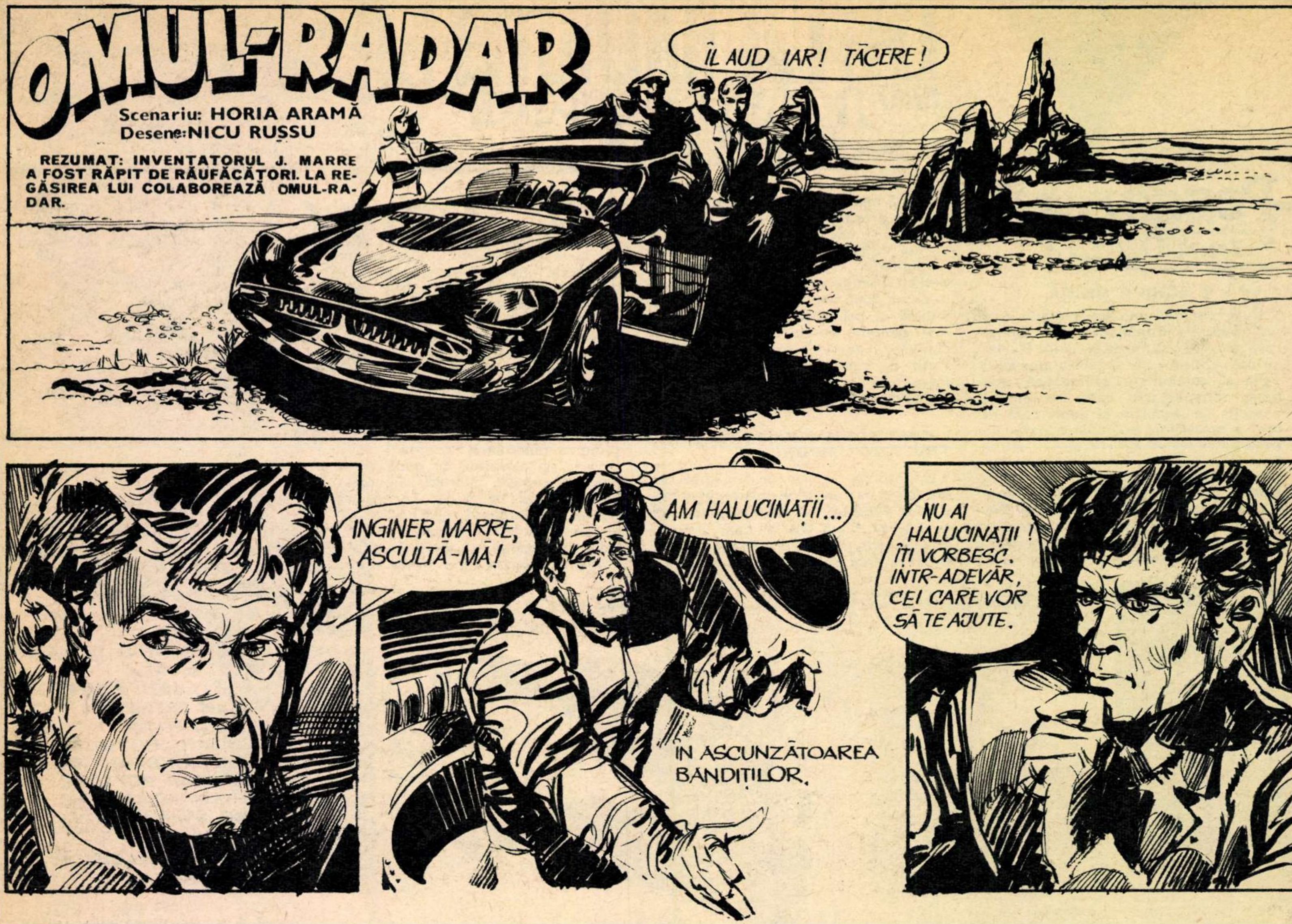
OMUL-RADAR
Scenariu: HORIA ARAMĂ
Desene: NICU RUSSU
REZUMAT: INVENTATORUL J. MARRE A FOST RĂPIT DE RĂUFĂCĂTORI. LA REGĂSIREA LUI COLABOREAZĂ OMUL-RADAR.
ÎL AUD IAR! TĂCERE!
INGINER MARRE, ASCULTĂ-MĂ!
AM HALUCINAȚII...
IN ASCUNZĂTOAREA BANDIȚILOR.
NU AI HALUCINAȚII! ÎȚI VORBESC. INTR-ADEVĂR, CEI CARE VOR SĂ TE AJUTE.

NICUTA TANASE

Caşata de la miezul nopţii

ROMAN FOILETON 11

NE CADE PE CAP ALTĂ COMOARĂ

ROMAN FOILETON 51

Am claxonat de cîteva ori în fața porții lui Zgîndărici. Am coborît împreună cu Iliuță și cu o piatră am bătut cît am putut de tare în numărul prins în cuie chiar pe stîlpul care susținea poarta.

— Nu e nimeni acasă? Măi, Zgîndărici, ești acasă?

Dacă n-am strigat de vreo zece ori n-am strigat niciodată. Tocmai cînd era să ne lăsăm păgubași, am văzut că se dă perdeaua la o parte. În fereastră a apărut un cap răvășit. I-am făcut semn să vină să ne deschidă. După cîteva secunde ușa s-a deschis și în prag a apărut un tînăr tocmai bun de plecat în armată.

— Măi Zgîndărici, dormi ziua în amiaza mare?

— Dar cine sînteți dumneavoastră? ne întreabă el, căscînd și ștergîndu-și cu dosul palmei ochii cîrpiți de somn.

— Am venit să-ți aducem niște salutări de la vărul tău, Marian.

Nici dacă îl loveam cu un mai în cap nu tresărea cum a tresărit în momentul cînd a auzit numele lui Marian.

— Nu ne inviți în casă?

— Ba da. Poftiți, ne invită el cu vocea tremurîndă.

L-am cîntărit din priviri, apoi am pornit în urma lui și ne-am așezat la masa care era pe prispă.

— Părinții tăi unde sînt?

— La lucru la C.A.P.

— Și tu? Lucrezi de noapte?

— Să scot niște vin? evită el să răspundă.

— Eu nu beau pentru că sînt cu mașina, iar prietenul meu, Iliuță, cred că mai repede ar prefera niște fructe... Dar nu te deranja... Măi Zgîndărici, am auzit despre tine niște lucruri frumoase. Mi-s-a spus că ești un tractorist iscusit, dar am mai aflat că de vreo zece zile ai dat bir cu fugiții. De ce nu mai lucrezi pe tractor?

ROMAN FOILETON 52

— Păi acu, în toamnă, plec militar și ziceam să mă mai distrez și eu puțin.

Se uita cînd la mine, cînd la Iliuță și tremura la fel ca un copil care așteaptă să intre la dentist.

— Sînteți de la miliție?

— Nu.

Ca să îl liniștesc i-am arătat legitimația de scriitor și reporter și i s-a descrețit puțin fruntea.

— Știți că acum vreo cîțiva ani am jucat... S-a făcut la noi la școală un proces literar cu cartea dumneavoastră «Am fugit de-acasă». Eu am fost tractoristul.

— Mă bucur... Ai că ești băiat bun.

— Asta e o replică din cartea dumneavoastră. Eu, tractoristul, o spuneam.

— Spune-mi, dragă Zgîndărici, de ce ai tresărit cînd «ți-am transmis salutări de la Marian?»

— N-am tresărit.

— Dar văd că nu ești în apele tale. De ce tremuri?

— Nu tremur.

— Tu ești amic cu responsabilul cofetăriei?

— Nu. Adică...

Doamne, cît de rău îmi pare că nu mă pricep să mînuiesc un aparat de filmat. Dacă îl filmam atunci, în momentul acela, pe vărul lui Marian, aveați ce vedea acum. Zgîndărici se zbătea ca un leu în cușcă. Se înroșise la față și îi clănțăneau dinții de parcă îl apucaseră frigurile.

— Zgîndărici, tu ai niște bani la C.E.C.?

— La C.E.C.? ce bani să...

— Nu stii ce fel de bani se depun la C.E.C.?... Părinții tăi ce părere au în legătură cu comportarea ta din ultimele zile?

— Ce să zică și ei...

— Ai fost dat afară de la serviciu?

— Nu m-am mai dus pe acolo. Actele sînt la ei. Nu le-am scos.

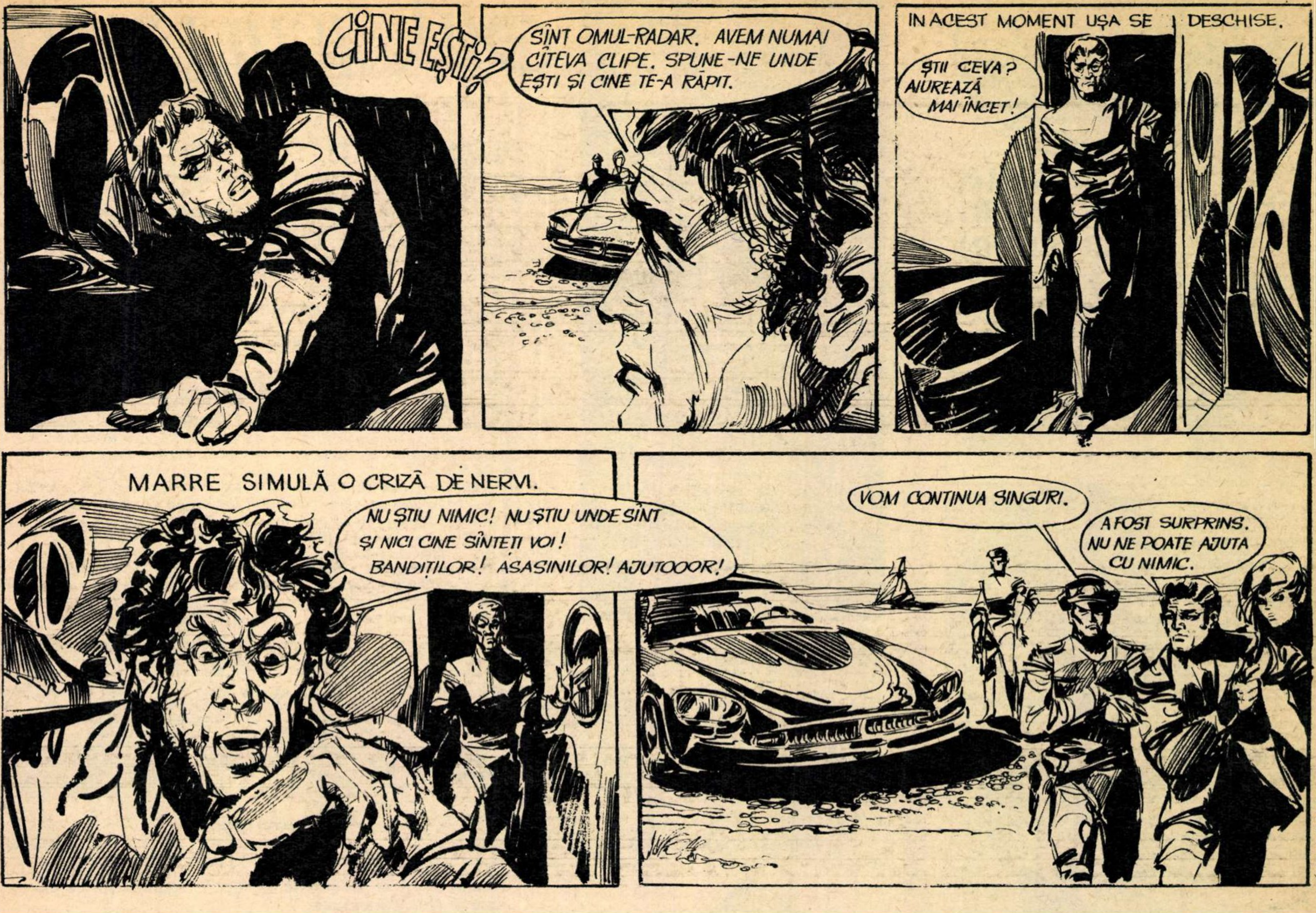
CINE EŞTI?
SÎNT OMUL-RADAR. AVEM NUMAI CÎTEVA CLIPE. SPUNE-NE UNDE EŞTI ŞI CINE TE-A RĂPIT.
IN ACEST MOMENT UŞA SE DESCHISE.
ŞTII CEVA? AIUREAZĂ MAI ÎNCET!
MARRE SIMULĂ O CRIZĂ DE NERVI.
NU ŞTIU NIMIC! NU ŞTIU UNDE SÎNT ŞI NICI CINE SÎNTEŢI VOI! BANDIŢILOR! ASASINILOR! AJUTOOOR!
VOM CONTINUA SINGURI.
A FOST SURPRINS. NU NE POATE AJUTA CU NIMIC.

(VA URMA)

ROMAN FOILETON

53

— De cînd te-ai apucat aşa de tare «de băutură»? Am auzit că ai făcut un chef şi cu lăutari.

— Mă distrez şi eu. Dacă plec în armată...

— Dacă nu mai lucrezi de unde ai bani de chefuri?

— Am eu...

— De unde?

— Dar ce vă interesează pe dumneavoastră de unde am eu bani?

— Părerea ta e că nu mă interesează?... Ştii... Adică nu ai de unde să ştii. A venit vărul tău, Marian la mine acasă şi mi-a adus o lădiţă în care am găsit bancnote în valoare de aproape 40 000 lei.

— Marian?!...

— Da, Marian, vărul tău... A venit la mine şi m-a rugat să-l scot din încurcătura în care a intrat. Sînt mai mult decît sigur că eşti şi tu amestecat în afacerea asta şi sînt gata să-ţi dau şi ţie o mînă de ajutor... Vrei să-ţi reiei serviciul? Dragă Zgîndărici, îţi dau dacă vrei timp să te gîndeşti.

— N-am nevoie.

— Deci ne putem înţelege pe loc. Cine a «tratat» cu responsabilul cofetăriei.

— Eu.

— Marian a fost de faţă?

— Nu.

— Există vreo hîrtie scrisă între tine şi responsabil?

— Da.

— Deci tu ai luat banii de la responsabil.

— Da.

— Cît?

— 80 000 de lei.

— De ce aţi împărţit suma pe jumătate?

— Marian n-a vrut să ia nici un ban. A vrut să mi-i lase toţi. Abia l-am convins să...

— Mi i-a adus într-o lădiţă. De unde a luat lădiţa?

ROMAN FOILETON

54

— De la cofetărie. Şi eu îi păstrez tot într-o lădiţă din aia.

— Ai cheltuit mult din ei?

— Vreo 2 000 de lei.

— Deci mai ai vreo 38 000.

— Cam atît.

— Ştie cineva de ei?

— Nu.

— Unde sînt?

— Ascunşi.

— Dragă Zgîndărici, banii ăştia te pot nenoroci pe toată viaţa. Trebuie să faci acum un mare efort. Ştiu că e greu să te desparţi de o avere ca asta, dar, dragul meu, viitorul tău ţi-o cere.

S-a ridicat de pe scaun şi ca un cîine bătut a pornit spre pătulul din fundul ogrăzii. Am impresia că nici n-aţi băgat de seamă că am uitat cu desăvîrşire de prietenul meu Iliuţă.

— Ce părere ai Iliuţă?

— Simt că îmi plesneşte capul. Nimic nu înţeleg.

Zgîndărici apăru dinspre pătul cu o lădiţă. O deşertă pe masă şi începurăm să numărăm banii. Erau 38 050 lei. I-a pus din nou în lădiţă şi oarecum uşurat zise:

— Ăştia sînt...

— Mai am o rugăminte la tine, dragă Zgîndărici. Povesteşte cum s-a întîmplat.

(Va urma)

TUDOR

(URMARE DIN PAG. 6)

În faţa acestei primejdii, Tudor a ordonat mobilizarea generală:

«Pentru ca să întîmpine răul pornit asupra patriei noastre, meşterul enginer Gheorghe Lazăr şi Sinior Ott vor avea o mie de oameni în oraş şi din satele dimprejur, pentru metereze, cu topoare, sape şi lopeţi. Căpitanul Caleţeanu să pună tunul cel mare şi cinci tunuri mici pe bastioane. Să se scoată armele aduse de la Horez-Vîlcea şi să se împartă ostaşilor şi să li se adauge, pe socoteala visteriei, cinci mii de fişicuri de praf şi cinci mii de cremeni de puşcă şi zece mii de cartace de fier.

Totul în grabă, adică nu mai mult soroc decît 24 de ceasuri! Timpul şi turcii nu aşteaptă».

În vremea aceasta, boierii şi marii negustori au fugit din ţară, unii în Austria, alţii în Rusia şi alţii au trecut la inamic în frunte cu şeful clerului. Ţarul Alexandru I l-a dezarmat şi l-a degradat, retrăgîndu-i şi ordinul «Sf. Vladimir» dobîndit pe cîmpul de bătălie în războiul antiotoman, iar Patriarhul l-a afurisit ca «răzvrătitor». Apoi Metternich, geniul rău al coaliţiei imperialiste, a pus la cale trădarea şi suprimarea fizică a comandantului. Karl Marx scrie despre asta, arătînd cum acela «a trădat Eteria prin intermediul aceluiaş Ispilanti, punînd la cale uciderea mişelească a lui Vladimirescu, căpetenia răsculaţilor valahi». Crima de neiertat s-a petrecut în luna mai 1821.

În primăvara anului acesta se împlinesc 150 de ani şi anume tocmai în zilele semicentenarului partidului nostru care a preluat steagul revoluţiilor române şi l-a dus la victoria deplină. Balada populară îşi aduce aminte de toate.

E mult de cînd porni pe Jii zăporul
Să apere norodul ars de sete.
În ţară, astăzi, e stăpîn poporul
Şi-i pavăză bogatei sale vetre.

Recreația mare

PAGINA CELOR MAI TINERI CITITORI

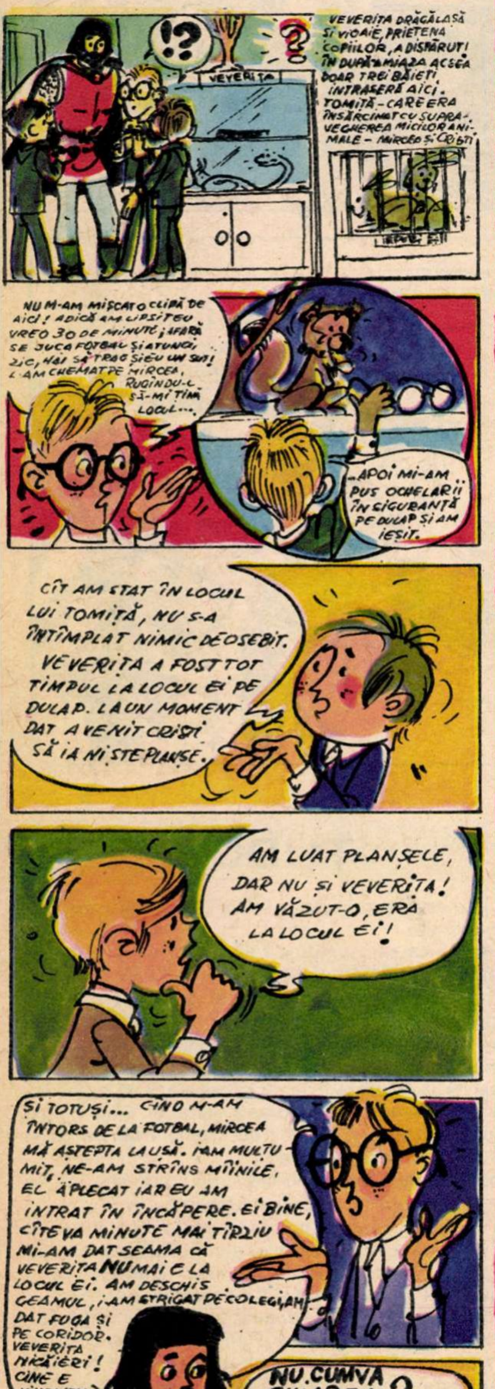
!?
?
VEVERIȚA
VEVERIȚA DRĂGĂLAȘĂ ȘI VIOAIE, PRIETENA COPIILOR, A DISPĂRUT! ÎN DUPĂ-AMIAZA ACEEA DOAR TREI BĂIEȚI INTRASERĂ AICI. TOMIȚĂ - CARE ERA ÎNSĂRCINAT CU SUPRAVEGHEREA MICILOR ANIMALE - MIRCEA ȘI CRISTI
NU M-AM MIȘCAT O CLIPĂ DE AICI! ADICĂ AM LIPSIT EU VREO 30 DE MINUTE; AFARĂ SE JUCA FOTBAL ȘI ATUNCI, ZIC, HAI SĂ TRAG ȘI EU UN ȘUT! L-AM CHEMAT PE MIRCEA, RUGÎNDU-L SĂ-MI ȚINĂ LOCUL...
...APOI MI-AM PUS OCHELARII ÎN SIGURANȚĂ PE DULAP ȘI AM IEȘIT.
CÎT AM STAT ÎN LOCUL LUI TOMIȚĂ, NU S-A ÎNTÎMPLAT NIMIC DEOSEBIT. VEVERIȚA A FOST TOT TIMPUL LA LOCUL EI PE DULAP. LA UN MOMENT DAT A VENIT CRISTI SĂ IA NIȘTE PLANȘE.
AM LUAT PLANȘELE, DAR NU ȘI VEVERIȚA! AM VĂZUT-O, ERA LA LOCUL EI!
ȘI TOTUȘI... CÎND M-AM ÎNTORS DE LA FOTBAL, MIRCEA MĂ AȘTEPTA LA UȘĂ. I-AM MULȚUMIT, NE-AM STRÎNS MÎINILE, EL A PLECAT IAR EU AM INTRAT ÎN ÎNCĂPERE. EI BINE, CÎTEVA MINUTE MAI TÎRZIU MI-AM DAT SEAMA CĂ VEVERIȚA NU MAI E LA LOCUL EI. AM DESCHIS GEAMUL, I-AM STRIGAT PE COLEGI, AM DAT FUGA ȘI PE CORIDOR. VEVERIȚA NICĂIERI! CINE E VINOVATUL?
NU. CUMVA CHIAR TU?

ȘTIȚI CUM A AJUNS DAN BUZDUGAN LA ACEASTĂ CONCLUZIE? RĂSPUNSUL ÎL VEȚI AFLA ÎN URMĂTOAREA «RECREAȚIE MARE»

SUPERLATIVE... MUZICALE!

- Cel mai complex instrument este orga, iar cel mai simplu rămîne tilinca (un simplu tub din salcie, deschis la ambele capete).
- Cel mai răspîndit instrument popular românesc în sec. XV-XVII a fost drimba, iar cel mai des folosit pentru semnale buciumul.
- Cele mai scumpe instrumente, astăzi, sînt viorile Stradivarius, care se cumpără și vînd întovărășite de «certificate de autenticitate».
- Instrumentele construite cu cele mai prețioase metale — aur și argint — sînt flautul și, uneori, saxofonul.
- Cel mai «ascuțit» instrument al orchestrei simfonice este piculina. Cel mai grav registru din orchestră îl atinge contrafagotul.
- Cele mai vechi instrumente au fost cele de percuție cu sunete fixe (castagnetele de piatră, toaca), iar cele mai moderne sînt instrumentele electronice (orga electronică).
- Cel mai mare efort fizic pentru instrumentele de suflat se cere la tubă.

MICUL LĂCĂTUȘ

Ușa magaziei se deschide, scîrțîind, și Mitu strigă voios din prag:

— Bunicule, am izbutit!

Bunicul își îndreaptă ochelarii cu ramă subțire de oțel, îl privește lung și zice cu zîmbet pe buze:

— Ei, iată-te! Acolo erai? Nu știu ce ai meșterit, ce ai ciocănit, dar se vede că n-a fost glumă. Ai negreală pe nas, pe obraz!

Ochii băiatului rîd.

— Mă spăl, bunicule, că am sfîrșit treaba. Cît m-am căznit, dar pînă la urmă am izbutit...

— Ia spune, ce-ai meșterit?

— Am dres lacătul de la cufărașul lui taică-miu. Acu' îi ca nou; se învîrte cheia în el ca vrăjită.

— Va să zică îi aflași rostul. Bravo, Mitule! Lacătul aista socoteam că-i bun de aruncat.

— Nici vorbă, merge strună!

— Ai mînă meșteră, Mitule, să-ți fie cu noroc! E bine să te descurci în toate: Meseria-i brățară de aur.

VĂSESCU DUMITRU dintr-a III-a, cum era Mitu înscris în catalog — îndrăgostea însă deopotrivă și cartea și ciocanul. În liceu el va fi printre fruntași. Cu greu cei de acasă au reușit să adune banii necesari întreținerii lui la școală. Mitu va munci îndoit în anii liceului învățînd pentru el și învățîndu-i și pe alți colegi mai puțin pricepuți. După ce a sfîrșit liceul la Paris, năzuia să-și continuie învățătura la școli mai înalte. Mitu va lucra într-un atelier mecanic. Aci el va construi un automobil original și în vara anului 1878 mașina pe care a inventat-o Dumitru Văsescu își face apariția senzațională pe marile bulevarde pariziene. El își conduce mașina acționată cu un motor cu aburi pe Champs Elysées, marcînd un moment important în istoria tehnicii secolului. Această invenție îl va statornici, pe bună dreptate, printre pionierii construcției de automobile.

POȘTA CELOR MICI POȘTA CELOR MICI POȘTA CELOR MICI

Ne cunoaștem din primul număr al revistei așa că ne putem socoti prieteni vechi. Mi-am ales această pagină ca să stau de vorbă cu voi și să știu ce ați mai dori să vă prezint. Primele scrisori le-am și primit.

NICU ILIEȘ — Craiova. **Să nu-ți pară rău că nu mă întîlnești într-un serial istoric. Deocamdată. Am rămas același viteaz pe care-l știai tu. Urmărește «Recreația mare» și ai să vezi că mă regăsești.**

B. DOREL — Mediaș. **Stimate Dorel... Cuvintele pe care mi le-ai adresat sînt plăcute. Dar dacă ai fi în locul meu cum ai prezenta pagina? Aștept răspuns.**

ȘTEFAN LEANCA și VLAD NICOLAE — Racoșul de Jos (Brașov). **Da, în fiecare număr am să povestesc cîte o întîmplare și am să caut să fie cît mai năzdrăvană.**

LAURENȚIU AXENTE — Comuna Cuca, Galați, **transmite un salut pionieresc tuturor cititorilor revistei. Îți mulțumesc, Laurențiu, în numele lor. Poți trimite știri, întîmplări din clasă, desene. Dacă vor fi bune le vom publica.**

Mi-au mai scris: SZILAGHI ILEANA, Săcuieni-Bihor, AURA BOZÎNGEANU, Bacău, VIOREL PARTENE, Bistrița-Năsăud **ș.a.**

Aștept și alte vești de la voi.

DAN BUZDUGAN

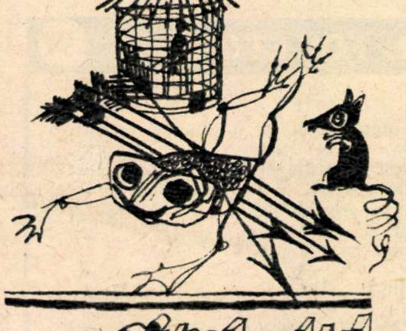

Simbolul misterios

După relatarea istoricului grec Herodot, sciții au trimis perșilor, care năvăliseră în Dobrogea, un mesaj în imagini desenate: o pasăre, un șoarece, o broască și cinci săgeți. Știți ce reprezenta ciudatul document al sciților? Înțelesul acestui mesaj, atunci cînd omul nu știa încă să scrie, era: «Dacă nu veți pleca de aici ca păsările, dacă nu veți intra în pămînt ca șoarecii, dacă nu veți sări în bălți ca broaștele, atunci veți fi răpuși de săgețile noastre și nu veți mai ajunge în țara voastră».

Urme ale unor astfel de obiceiuri de a comunica gîndurile prin simboluri le găsim și astăzi în rebusurile și povestirile în imagini pentru copiii mici care nu știau încă să citească și chiar în caricaturile fără explicație.

Acești viteji se pregătesc de luptă. Spuneți voi ce arme aparțin fiecărui oștean.

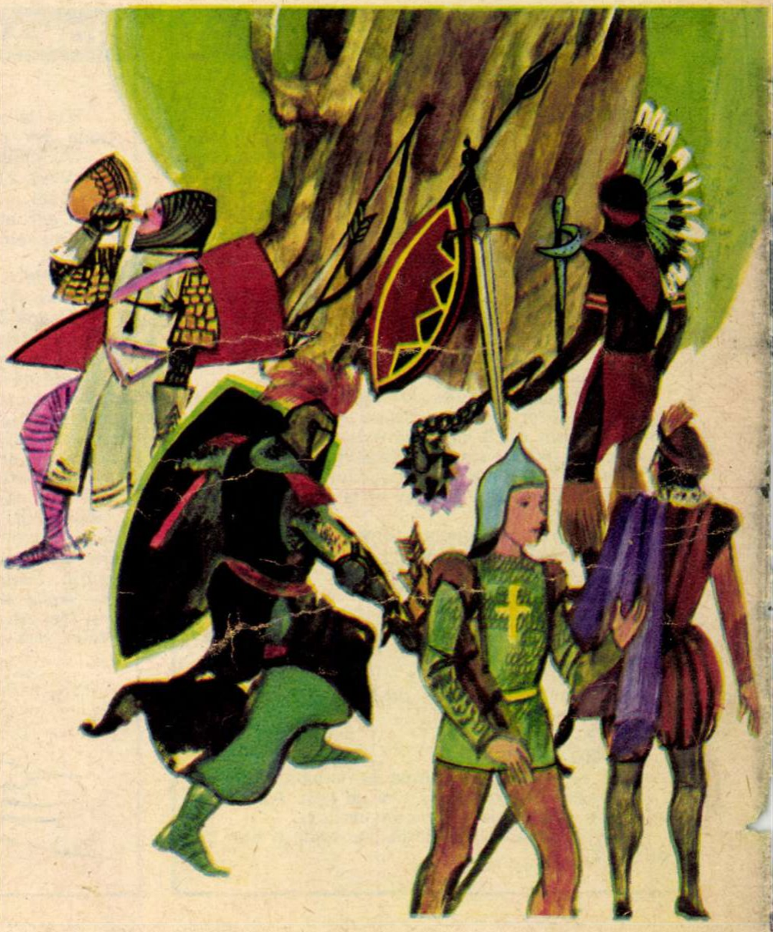

ŞTIAŢI CĂ...

● ... un metru cub de zăpadă proaspătă cîntăreşte 100 de kg în timp ce un metru cub de apă cîntăreşte o tonă?

● ... mai mult de jumătate din populaţia globului n-a văzut zăpadă decît în filme sau fotografii?

● ... un strat compact de gheţuri veşnice acoperă 13,2 milioane km² de uscat, adică un continent întreg, numit Antarctida?

Un zîmbet cu........

Jean Philippe Rameau (1683—1764), unul din marii compozitori ai Franţei, era cunoscut şi ca un mare amator de farse. Aflîndu-se într-o vizită la o cunoştinţă, un căţel care moţăia pe genunchii gazdei începu deodată să latre asurzitor în timp ce compozitorul explica ultima sa operă. Rameau se ridică înfuriat de pe scaun şi azvîrli cîinele pe fereastra deschisă a apartamentului.

— Ce-ai făcut? — izbucni supărată gazda.

— Lătra fals! răspunse cu seriozitate Rameau.

Gheaţa

ORIZONTAL: 1. Vas... pentru gheaţă. 2. Menţinută în gheţărie. Usturoi. 3. Cel de colo. Sectorul montan care păstrează cel mai bine urme ale glaciaţiunii. 4. Începe moina! Direcţia de unde vine îngheţatul crivăţ. Din neamul oscilor. 5. Urme ale glaciaţiunii. Unitate ritmică a versului (pl.). 6. Cel clasic de gheţar îl întîlnim în Alpi. Un oarecare! În arenă! 7. Ţinuturile gheţurilor persistente. Insulă daneză. 8. Duble în gheaţă!! Două din sute. Repede, repede! 9. Masă de gheaţă din regiunile alpine şi polare. 10. Continentul sub gheaţă.

VERTICAL: 1. Generator de gheaţă la domiciliu. Te face să-ţi îngheţe inima. 2. Savant român care la sfîrşitul secolului trecut (1898—1899) a iernat printre gheţurile Antarcticei la bordul vasului «Belgica». 3. Cristale de gheaţă, subţiri şi ascuţite care cad uneori iarna. Îngheaţă la 0° (pl.). Gheţu Traian. 4. Pojghiţă de gheaţă formată din apa de ploaie îngheţată sau zăpadă topită reîngheţată. Celebru violonist român. 5. Începe iarna! Post... fotbalistic. 6. Blocuri de piatră cărate de gheţari. Titanic la proră şi pupă! 7. Cuptor (reg.). Birlic. ...Frumos. 8. Încărcat iarna de chiciură, provenită din vaporii de apă sau din picăturile de ploaie. A polei. 9. Gheţar plutitor. 10. Le zice de îngheaţă apele!!! (fem.).

Prof. Teodor AXIOTI

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	F	R	I	G	I	D	E	R	◣	
2	R	A	C	E	A	L	A	◣	A	I
3	A	C	E	L	◣			P	I	
4	M	O	◣	E	S	T	◣	A	S	
5	◣	V	A	Ă	◣			R	B	
6	T	I	P	◣	I			◣	E	
7	E	T	E	R	N	E	◣		R	
8	A	A	◣	U	T	◣			G	
9	M	◣	G	H	E	T	A	R	◣	
10	A	N	T	A	R	C	T	I	C	A

7 000 DE RĂSPUNSURI PENTRU IONICĂ !

Ionică, devenit vedetă peste noapte, a înregistrat un nou succes. În ajutorul lui au venit, de astă dată, 7 000 de copii care i-au găsit cheia de la patine. Fericit, el zboară pe patine şi vă pregăteşte fără îndoială o altă poznă.

De astă dată tragerea la sorţi a avut loc într-un cadru feeric, în finalul spectacolului «Revelionul Rachetei», care s-a desfăşurat la Palatul pionierilor din Bucureşti. Iată-i pe cîştigători: Premiul — o pereche de patine — ZOLTAN FARKAŞ, Reşiţa, str. Răsăritului.

Menţiuni: 1) PETRE IUGA, Bucureşti, str. Rotundă nr. 2; 2. NICULAI HÎRDEA, com. Caşin, jud. Bacău; 3. NELU CONSTANTIN BOLOHAN, Bucureşti, str. Giuleşti nr. 60 ; 4. OCTAVIAN IONAŞIU, Lugoj, str. Paul Chinezu nr. 3; 5. NICUŞOR MUNTEANU, Lipova, str. N. Bălcescu nr. 15; 6. HILDEGARD HARTMANN, satul Tirol nr. 137, jud. Caraş-Severin; 7. VICTOR BOŞTINĂ, com. Şoimari, jud. Prahova; 8. VASILE LICUŢĂ JECU, Corabia, str. C.A. Rosetti nr. 43; 9. MANOLE DRAGOMIR, Bucureşti, str. Emil Racoviţă 12.

CUTEZATORII SERVICE !

● **IRINA BUTOI — Bucureşti, str. Ho-Şi-Min nr. 6, ap. 7, sectorul 7, colecţionează timbre, vederi şi este o mare amatoare de literatură. Irina este preşedinta detaşamentului clasei a IV-a.**

● **MARINA CORODEANU — Bîrlad, a primit sute de scrisori de la copii cu ocazia publicării în revista «Cutezătorii» nr. 45 a rubricii «Rozeta săptămînii». Noi îi publicăm poza cu condiţia să răspundă la toate scrisorile!**

● **ŞTEFAN BUICLIU — Tulcea. Şi el a primit peste 300 de scrisori de la prieteni. Ştefan le mulţumeşte tuturor... şi redactează cele 300 de răspunsuri, sperăm noi!**

● **DUMITRA ANTON, Şcoala generală Găujani, com. Ungheni, jud. Argeş. Detaşamentul clasei a VI-a a cărui preşedintă este Dumitra vă roagă, prin intermediul ei, pe toţi pionierii care doresc să poarte corespondenţă cu colegii săi să le scrie pe adresa şcolii.**

SCHIMB DE REVISTE

ŞTEFAN OPRIŞ, *Ocna Mureş, jud. Alba, str. Aviatori nr. 24, doreşte să-şi completeze colecţia revistei «Cutezătorii». Îi lipsesc numerele: 1, 2, 3, 4, 5 şi 8 din 1967. Oferă în schimb numerele: 28, 30, 31, 32, 33 şi 34 (anul îl veţi afla de la Ştefan, deoarece a uitat să-l treacă).*

RADU DULCU, *com. Aninoasa, jud. Gorj. Îi lipsesc numerele: 6, 8, 10 din 1970 din revista «Cutezătorii» şi 3 din 1969 din «Racheta cutezătorilor». Pune la dispoziţia celor interesaţi numerele: 27, 28, 29 şi 30 din 1969 revista «Cutezătorii».*

DAN CONSTANTIN, *Ploscaru, sat. Bărboi, com. Greceşti, jud. Dolj, are nevoie pentru completarea colecţiei «Racheta cutezătorilor» de numerele: 3, 4, 5 din 1969, iar pentru revista «Cutezătorii» numerele 31 şi 45 din 1969.*

ADRIANA BÎRZOTESCU, *com. Miceşti, jud. Argeş. Îi lipseşte din colecţia revistei «Cutezătorii» numărul 5 din 1967. Pune la dispoziţie numerele: 4, 15, 38 din 1968: 8, 50 din 1969; 1, 15, 30, 32, 33 din 1970.*

STOP!
ORDINATOARELE comunică:
un cititor al revistei „CUTEZĂTORII" ştie întotdeauna mai mult decît colegii săi.
de ce?
pentru că număr de număr el urmăreşte rubricile:
STAFETA
„CUTEZANŢEI"
„Literatura"
„CLUBUL ANULUI 2000"
„Aventuri în necunoscut"
„MINITEHNICUS"
„Pagina fetelor"
„EXCURSIE PE GLOB"
„...ŞI ALTE CONCURSURI EXTRAORDINARE"
„SPORT"
„UMOR"
„BENZI DESENATE"
„JOCURI DISTRACTIVE"
„pagina celor mici"
ţi-ai reinnoit abonamentul la „CUTEZATORII"?

CHEMAREA LUI HOREA

6

Scenariu: **VLAICU BÂRNA**
Desene: **TEODOR BOGOI**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: IOBAGII DIN ZARAND, ÎN CAP CU CRIŞAN, AU ÎNCEPUT DEVASTAREA CURŢILOR NOBILILOR. LA PORUNCA LUI HOREA, ÎN A PATRA ZI A LUNII NOIEMBRIE, ANUL 1784, TOŢI IOBAGII MUNŢILOR SÎNT CHEMAŢI PE HOTARUL SATULUI BLĂJENI, LA PĂLTINIŞ.

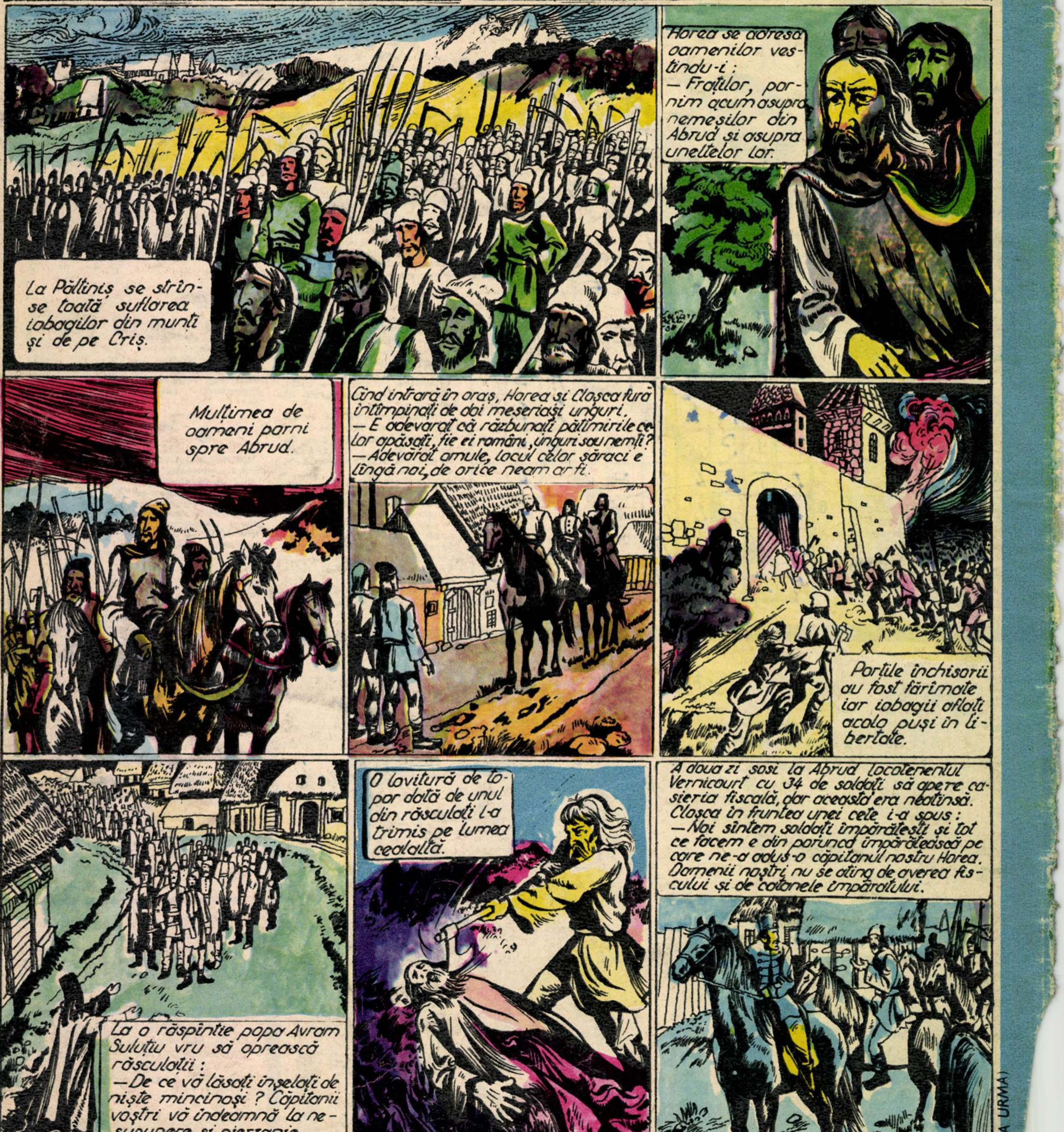
La Păltiniş se strînse toată suflarea iobagilor din munţi şi de pe Criş.
Horea se adresă oamenilor vestindu-i:
— Fraţilor, pornim acum asupra nemeşilor din Abrud şi asupra uneltelor lor.
Mulţimea de oameni porni spre Abrud.
Cînd intrară în oraş, Horea şi Cloşca fură întîmpinaţi de doi meseriaşi unguri.
— E adevărat că răzbunaţi pătimirile celor apăsaţi, fie ei români, unguri sau nemţi?
— Adevărat omule, locul celor săraci e lîngă noi, de orice neam ar fi.
Porţile închisorii au fost fărîmate iar iobagii aflaţi acolo puşi în libertate.
La o răspîntie popa Avram Suluţiu vru să oprească răsculaţii:
— De ce vă lăsaţi înşelaţi de nişte mincinoşi? Căpitanii voştri vă îndeamnă la nesupunere şi pierzanie....
O lovitură de topor dată de unul din răsculaţi l-a trimis pe lumea cealaltă.
A doua zi sosi la Abrud locotenentul Vernicourt cu 34 de soldaţi să apere casieria fiscală, dar aceasta era neatinsă.
Cloşca în fruntea unei cete i-a spus:
— Noi sîntem soldaţi împărăteşti şi tot ce facem e din porunca împărătească pe care ne-a adus-o căpitanul nostru Horea. Oamenii noştri nu se ating de averea fiscului şi de catanele împăratului.

(VA URMA)

Cutezătorii 2

Redactor şef: Mihai Negulescu. Secretar general de redacţie: Ovidiu Zotta. Redacţia Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1. Telefon: 17.60.10. Administraţia Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
Redactor artistic: Ioan Donca, Tehnoredactor: Lucia Sicomaş.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ŞI AGENŢIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POŞTALI ŞI DIFUZORII DE PRESĂ.

1
LEU

Tîrgu-Mureș

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI,
21
IANUARIE
1971,
ANUL V

174

3

IN ACEST NUMĂR:

„Pionier în fiecare clipă" PAG. 4

„Expediția Mediterana" PAG. 8-9

„Arca șii"

Club 2000 PAG. 12-13

Foto Gr. PREPELIȚĂ

START ÎN NOUL PLAN CINCINAL

Angajat în ampla operă de dezvoltare a societății socialiste, poporul român a pășit cu hotărîre pe o nouă treaptă: Planul cincinal 1971—75. Din toate colțurile țării sosesc vești despre importante succese ale oamenilor muncii obținute în acest început de an. Dăruirea cu care clasa muncitoare, întregul popor se consacră înfăptuirii obiectivelor trasate de partid privind înflorirea continuă a patriei noastre constituie garanția sigură a faptului că peste cinci ani, așa cum s-a prevăzut, venitul național al României socialiste va fi de 1,6—1,7 ori mai mare decît în 1970.

•

Aflat în faza finală a construcției, gigantul de la Porțile de Fier va prelua din uriașele energii ale Dunării milioane de kilowați.

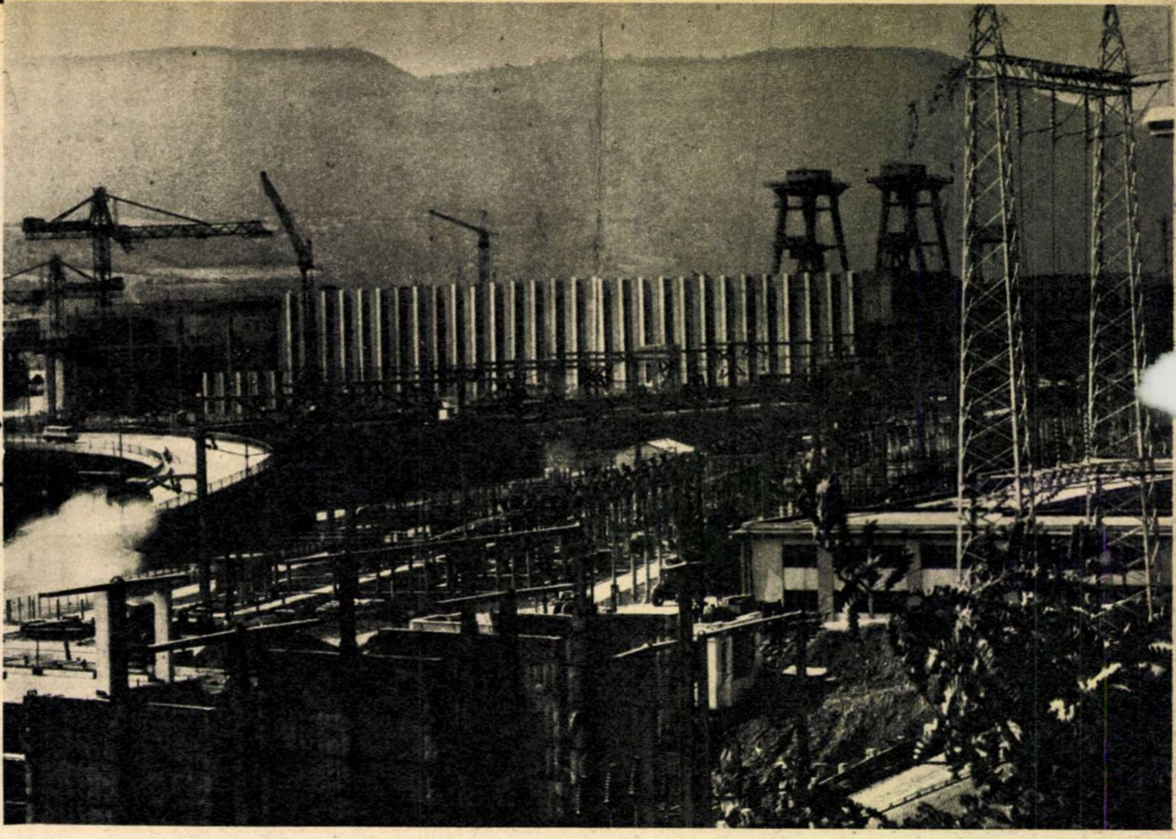

a

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

50 PCR

Omagiul cravatelor roșii

PIONIERI DE LA ȘCOALA GENERALĂ NR. 36 DIN BUCUREȘTI DEPUN COROANE DE FLORI LA MONUMENTUL EROILOR PENTRU LIBERTATEA POPORULUI ȘI A PATRIEI, PENTRU SOCIALISM.

• Cu cîtăva vreme în urmă, pionierul **Ștefan R. Marin,** săpînd în vatra satului Crivăț a descoperit urme ale unei construcții istorice, care întregește salba așezărilor geto-dacice de pe malul rîului Ialomița. «Așezată deasupra unui platou, ea a putut să reziste apelor pînă astăzi...» explică descoperitorul care, ca și colegii lui, membri ai cercului de istorie, de la Școala generală din localitatea Cățunu, jud. Dîmbovița, așteaptă zilele acestea, cu emoție, cuvîntul de autentificare al specialiștilor arheologi și istorici.

• Participînd la una din cele mai frumoase adunări ale pionierilor de la **Școala generală nr. 1 din Fălticeni,** adunarea dedicată sărbătoririi semicentenarului partidului, cei mai mici pionieri s-au evidențiat. Rodica Tudose, Mihaela Popovici și Viorica Căldăraru au citit compoziții proprii, gînduri pline de căldură, de mulțumire, adresate părintelui drag — partidul.

• **Liviu Pașca,** corespondentul nostru, de la **Școala generală nr. 1 Tohani — Brașov,** ne transmite: «Învățăm într-o școală mare și frumoasă pe care o iubim și o îngrijim. Iată de ce detașamentul nostru, al clasei a VII-a B, a pornit cu entuziasm la înfrumusețarea spațiului din jurul școlii. Pînă acum am amenajat baza sportivă, am săpat un șanț de scurgere a apei, am pregătit pentru iernat trandafirii plantați în aleele dintre blocuri. Și pentru că vreau să-i știți pe cei mai harnici, vi-i spun: Florin Pop, Benone Torok, Dan Marin, Florin Drugă, Cornel Mehiciuc, Petru Nastase, Grigore Leș, Aurel Milea și alții.»

• Frumoasă și bogată ești patria mea» *a fost intitulată șezătoarea pionierilor din comuna* Iazurile, *jud.* Tulcea. *La această confruntare cu scena, corul pionierelor din clasa a III-a s-a remarcat stîrnind admirație și, bineînțeles, multe aplauze din partea spectatorilor prezenți în sala căminului cultural.*

• *Cei patru pionieri din fotografie:* Horia Pantea, Mirela Barta, Mirela Barna și Radu Constantin, *din clasa a VI-a A de la* Școala generală nr. 8 din Turda *ne anunță că detașamentul lor, «...pe lîngă întîlnirile în care rolul principal îl au cîntecele și poeziile, a organizat și o discuție despre* cuvîntul de pionier. *Adunarea a fost interesantă și folositoare pentru noi toți, dar mai ales pentru cei care apelau prea des la... cuvîntul lor.»*

Peste o sută de pionieri și școlari de la Casa pionierilor din Deva *au pornit într-o călătorie de documentare pe ruta: Deva – Călan – Hațeg – Petroșani – Lupeni. În popasurile lor s-au întîlnit cu mineri, au stat de vorbă cu ei, au trăit momente de emoționante evocări despre lupta comuniștilor.*

Drumul le-a prilejuit totodată și cunoașterea acestor localități, a noilor obiective înălțate în ultimii ani pe Valea Jiului. Impresiile, noutățile culese au fost împărtășite pe larg, la întoarcere, și celorlalți colegi ai lor.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

În atenția participanților la concursul de șah prin corespondență «CĂLUȚUL DE FILDEȘ» — ediția a II-a — 1971.

Reamintim tuturor iubitorilor de șah din școlile generale că ediția a II-a a concursului «Călutul de fildeș» se va desfășura în felul următor

— pînă la 31 ianuarie a.c. — etapele de masă, pe unitate, la care este necesar să participe minimum 50 de concurenți; cîștigătorii acestei etape (băieți și fete) vor fi înscriși la Consiliul județean al Organizației pionierilor;

— între 1 martie și 31 octombrie a.c. se va desfășura etapa a II-a, pe grupe zonale, prin corespondență;

La fel ca în prima ediție, cîștigătorii grupelor se vor întîlni în cadrul unei tabere de iarnă, unde se va desfășura etapa finală. **Vă sfătuim să luați imediat legătura cu comandanții din unitatea voastră pentru a stabili modul de participare la această competiție.**

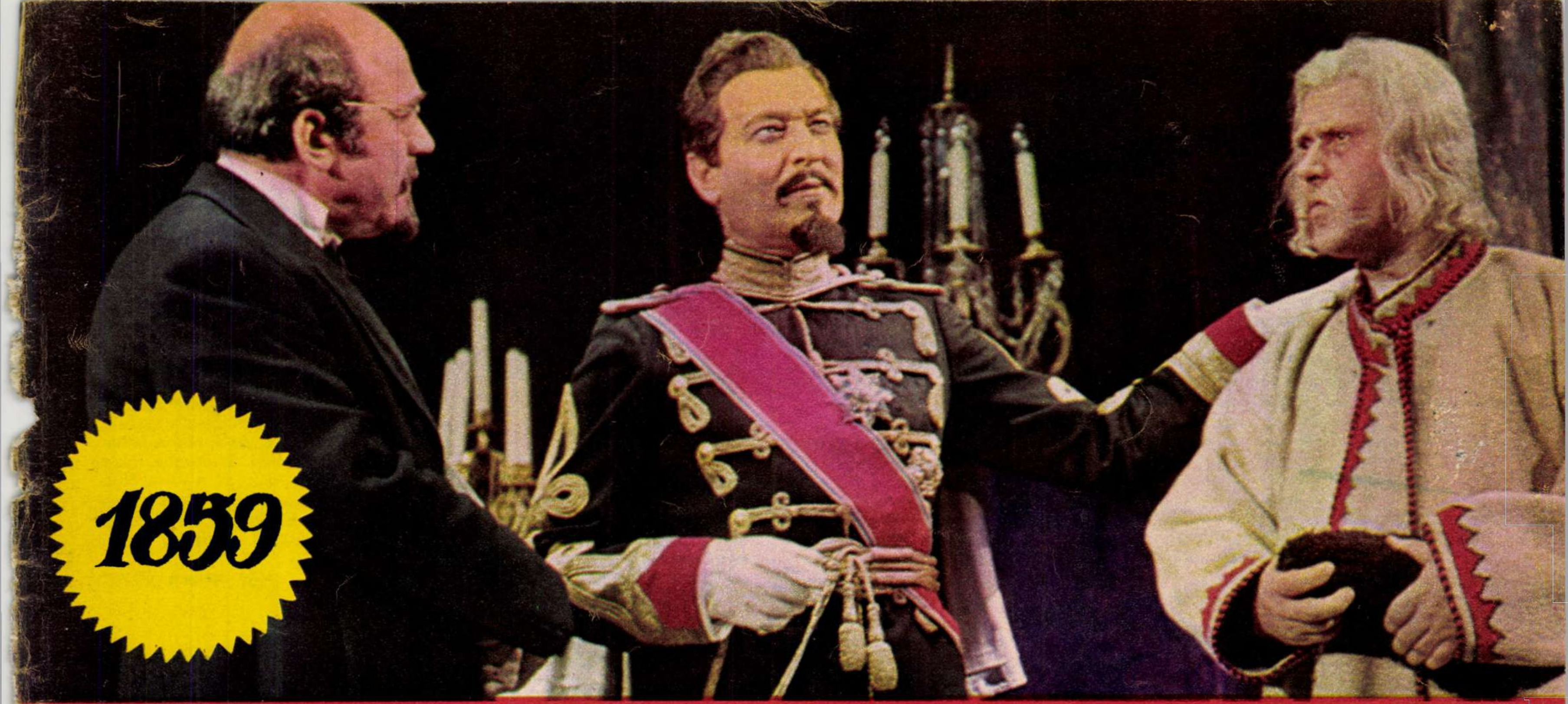

UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE

MOMENT DIN SPECTACOLUL CU PIESA «CUZA VODĂ» (TEATRUL NAȚIONAL I.L. CARAGIALE).

Actul Unirii Principatelor Române, petrecut acum un veac și mai bine, constituie o pagină strălucitoare a istoriei patriei noastre. Atunci, în acel 24 IANUARIE AL ANULUI 1859, Adunarea electivă a Țării Românești a ales în unanimitate ca domn al Munteniei pe Alexandru Ioan Cuza, domnul Moldovei, desemnat la 5 ianuarie 1859 de Adunarea electivă de la Iași. Cu sprijinul a zeci de mii de orășeni și săteni, într-o atmosferă de mare entuziasm, s-a înfăptuit îndrăznețul act al UNIRII PRINCIPATELOR, realizîndu-se astfel aspirațiile seculare ale poporului nostru. A fost un început de drum, o primă etapă pe drumul desăvîrșirii unității naționale a poporului român.

1

Muzeul de istorie al Municipiului București oferă celor care-l vizitează o serie de exponate legate de marele act istoric al Unirii Principatelor Române. Printre nenumărații vizitatori care se opresc cu interes în fața feluritelor documente se numără și mulți pionieri (1).

În anul 1862, București a devenit capitala României. Imaginea din pagină reprezintă o vedere panoramică a orașului, din acea epocă (2).

Iată o însemnare — datată 7 octombrie 1859, aparținînd lui Mihail Kogălniceanu, despre orașul de pe malul Dîmboviței: **„Orașul București este de secole făcut pentru ca să fie capitala României. Nicăieri, în nici un alt oraș al României, nu există un centru de lumini mai mari, un popul cu aspirațiuni mai naționale și mai literare, un spirit public mai neatîrnat."**

O litografie a vremii datorată lui C. Danielis înfățișează solemnitatea deschiderii Adunării Țării Românești, la 29 februarie 1860 (3).

Vestitele ocale ale lui Cuza, rămase în legendă, ca reprezentînd spiritul de dreptate după care se conducea domnitorul (4).

În Muzeu se află multe obiecte personale care au aparținut odinioară domnitorului. Am ales pentru voi această sabie cu lama de Toledo și mînerul de aur, bătut în pietre prețioase. Ea este un dar pe care cetățenii din Turnul Măgurele l-au oferit în anul 1864 domnitorului, în semn de recunoștință pentru reforma agrară (5).

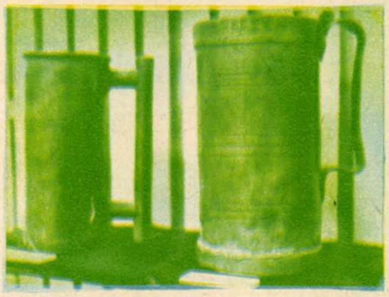

4

5

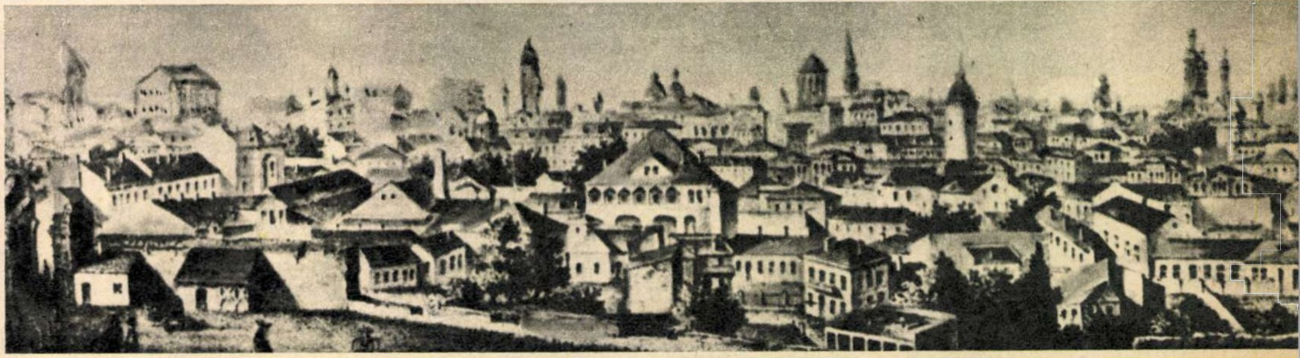

2

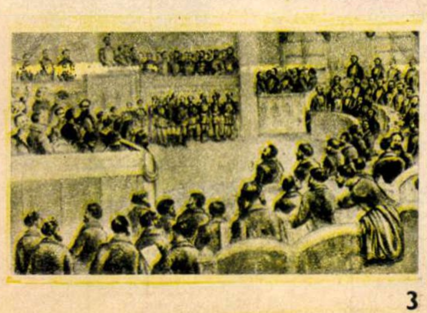

3

ASTĂZI ÎN PAG. 10–11!

CLUB 2000

Extraordinarele izbînzi ale luminii: LASERUL!

• PERFORATOR AL UNOR MATERIALE FOARTE DURE • EXCELENT BISTURIU PENTRU OPERAȚII PE OCHI • SUDAREA RETINEI DE COROIDĂ • MĂSURĂTOR AL DISTANȚELOR DINTRE PLANETE • FOTOGRAFIA TRIDIMENSIONALĂ.

Semnează: dr. ing. Gheorghe **ZGURĂ**

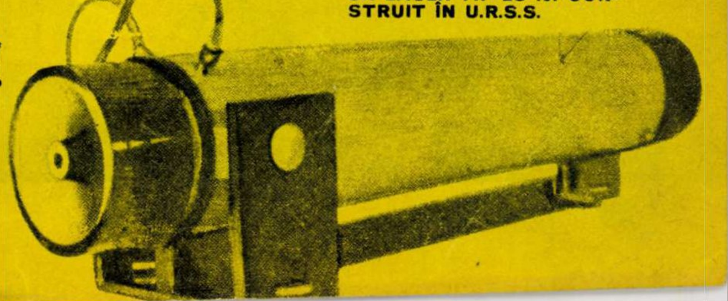

UN LASER TIP LG 187 CONSTRUIT ÎN U.R.S.S.

„Pionier IN FIECARE CLIPA"

Într-o zi de iarnă...

Nicuşor, un băieţel de 5 ani, se juca împreună cu frăţiorul său mai mic în grădina bunicii. Locul pe care şi-l aleseseră era în spatele unor clăi de fîn. Acolo, feriţi de vîntul aspru şi rece, se puteau juca în voie...

Şi Nicuşor a scăpărat un chibrit. Ce frumos ardea! A mai aprins unul. Apoi altul şi altul. Beţişoarele ardeau aproape pînă la capăt. Cînd flacăra ajungea aproape de deget le arunca cît colo şi continua «jocul». Nici nu băgaseră de seamă dîra de fum care începuse să se ridice pe undeva, aproape de ei. După puţin timp flăcările care ţîşneau din clăile de fîn i-au speriat. Au alergat acasă plîngînd fără să poată povesti cele întîmplate.

Prima care a observat flăcările a fost Vasilica Ion din clasa a VII-a. A strigat după ajutor. Toţi copiii şi vîrstnicii care se aflau acasă au venit să dea ajutor. Cu găleţi, cazane, oale cărau apă din balta satului, locul cel mai apropiat. Uneori focul părea că se potoleşte ca apoi flăcările să se înalţe iar, din cauza vîntului, ameninţînd locuinţele din apropiere. Într-un asemenea moment pionierul Ion Maxim a sărit printre flăcări şi a deschis grajdul eliberînd animalele care se aflau în pericol.

Pionierii, alături de cei vîrstnici, au muncit cu încordare. Pînă la venirea pompierilor focul a fost localizat, îndepărtînd pericolul ce ameninţa casele din jur.

Şcoala, unitatea de pionieri, cetăţenii comunei se mîndresc cu aceşti pionieri destoinici care au ajutat la stingerea incendiului: Mihăiţă Oprea, cl. a VI-a, Ionel Sora, cl. a VI-a, Radu Gheorghiţa, cl. a VI-a, Nicu Petre, cl. a V-a, Marin Stachian, cl. a V-a, Valentin Radu, cl. a V-a, Mioara Catarici, cl. a V-a, Georgeta Pieptea, cl. a V-a, Stelian Pană, cl. a VII-a, Marin Mihai, cl. a VII-a, Simion Gheorghe, cl. a VII-a, Marioara Radu, cl. a VII-a, Nuţa Trai, cl. a VII-a, Florica Oprea, cl. a VII-a, Mioara Simion, cl. a VII-a, Mioara Geongaşu, cl. a VII-a.

Bravo, copii!

Prof. IRINA VLAD

La marginea satului

La marginea satului CĂRPINIŞ, judeţul Alba, trăia singură şi bolnavă bătrîna POPA MARIA de 70 ani. Aceasta pînă într-o zi cînd, pionierii detaşamentului clasei a VII-a, la sugestia preşedintelui lor GHEORGHE DURA, au mers să-i facă o vizită, să-i dea o mînă de ajutor. Astfel au hotărît să strîngă lemne pentru foc, să aducă apă, au făcut micile cumpărături necesare mătuşii Maria şi s-o viziteze cît mai des.

Iată cum cei ce nu uită nici o clipă că sînt pionieri au adus în căsuţa de la marginea satului nu numai căldura împotriva frigului, ci şi căldura sufletească de care bătrînica avea atîta nevoie.

Prof. PREJA NICOLAE

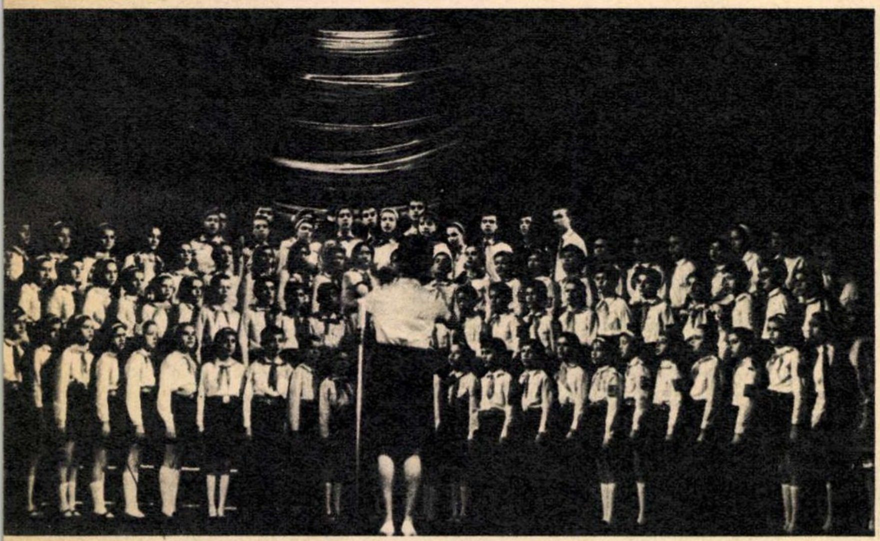

La vîrsta ta de aur, te cîntăm, partid iubit!

Coruri, echipe de dans popular, recitatori, solişti vocali şi instrumentişti, formaţii de gimnastică s-au înmănunchiat într-o odă a bucuriei, dedicată semicentenarului partidului. De altfel, asemenea serbări s-au desfăşurat, în faza judeţeană, în toată ţara. Festivalul cultural artistic al pionierilor şi şcolarilor fiind una din tradiţiile mult îndrăgite de copii.

Deşi, de la desfăşurarea sa, au trecut mai multe zile, emoţiile acelor ceasuri pe scenă, la lumina rampei, legate de dorinţa de a prezenta programe cît mai frumoase şi originale, au rămas vii. Memoria aparatului foto a păstrat multe imagini din Festival, dintre care, am selectat pentru voi cîteva de la faza municipală Bucureşti.

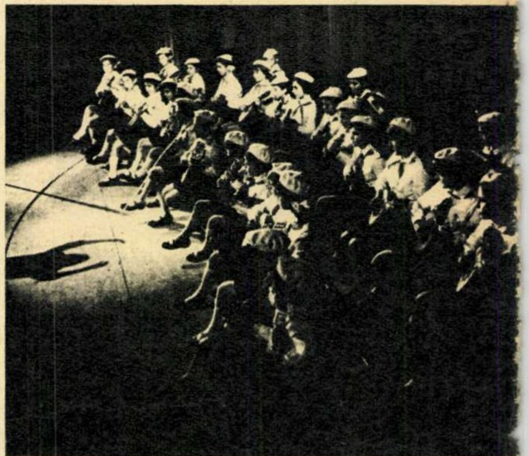

▲ **ANGELICA TĂTĂRUȘ**
(căpitan)

ALEXANDRU MÜLLER ▲
(secund)

LENUȚA NICHITA ▲
(botanist)

ANIȘOARA BORCEA ▲
(sanitar)

CORINA BĂZĂVAN ▲
(bucătar)

CORNEL PORUMBĂ
▼ (folclorist)

ADRIAN IONESCU
(geograf) ▼

MARINEL SIMION
(meteorolog) ▼

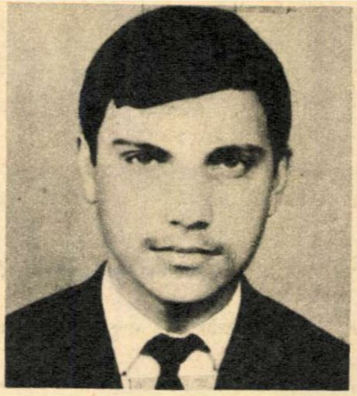

MIHAI BACIU
(etnograf) ▼

VASILE CABURGAN
(reporter) ▼

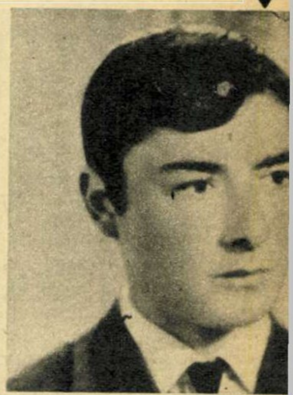

Ing. **ALEXANDRU MÜLLER**
(comandant) ▶

»ANCORA« LA INĂLȚIME

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

FARMECUL PĂMÎNTULUI VRÎNCEAN

— Da, așa e cum mi-am închipuit-o!... Așa cum o știu din legendă...

Aceste cuvinte au fost rostite în șoaptă de Alexandru, secundul expediției. Priveau cu toții, furați de farmecul priveliștii, în adîncul văilor largi, generosul pămînt al Vrancei. Se aflau sus, pe culmea Lăcăuțului. O platformă îngustă, de cîțiva pași, alcătuia muchia crestei golașe ce-i adăpostea, la sfîrșitul unui drum anevoios pe povîrnișuri repezi, în lungul unor poteci care i-au purtat adesea pe buză de prăpăstii.

Pionierii gălățeni se aflau a doua oară aici, în cursul aceleiași luni. Prima dată urcaseră pe umerii de stîncă ai munților vrînceni la începutul lui iulie, pentru a deschide un nou traseu turistic pe drumuri mai puțin umblate. Era principalul obiectiv al expediției «Ancora».

— Îți amintești, Mihai, ce emoționat eram cînd am descoperit izvoarele Putnei?

— Cum aș putea uita? Eram parcă toți atîția livingstoni porniți să afle izvoarele Nilului...

S-a rîs din plin. Și totuși comparația nu era hazardată. Micii exploratori încercau cu adevărat fiorul adînc al marilor descoperiri. Cascadele Putnei, «canioanele» din valea Tișiței, parapetele amețitoare de pe înălțimile Coziei, constituie pentru ei *Marele Necunoscut*. Și fiecare creastă este o cucerire. Așa cum a fost, de pildă, escaladarea muntelui Goru, ce-și înalță crestele pînă dincolo de 1780 metri. Dar expediția «Ancora» nu și-a propus să cucerească doar culmile Vrancei; membrii echipajului culeg date geografice, adună probe geologice și alcătuiesc un interesant ierbar.

FLOAREA DE COLȚ ȘI-A MĂRIT ÎMPĂRĂȚIA

Lenuța Nichita, botanista expediției a cules din cuprinsul Țării Vrancei o sumedenie de plante, unele necunoscute ei, altele despre care chiar specialiștii nu știau că s-au încetățenit prin aceste locuri. O surpriză a constituit-o astfel prezența florii de colț în zona răsăriteană a văii Tișiței. Stăpînă a înălțimilor însingurate, floarea de argint și lumină a Carpaților meridionali n-a mai fost semnalată pînă în acest an, aici, în arcul carpatin.

În colecțiile echipajului floarea de colț — *Leonthopodium alpinium L*, cum spun botaniștii — nu o vom găsi însă decît în imaginile fotografiilor făcute de pionieri. Ei știau că această plantă rară, monument al naturii, trebuie ocrotită și florile de argint au rămas neatinse, să bucure privirile celor ce le vor descoperi mai tîrziu aici, în inima Vrancei.

SĂRBĂTOAREA FLORILOR DE ARNICI

— Să mai veniți pe la noi!

Ispititoare, invitația vrîncenilor dobîndește mai multă putere cînd oamenii locului adaugă:

— Ar fi bine să fiți aici la 19 iulie, cînd la Tulnici va fi sărbătoare: sărbătoarea portului vrîncean.

Și iată cum, deși își încheiaseră încă înainte de miezul lunii programul expediției și reveniseră cu toții pe malul Dunării, acasă, membrii echipajului «Ancora» pornesc pentru a doua oară la drum pînă la Tulnici.

Au fost exacți la întîlnire. Și au avut bucuria de a participa la un adevărat festival al costumelor populare vrîncene.

«Pe-un picior de plai, pe-o gură de rai...» ei află înfrățite în cusături alese sobrietatea munților Țării Mioriței, lumea colorată a florilor din dumbrăvi — flori de arnici, pe cîmpie de borangic. Rîuri șerpuitoare, o geometrie simplă și armonioasă ce cifrează simbolurile naturii generoase. Lumea vegetală a pămîntului românesc. Asemenea veșminte va fi avut de bunăseamă și ciobanul vrîncean din baladă, precum asemeni ii cu severe podoabe în negru și alb au purtat din timpul baladelor și pînă în zilele noastre, fetele Vrancei.

Ei culeg pe peliculă aceste comori fără de preț ale artei populare românești ca document al unei neștirbite tradiții, spre a înavuți colecțiile etnografice ale școlii.

«CORTUL DE MĂTASE»

Pionierii gălățeni au venit într-o «fugă» de numai unsprezece zile. Farmecul pădurii de aramă și al dumbrăvilor i-a reținut mai mult decît au socotit să petreacă prin aceste locuri. Timp petrecut cu deplin folos:

— N-am crezut niciodată că voi fi în stare să-mi înving timiditatea...

— A fost o excelentă lecție de geografie, de istorie, de viață...

— Parcă am crescut în proprii mei ochi: mă simt mai puternic, mai sigur pe mine.

Așa s-au exprimat în paginile jurnalului membrii expediției «Ancora». Sînt adevăruri ce au cucerit pe toți cei zece membri ai echipajului gălățean.

A trecut o vară. O vară încărcată de emoții, încărcată de roade. Membrii expediției «Ancora» au avut răgazul să-și pună la punct colecțiile și să facă o interesantă machetă a regiunii străbătute. Mîndri de cîte au știut să adune în aceste colecții, dar nu fără emoții, s-au prezentat la marea confruntare: Expoziția materialelor documentare colectate de către cele 61 de echipaje intrate în concursul ediției '70 a Expedițiilor «Cutezătorii».

Și efortul inteligent al membrilor echipajului, conduși de ing. Alexandru Müller, a primit aplauze unanime. Gălățenii dețin astăzi un trofeu rîvnit: **CORTUL DE MĂTASE.**

Îi felicităm din toată inima. Și — cine știe? — poate îi vom reintîlni, în '71, iar pe coastele munților, printre primii.

AUREL LECCA

Floarea de colț

Povestire de
CONSTANTIN DIACONU

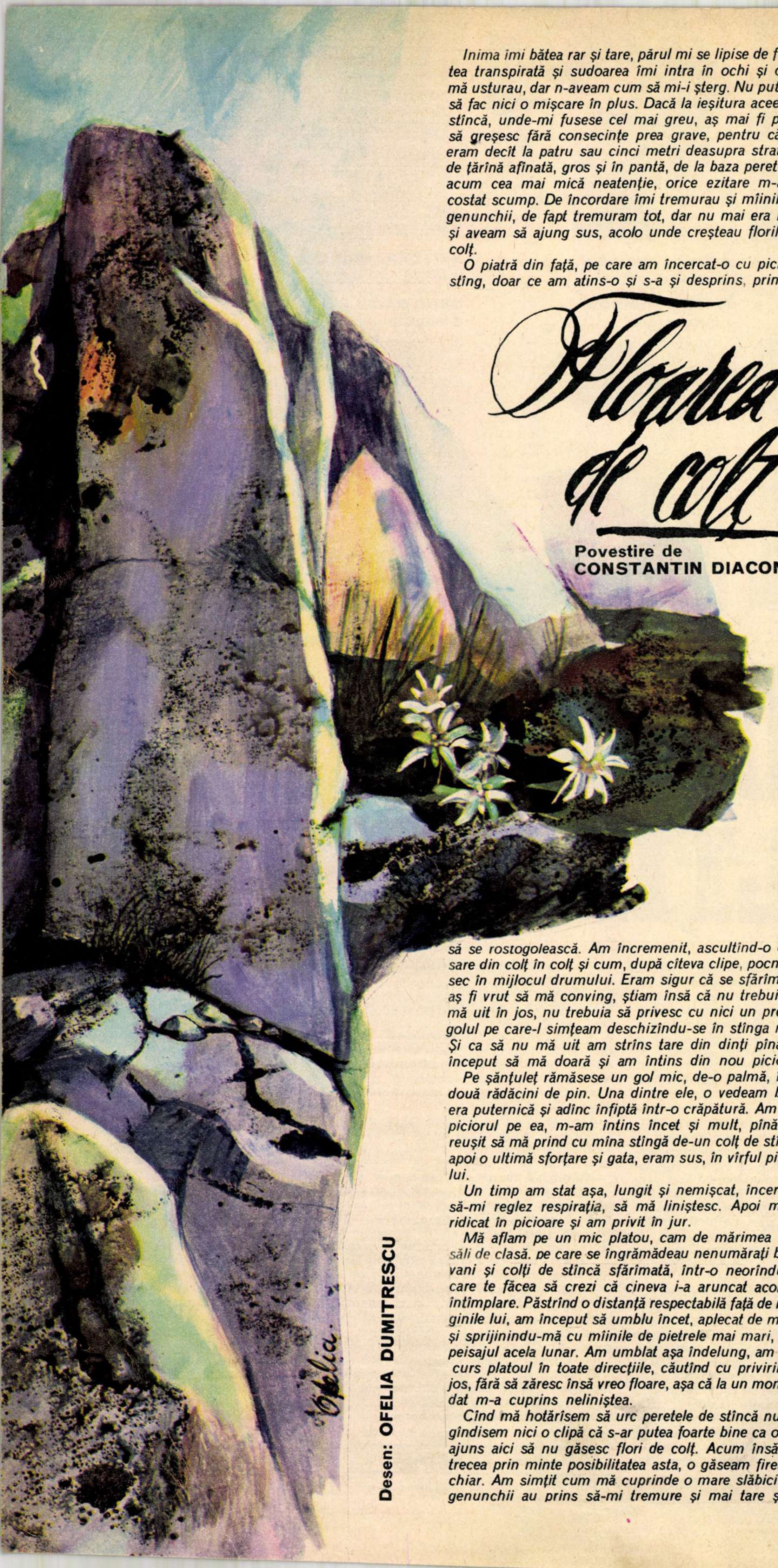

Desen: OFELIA DUMITRESCU

Inima îmi bătea rar și tare, părul mi se lipise de fruntea transpirată și sudoarea îmi intra în ochi și ochii mă usturau, dar n-aveam cum să mi-i șterg. Nu puteam să fac nici o mișcare în plus. Dacă la ieșitura aceea de stîncă, unde-mi fusese cel mai greu, aș mai fi putut să greșesc fără consecințe prea grave, pentru că nu eram decît la patru sau cinci metri deasupra stratului de țărînă afînată, gros și în pantă, de la baza peretului, acum cea mai mică neatenție, orice ezitare m-ar fi costat scump. De încordare îmi tremurau și mîinile, și genunchii, de fapt tremuram tot, dar nu mai era mult și aveam să ajung sus, acolo unde creșteau florile de colț.

O piatră din față, pe care am încercat-o cu piciorul stîng, doar ce am atins-o și s-a și desprins, prinzînd să se rostogolească. Am încremenit, ascultînd-o cum sare din colț în colț și cum, după cîteva clipe, pocnește sec în mijlocul drumului. Eram sigur că se sfărîmase, aș fi vrut să mă conving, știam însă că nu trebuia să mă uit în jos, nu trebuia să privesc cu nici un preț în golul pe care-l simțeam deschizîndu-se în stînga mea. Și ca să nu mă uit am strîns tare din dinți pînă au început să mă doară și am întins din nou piciorul.

Pe șănțuleț rămăsese un gol mic, de-o palmă, între două rădăcini de pin. Una dintre ele, o vedeam bine, era puternică și adînc înfiptă într-o crăpătură. Am pus piciorul pe ea, m-am întins încet și mult, pînă am reușit să mă prind cu mîna stîngă de-un colț de stîncă, apoi o ultimă sforțare și gata, eram sus, în vîrful piscului.

Un timp am stat așa, lungit și nemișcat, încercînd să-mi reglez respirația, să mă liniștesc. Apoi m-am ridicat în picioare și am privit în jur.

Mă aflam pe un mic platou, cam de mărimea unei săli de clasă, pe care se îngrămădeau nenumărați bolovani și colți de stîncă sfărîmată, într-o neorînduială care te făcea să crezi că cineva i-a aruncat acolo la întîmplare. Păstrînd o distanță respectabilă față de marginile lui, am început să umblu încet, aplecat de mijloc și sprijinindu-mă cu mîinile de pietrele mai mari, prin peisajul acela lunar. Am umblat așa îndelung, am parcurs platoul în toate direcțiile, căutînd cu privirile în jos, fără să zăresc însă vreo floare, așa că la un moment dat m-a cuprins neliniștea.

Cînd mă hotărîsem să urc peretele de stîncă nu mă gîndisem nici o clipă că s-ar putea foarte bine ca odată ajuns aici să nu găsesc flori de colț. Acum însă îmi trecea prin minte posibilitatea asta, o găseam firească chiar. Am simțit cum mă cuprinde o mare slăbiciune, genunchii au prins să-mi tremure și mai tare și-mi era necaz pe mine că nu-mi trecuse mai înainte așa ceva prin minte.

Dintr-o dată însă am încremenit. Doar la doi pași în fața mea am văzut florile de colț. Mi-am dat seama că mă mai uitasem la ele, totuși nu le văzusem. Le cunoșteam destul de bine din cartea de botanică, nu-mi puteam explica însă de ce mă așteptasem să găsesc acolo niște flori ca toate celelalte, viu colorate, care să-mi sară în ochi de la prima vedere. Numai că ele nu erau așa.

Nu erau multe, doar cinci. M-am apropiat încet de marginea peretului și m-am întins pe pămîntul pietros. Acum înțelegeam cum de nu le văzusem de la început, deși le mai privisem. Aveau aproape aceeași culoare ca și stînca din crăpăturile căreia ieșeau afară, o culoare cenușie, cu vagi luciri metalice. Păreau prăfuite cu pulbere de stîncă și pe frunzele înguste și mici, și pe tulpinile subțiri. Numai petalele, orînduite sub forma unor minuscule steluțe, erau ceva mai deschise, de-un alburiu ca al norilor.

Stam așa, lungit, îmboldit de colții de stîncă de sub mine, abia respirînd și priveam cele cinci flori. Și mă gîndeam cu părere de rău că le văd singur, că nu-i și Luci aici, cu mine, să le poată vedea și ea. Nu era și nici n-avea să fie vreodată aici, chiar dacă ar fi să trăiască o mie de ani. Nici aici, și nici lîngă mine, niciodată. Așa a vrut ea să fie. În schimb aveam să-i duc eu una din florile astea, crescute aici, în vîrful acestui pisc, în crăpăturile stîncii golașe pe care eu îmi sprijineam genunchii, și coatele, și pieptul care mă dureau și mă usturau. Aveam să i-o duc pe cea mai frumoasă dintre ele, pe asta mai mare. Și pe urmă, gata.

Am scos briceagul din buzunar și l-am deschis. M-am mai tîrît cîțiva centimetri, pînă am ajuns cu fața deasupra lor și chiar la marginea peretelui, ca să pot fi mai liber în mișcări. Atunci însă le-am văzut rădăcinile subțiri, ca niște vinișoare uscate, alergînd pe piatră și strecurîndu-se în fiecare crăpătură, oricît de mică, acolo unde era o urmă de pămînt, și numaidecît mi-am dat seama că n-aveam ce să fac cu briceagul. Era suficient să apuc floarea de jos, de tulpină, și s-o trag în sus. Atît.

Am întins mîna și-am prins între două degete tulpina florii, și-am încercat chiar s-o smulg, trăgînd încetișor de ea. Era însă mult mai complicat decît îmi închipuiam, rădăcinile subțiri se întindeau, elastice, dar nu voiau să se desprindă. Și-atunci mi-am dat seama că ceea ce făceam nu era prea plăcut pentru mine, era ca și cînd aș fi obligat pe cineva să facă ceva care nu-i convenea de loc, floarea parcă-și dăduse seama că vreau s-o smulg de aici și cu toate că n-avea nici o șansă, mi se opunea totuși.

Întocmai, voiam s-o smulg de aici, din lumea ei, și s-o duc într-o altă lume. Și asta numai ca să-i dovedesc lui Luci că nu-s mai prejos decît Nic, dimpotrivă chiar...

Luci și Nic!... Deodată mi-a venit să rîd. De fapt ce-aveam eu cu ei? Eu eram aici, sus, singur, împreună cu cele cinci flori de colț, iar ei acolo, jos, departe, tare departe, el alergînd ca un desperat după minge și aruncînd coechipierilor lui cuvinte jignitoare («Ce faci, mă, tămîie?»), iar ea stînd pe marginea terenului, urmărindu-l și topindu-se de încîntare. Pentru ce-l admira și de ce era atît de încîntată? Dar la urma urmei ce mă interesa pe mine? Și de ce faptul acesta mă deranjase atît de mult? N-ar fi trebuit să mă deranjeze, era pur și simplu stupid din partea mea că mă putusem supăra pentru atît, că urcasem pînă aici cu gîndul să smulg una dintre florile acestea. Luci... Pentru prima oară mă gîndeam la ea fără să mai simt acea tulburare ce făcea să-mi ardă obrajii. Mi se părea că o cunoscusem odată, de mult, ca pe oricare dintre colegele mele și că, de fapt, ea era ca oricare dintre ele. Iar Nic... Dacă nu-l luam în seamă, cu siguranță că n-avea să se mai lege de mine, că avea să mă lase în pace. Și pe urmă nu mai erau decît vreo cîteva zile pînă la sfîrșitul seriei, după care cine știe dacă aveam să-l mai văd vreodată.

Am privit spre cele cinci flori de colț, apoi m-am ridicat. Abia atunci mi-am văzut genunchiul drept julit rău de tot, și sîngele care cursese și mi se închegase pe picior. M-am uitat și-am constatat, c-un fel de uimire, că și brațele îmi erau la fel de julite și murdare de sînge amestecat cu pămînt. Dar n-am avut timp să mă studiez prea mult. În fața ochilor mi se deschidea o priveliște cum nu-mi mai fusese dat să văd. Am privit îndelung peste pădurile care se desfășurau unduind, pe coame și văi, pînă departe, în zare, unde cîmpia tremura ca o apă cenușie. Undeva, departe, pe fundul unei văi, sclipea Prahova, iar pe malurile ei, de o parte și de alta, în mici ochiuri de pășune înconjurate de păduri, se vedeau cîteva case, ca niște jucării. Sus, deasupra tutu-

(continuare în pag. 15)

AVIZIER MINITEHNICUS

Astronautica

ASTRONAUTICA

Revista societăţii tehnico-ştiinţifice a elevilor de la Liceul nr. 2 TIRGOVIŞTE

După ce oraşul Tîrgovişte s-a făcut remarcat prin succese în domeniul modelismului, iată că elevii Liceului nr. 2 din localitate ne fac o surpriză: «Astronautica», revista societăţii tehnico-ştiinţifice a elevilor din acest liceu.

Conţinînd o gamă variată de rubrici şi materiale – «A.B.C. modelistic», «Henri Coandă despre rachetomodeliştii tîrgovişteni», «Racheta geofizică Veronique», precum şi umor, filatelie, probleme la temă, revista «Astronautica» reprezintă o lectură şi o documentaţie foarte interesantă.

Salutăm cu sinceră emoţie realizările societăţii şcolare ştiinţifice de la Liceul nr. 2 din Tîrgovişte (inclusiv revista!) şi felicităm cadrele didactice şi elevii din comitetul redacţional.

Pentru eventuale legături şi corespondenţe cu alte şcoli din ţară, publicăm adresa societăţii şi a revistei:

Liceul nr. 2, str. Nicolae Bălcescu nr. 214, Tîrgovişte, judeţul Dîmboviţa. Telefon 1.15.94.

A.W.

«În port» — Leopold Fischer — Austria. Fotografia a participat la una din expoziţiile internaţionale organizate de Asociaţia Artiştilor Fotografi din România. Procedeul după care a fost executată se află descris în articolul alăturat.

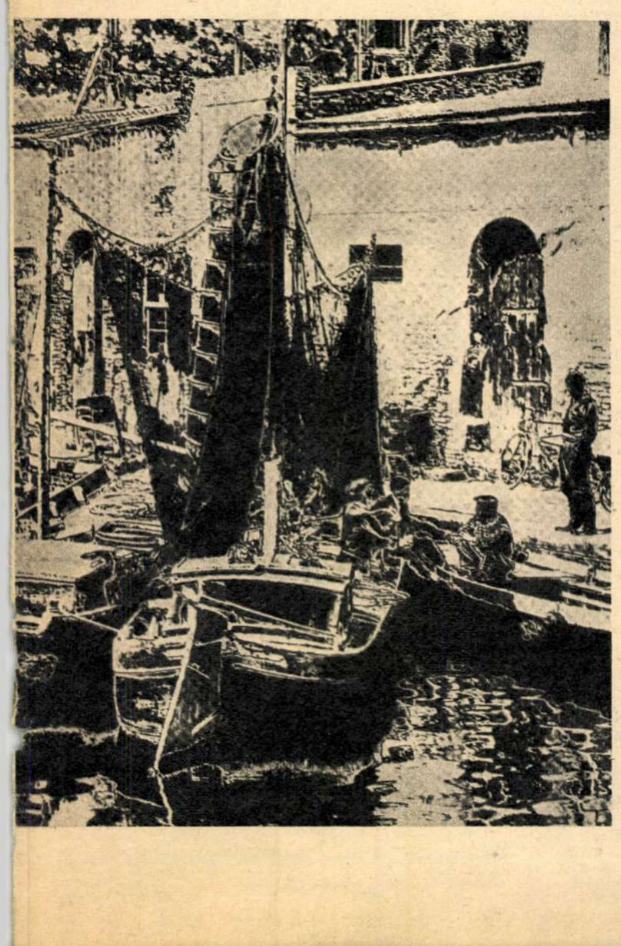

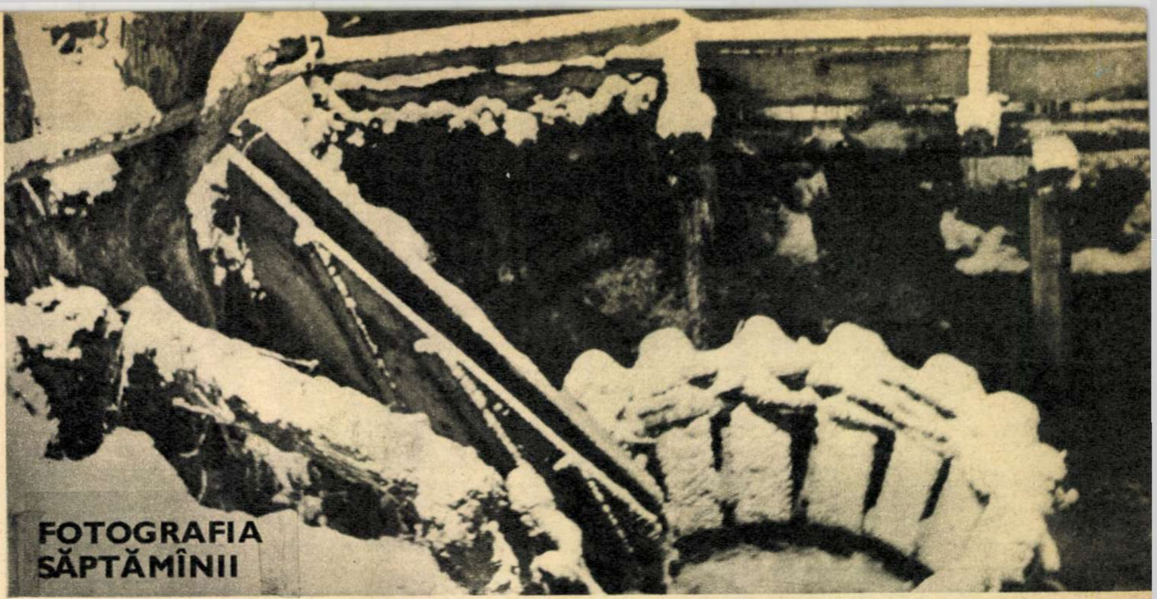

«VÎLTOARE» — TIBERIU KATON, NEGRESTI, JUDEŢUL SATU MARE.

PARTICIPAŢI CU TOŢII LA CONCURSUL NOSTRU!

«STUDIO 50»

Melania Andone, Ancuţa Coltofeanu, Gina Tîrtea. Chişineu-Criş, judeţul Arad. V-aţi declarat prietenele concursului «Studio 50». Tare aş dori ca acest lucru să fie reprezentat prin fotografiile trimise.

Floarea Dade, Odagiu Gheorghiţa, comuna Scărişoara, judeţul Olt. Aparatele pe care le posedaţi sînt cît se poate de bune pentru realizarea fotografiilor color. Trimiteţi deocamdată fotografii alb-negru, să vedem cît de bine stăpîniţi tehnica de prelucrare. Secretul rezultatelor bune în fotografia color este în primul rînd cunoaşterea artei fotografice în alb negru. Aşteptăm!

Pandele Ivanovici, Bucureşti. Visul de a participa la un concurs de artă fotografică a devenit realitate. Aşteptăm cu nerăbdare fotografiile tale, de preferinţă alb-negru, deoarece colorul este dificil de prelucrat şi destul de costisitor.

Ion Petrescu, Timişoara. Regretăm că nu am primit prima ta scrisoare. Dacă vrei să execuţi un fotoreportaj va fi binevenit, însă nu este obligatoriu. Subiectele ţi le poţi alege singur, avînd grijă să fie cît mai semnificative.

Eugen Dumitru, Roşiorii de Vede. Grăbeşte-te şi trimite negativele. De prelucrarea lor ne vom ocupa noi.

George Munteanu. Arad. Construcţia unui blitz va apare în «Racheta cutezătorilor», în clipa în care vom găsi o schemă simplă la îndemina oricui. Dragă prietene, nu uita de «Studio 50», care îţi aşteaptă fotografiile la concurs.

Dan Albu — Bucureşti. Inovaţia ta nu poate da rezultate. Prelucrarea filmelor color se execută numai după normele stabilite de firmele producătoare. Orice schimbare modifică cromatica imaginii denaturînd subiectul. Reţete privind virarea au apărut în revista «Cutezătorii» numărul 45/1970.

Prof. Moza Alexandru, Sicheviţa, judeţul Caraş Severin. Cred că în cel mai apropiat oraş de Sicheviţa veţi găsi, la magazinele de specialitate, gata preparate, în flacoane, revelatorul şi fixatorul. Dacă nu veţi găsi, totuşi, participaţi la concurs, apelînd la bunăvoinţa unui cerc foto de la altă şcoală mai bine înzestrată. Cantităţile de chimicale cît şi doza Triplex se pot procura dacă cineva de acolo ar face o deplasare la Bucureşti, unde va avea tot sprijinul din partea noastră.

Dorel Văideanu, comuna Zan de Cîmpie, judeţul Mureş. Cu siguranţă că fototeca ta este cu mult mai bogată. Aşteptăm noi imagini. Încă ceva: ai grijă de expunere, fii mai darnic!

Virtuţile tehnice ale fotografiei trimise lasă de dorit.

PROF. BLITZ

NOU! FOARTE IMPORTANT! Dragi prieteni, nu pierdeţi numărul 4 din ianuarie 1971 al revistei, care vă va aduce noutăţi în ceea ce priveşte regulamentul concursului «Studio 50», la organizarea căruia s-a alăturat recent cu entuziasm, Asociaţia Artiştilor Fotografi din ţara noastră. În acelaşi număr va fi tipărit şi brevetul de participare.

SOLARIZAREA ÎN FOTOGRAFIA ARTISTICĂ

Multă vreme fotografia a fost vitregită de dreptul de a se număra printre artele frumoase. De aceea, artiştii fotografi au recurs la metodele de operatorie şi laborator pentru a demonstra că o lucrare trebuie trecută prin «filtrul» sensibilităţii personale, adăugînd o doză de emoţie şi o părticică din vibraţia trăită în momentul realizării.

Ca să luăm un exemplu, să ne imaginăm un peisaj pe o întindere mare de zăpadă cu relieful urmelor de schi sau sănii, sau cu umbre lungi lăsate de brazii ninşi ca nişte bărbi de moşnegi. Totul este încîntător, dar pe autor l-a fascinat întinderea nemărginită de alb! Reţineţi termenul: albul acesta imaculat, alb cît vezi cu ochii, alb pînă la cer! Şi undeva, acolo departe, un omuleţ cît un punct, care urcă cu schiurile în spate. Ne surprinde că autorul renunţă la toate detaliile şi redă în fotografia sa doar omuleţul înfruntînd această suprafaţă albă ca un colos. Aceasta este emoţia pe care a trăit-o şi pe care acum ne-o transmite nouă, nu în versuri sau în muzică, ci prin opera sa fotografică.

Unii critici au acuzat fotografia că «reproduce realitatea». Şi aceasta este o măiestrie! Dar de fapt artistul fotograf interpretează, trăind de fiecare dată o emoţie. De aici s-a născut nevoia unor noi practici de execuţie. De exemplu, pseudorelieful, solarizarea şi atîtea altele.

Solarizarea încearcă să renunţe la tonuri, semitonuri şi detalii, apropiindu-se întrucîtva de desenul în tuş cu peniţa. Metoda este simplă, cerînd însă o doză de răbdare şi perseverenţă. De pe un negativ alb-negru existent (care se pretează compoziţional) se face un pozitiv (diapozitiv) pe o placă de sticlă sensibilă sau pe plan-film contrast cum ar fi DK3 sau DF1 produs ORWO. Poate fi făcut prin mărire sau prin contact. Cînd diapozitivul este uscat se execută un nou negativ tot prin mărire sau contact. Negativul expus — să presupunem prin mărire — se introduce în tasa cu revelator. Operaţiunea se face la lumina lămpii de laborator de culoare roşie, materialul fiind ortocromatic. După aproximativ 3/4 din timpul de developare impus de reţetă, se aprinde becul de deasupra tasei care va da lumină albă timp de cca 1 secundă. În acest timp, totul trebuie să fie nemişcat, chiar revelatorul din tasă nu trebuie să facă ondulaţii pe suprafaţă. Se va continua developarea, se face spălarea, fixarea, uscarea. Negativul va fi aproape peste tot negru, păstrînd contururi albe în jurul tuturor elementelor.

Date mai detaliate nu se pot da, pe un spaţiu restrîns. Dar, dacă rezultatul nu va fi de la început satisfăcător se va repeta operaţiunea scurtînd sau lungind timpul de expunere a negativului de pe diapozitiv, primul timp de developare, timpul de solarizare (aprinderea becului alb-clar) sau ultima parte a developării.

Rezultate bune se obţin prin mai multe încercări, deoarece sistemele aplicate sînt practici de laborator, proprii fiecărui artist.

De altfel, pentru amuzament, se pot face mai întîi solarizări «pozitive». Se expune o copie de hîrtie fotografică cam cu 1/2 din timpul necesar. Cînd se constată că s-a oprit developarea (fotografia fiind foarte deschisă încă) se aprinde scurt lumina albă (ca şi în primul caz) şi se va continua developarea. Copia se va înnegri aproape complet, dar se vor păstra contururi albe sau poate şi zone de gri. Încercînd cu modificări de timpi, se ajunge la rezultate foarte interesante. După învăţarea acestui «circuit« se poate trece la executarea negativelor pe materiale transparente — aşa cum am arătat la început.

PETRU VOINESCU
Membru al Asociaţiei Internaţionale
de Artă Fotografică

EXPEDIȚIA
„Mediterana” (2)

de **COSTIN NASTAC**

(CONTINUARE DIN NR. TRECUT)

Traseul atît de zbuciumat, dar și plin de poezie, al **«Odiseei»** include **coasta nord-africană, insulele Lipari, Corsica** și **Capri, Strîmtoarea Messinei.** Apoi, **Corfu** și, în sfîrșit, insula **Itaka**, unde rătăcitorul Ulise (pe numele grec Odiseu) a fost așteptat douăzeci de ani de credincioasa lui soție, Penelopa. Totuși, nicăieri în toată Mediterana peisajele nu-s mai apropiate de descrierile lui Homer, decît cele din Sicilia.

Lîngă orășelul **Trapani,** din nord-vestul insulei, s-ar afla vasta țară a ciclopilor, iar de la Trapani la **Palermo** s-ar întinde țărmul lestrigonilor; cirezile lui Helios pășteau pe cîmpiile care înconjoară orașul **Taormina.** De pe muntele **Erice,** din apropiere de Trapani, se observă, albind în depărtare, proeminența stîncoasă **Pizzolunga.** Judecînd după descrierea din «Odiseea», aici s-ar afla peștera ciclopului **Polifem.** Sumbră și uriașă, peștera stîrnește și astăzi teamă.

GALE IMMINENT

Neptun, ca orice zeu, și-a uitat promisiunea. Scăpasem «cu fața curată», de «furiile» Mării Thireniene, cînd stația de **radio telegrafie-gonio** zbîrnîia de semnale alarmante. «Meteorul» este laconic: «Gale imminent!» (Furtună iminentă).

Cîteva ore, doar, și cerul se întunecă, marea se înfurie, sarturile încep să zbîrnîie în bătaia vîntului, iar «Vikinga», cum i-au spus marinarii, să se aplece într-un bord sau altul, să salte pe un val pentru a se prăbuși în genunea care-i urmează. «Berbecii» dau năvală peste provă, aruncînd spuma peste puntea etalon. Prin semiîntunericul de afară zărim cîte un «Sardex» (navă de mic tonaj folosită la navigația de cabotaj) ieșind cînd cu prova, cînd cu toată pupa afară din valuri.

Ofițerul de cart notează pe hartă traversul farului **Carbonara.** În golful **Cagliari** nu putem fi în siguranță. «Vikinga», pătrunde din nou în Thireniană și dublează Sardinia pînă la **strîmtoarea Bonifacio,** care o desparte de Corsica. Vîntul e aspru. Din cauza asta arborii au ciudate forme de umbrele răsturnate, înclinate spre sud. Trec pe deasupra noastră, ca smulse din incendii, straturi de nisip și pămînt ars, împinse de «Sirocco» (vînt saharian).

În **Marea Ligurică,** în drum spre ioniana **Marsalla,** de la gurile Rhonului, vîntul a mai pierdut din putere. Plajele de la **Nissa, Cannes** și **Saint Tropez,** arhipline pînă toamna tîrziu, sînt goale. **Monaco** — stătulețul liliput — de la granița mediteraneeană a Italiei cu Franța rămîne în urmă.

...Cînd cartul anunță trecerea **capului Creus,** tot ce urmează pînă la **Gibraltar** are rezonanța parfumat-cantabilă a melancolicelor «cantos gitanos»: **Andaluzia, Estremadura, Castilia, Granada...**

Ajungem la **Barcelona!** Orașul cartaginezului Hamilcar Barca este o imensă scoică aruncată pe țărm de Mediterană, cu sclipiri solare și pete de umbră, care împlîntă adînc în inima descoperitorului atît bucuria cît și tristețea. De fapt, scoica aruncată la țărm, lîngă port, cu pereții de calcar măcinați și mucegăiți de timp, este vechea Barcelonă. Orașul modern se răsfață undeva sus, pe amfiteatrele colinelor, de unde domină cartierele rezidențiale.

Prin fața vasului, Mediterana își defilează alte faruri, alte așezări — farurile de la **Tarragona** și **Sagunto,** de la **Valencia** și **Alicante,** de la **Cartagena** și **Almeria.**

Dincolo de capul **Gata,** pînă la **Malaga,** navigăm paralel cu Ecuatorul; 36° mai la nord.

LA COLOANELE LUI HERCULE

Prin deschizătura dintre **Punta Marroqui** (Spania) și **Punta Ciris** (Africa) Atlanticul încă nu se vede. Se simte doar curentul de aer dens, năvălind cu putere în urechea Mediteranei. «Sirocco» a rămas undeva în Sicilia să-și depună praful saharian peste zăpezile Etnei. La nord și la sud, două continente își apropie țărmurile, după o căutare de mii de mile: EUROPA–AFRICA.

Nicăieri respirația Africii nu este mai caldă și mai apropiată de cea a Europei, ca aici. Nicăieri aceste două continente nu-s mai legate prin istorie și mitologie, ca aici.

Gibraltar, locul unde și-a încheiat miticul Hercule cele 12 munci, încă nu se vede. Se conturează însă, departe, de cealaltă parte a strîmtorii, lîngă **Ceuta,** în Africa, stînca **Djebel Mus.** Împreună cu stînca Gibraltarului, formează ceea ce mitologia numește **«Coloanele lui Hercule».**

Aproape de «Stîncă», liniștea întinderii marine se destramă. Gibraltarul își prelungește surd pulsul pînă la noi.

Cu viteza redusă pătrundem în radă. Se poate vedea bine orașul, care coboară în terase spre mare: orașul vechi la nord și orașul nou la sud. Două ore mai tîrziu, cînd «Vikinga» noastră e la ancoră, vizităm acest început și sfîrșit de drum, care e, la un loc, «Stîncă», strîmtoarea și orașul Gibraltar.

Cînd ne întoarcem la bord, buna dispoziție își face loc pînă și pe fața celui mai «înnegurat» marinar, nea Ene. La **Carbonara,** în Sardinia, «măturoiul» îi răsturnase și spărsese oala cu huște, și, «gata surpriza». Acum taciturnul bucătar ne oferea un borș moldovenesc «ca la mama acasă». Și nu era ăsta un motiv pentru a-i culege, atît de prețios, un surîs după o călătorie de 11 zile? Eram sigur că la Constanța îl voi vedea rîzînd din toată inima. Dar pînă la Constanța...

CU TOATĂ VITEZA ÎNAPOI!

ÎNAPOI? — Of, și comenzile astea, cine le-o mai fi inventat?

Plutim de aproape șase ceasuri de-a lungul coastei de nord marocane, ne amețim privind prin lunete așezările arabe de la **Ceuta, Tetuan, Villa Jordana** și **Mellila.**

Încep alte zile și alte nopți în albastru și nesomn, în căutare și istorie. Vom naviga din nou sub aripa lui «Sirocco», dar să sperăm că vîntul va fi bun.

Algerul apare în tribord neverosimil de alb, ca o uriașă floare fantastică, răsărită din mare.

La Alger iubești măreția copleșitoare a cerului dogoritor, marea ivindu-se la fiecare cotitură de stradă, vilele cochete de o albeață strălucitoare, prezența densă a vegetației, frumusețea oamenilor. Iubești tăcerile din amiezile fierbinți cînd, în cafenelele maure din **Kasbah,**

bei, ca altădată Guy de Maupassant, frații Goncourt, Eugene Fromentin și Theophile Gautier, tradiționalul ceai de mentă. Pe țărmul mediteranean al Africii, unde lumea Mediteranei se îngînă cu orizonturile deșerturilor sahariene, iar spațiul islamic pare să-și afle confluența cu latinitatea, se află mai multe orașe, monumente și inscripții celebre care, în graiul pietrei și al papirusului, vorbesc de tradițiile și strălucirea unor vechi civilizații.

LA PORȚILE CARTAGINEI

În aceeași dimineață în care ridicam ancora la Alger, făcînd în nord o ușoară buclă spre strălucirile de smalț și smarald ale **Balearelor,** spre seară poposim la poalele colinei **Byrsa.** Nimic nu spunea că aici s-ar fi înălțat vreodată celebra Cartagină (așezare construită de fenicieni în secolul al IX-lea î.e.n.), stăpîna Mediteranei și multă vreme rivala Romei. Vestigiile, prea puține azi, strînse în templul lui **Echmun (Esculap),** devenit muzeu național, vorbesc în glasul pietrei și al metalului, al coloanelor de marmură frîntă și al armelor mîncate de timp și rugină de ceea ce a fost Cartagina punică și, mai apoi, Cartagina romană, creștină și musulmană. Din imensul cîmp de ruine, care au servit mai tîrziu drept material de construcție pentru multe din palatele din Tunis și chiar din Italia, se poate spune că astăzi n-a mai rămas decît... fantoma vechii Cartagine.

Și totuși, la poalele Byrsei, la periferia Cartaginei punice, pe locul unde suveranii din **Kairouan,** ridicau, cu un mileniu în urmă, o minunată moscheie cu ziduri groase de apărare, am găsit un oraș modern, alb, tăiat parcă într-un imens masiv de calcar. Un oraș de puternic contrast, în care uniformele marinărești se amestecă cu cele ale tunisienilor îmbrăcați în **djebia,** în care limuzinele coexistă alături de măgăruși nepăsători, încărcați cu poveri amețitoare, un oraș cu piețe și bazaruri strident colorate, cu tarabe etalîndu-și bunătățile roadelor orientale și sudice, cu clădiri vechi și cartiere ultramoderne.

SPRE COLOANELE LUI JUPITER

În drum spre **Byblos,** acolo unde, dincolo de frămîntata insulă a Ciprului, se zăresc în salbe contururile litoralului libanez, întreg țărmul african este o trecere nesfîrșită prin istorie și timp, o trecere în care gloria și prăbușirea nasc și renasc, perpetuînd — dincolo de axele istoriei prinse în date și nume — mitologia: eroi și străluciri care nu apun niciodată.

Piramidele și monumentele de la **Gizeh, Luxor** și **Karnak,** dăltuite în granitul munților de la **Assuan** sînt departe cînd, în babord, răsar farurile **Cretei.** Luminile acelea dinspre extremitatea nord-estică a țărmului mediteranean pot fi luminile **Tyrului;** cele din sud, poate flăcările rafinăriilor care anunță de departe țărmul libanez.

Sîntem în **Liban,** inima Feniciei, leagănul legendelor. Cîte nu se pot discuta la **Byblos** în fața unei cești de cafea, pe fundalul unui baldachin autentic arab!?

La **Byblos** și **Beirut,** la **Tyr** și **Sidon** și spre răsărit, peste lanțul munților Libanului — în lunga și roditoarea **Vale Bekaa,** s-a născut ca știință agronomia, prin terasarea migăloasă a pantelor Libanului, construcțiile portuare, extragerea purpurei și fabricarea stofelor. Primul sistem de scriere alfabetică din lume s-a născut tot aici, la Byblos, unde, pe zece hectare de pămînt argilos, s-au sedimentat în straturi succesive șapte milenii de istorie. Celebrele monumente de la **Baalbek,** locul de închinăciune al lui Jupiter, Venus și Mercur, formau în antichitate faimosul **Heliopolis — Orașul Soarelui.** Cu imaginea celor șase coloane ale celui mai mare dintre zeii antichității — Jupiter — ne întoarcem la Constanța, nu fără a regreta că n-am putut consemna în jurnalul de bord decît cîteva dintre impresiile expediției «Mediterana».

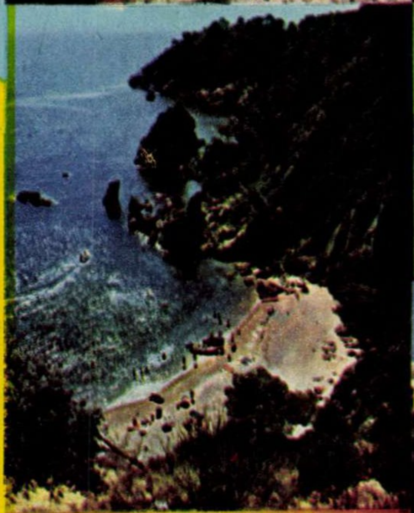

CLUB 2000

LASERUL

Ultimele decenii sînt marcate de descoperiri care păreau fantastice pentru cele mai iscusite minți omenești. Ieșirea omului în spațiul cosmic, vizitarea Lunii de către locuitori ai Terrei, deplasarea de la Londra la New-York cu întoarcere în aceeași zi, după o plimbare de cîteva ore prin orașul zgîrie-norilor și multe alte asemenea exemple reprezintă rezultatul exploziilor științifice din secolul nostru. Realizarea acestor înfăptuiri gigantice cu care ne-am obișnuit, este posibilă în urma aplicării în practică a uriașelor descoperiri științifice contemporane.

Una dintre marile descoperiri care a căpătat multiple aplicații practice este LASERUL. Denumirea de laser provine din inițialele cuvintelor englezești «Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation» — adică amplificarea luminii prin stimularea radiației.

Primele experiențe cu dispozitive cu laser au fost făcute în anul 1960 de fizicianul Theodor Maiman. În țara noastră, la Institutul de fizică atomică s-a construit în anul 1962, sub conducerea prof. I. Agîrbiceanu, primul laser românesc.

Laserul construit de dr. Theodor Maiman era constituit dintr-o bară de rubin sintetic (un cristal de oxid de aluminiu cu urme de crom). După ce i-a șlefuit capetele, le-a argintat, pentru a reflecta lumină. La unul din capete s-a făcut o semiargintare. În jurul barei de rubin a înfășurat un bec fluorescent în formă de spirală. La fiecare aprindere a becului, atomii de crom din interiorul tubului căpătau o stare excitată, treceau pe un nivel de energie superior; dar această stare era de scurtă durată deoarece ei reveneau la normal eliberînd fiecare un foton (unitate de lumină). La rîndul lor, fotonii excitau, în calea lor, alți atomi pînă cînd fotonii astfel obținuți, lovindu-se de capetele argintate ale barei se reflectau de mii și milioane de ori obținîndu-se, la un moment dat, o trecere a fluxului luminos prin capătul semiargintat spre locul unde trebuia folosit.

Timpul cît durează degajarea luminii amplificate prin capătul barei este foarte mic, de ordinul miimilor de secundă și chiar mai puțin, dar energia foarte mare, concentrată pe suprafețe mici, face ca laserul să aibă întrebuințări din cele mai diverse. În prezent, construcțiile de lasere s-au diversificat, ele fiind realizate pentru puteri de la cele mai mici pînă la puteri foarte mari.

În comparație cu laserul cu mediu solid (cristalul de rubin) construit de dr. Theodor Maiman se foloseau pe scară mai întinsă laserele cu mediu gazos. Gazul folosit poate fi neonul, heliul, bioxidul de carbon etc.

Astăzi, utilizările laserului sînt din cele mai diverse. Datorită energiei foarte mari concentrate pe suprafețe mici, laserul se folosește la perforarea unor materiale foarte dure (diamant, oțeluri speciale) obținîndu-se orificii de dimensiuni de ordinul micronilor (miimilor de milimetru); tăierea și topirea locală a materialelor foarte rezistente se poate face foarte comod, folosind un fascicul laser. Aceste operații sînt posibile datorită temperaturii de ordinul zecilor de mii de grade la care se ajunge prin focalizarea unui fascicul laser pe suprafața unui corp.

Laserul se folosește, cu rezultate remarcabile în medicină, în tehnica operatorie, fiind utilizat ca bisturiu pentru intervenții chirurgicale în lucrările cele mai pretențioase efectuate pe ochi, creier etc., (căldura dezvoltată de fasciculul laser cauterizează vasele sanguine înainte ca sîngele să se scurgă prin rană).

În oftalmologie, laserul și-a putut găsi utilizări extraordinare, fiind efectuate operații de sudare a retinei de țesutul numit coroidă, înlăturîndu-se astfel orbirea.

Cîmp larg de aplicație a căpătat laserul și în astronomie, mai ales în determinarea cu precizie ridicată a distanțelor între diferite planete. În acest mod se determină traiectoriile după care se plasează navele cosmice spre a ajunge la un anumit loc pe Lună sau pe o altă planetă. Măsurarea distanțelor, cu ajutorul laserului, se bazează pe măsurarea timpului din momentul trimiterii unui impuls și pînă în momentul captării lui după ce a fost reflectat de obiectul pînă la care se face măsurarea.

Un alt domeniu de folosire a laserului este fotografia. Utilizarea provine de la o idee mai veche a fizicianului englez de origină maghiară, Denis Gabor, care în 1948 a preconizat un sistem fotografic pentru a realiza fotografii tridimensionale. Realizarea practică a avut loc în anul 1964 la Universitatea din Michigan, denumită de autorul ei, ing. George Stroke, holografie.

Fotografia tridimensională se obține prin «iluminarea» obiectului cu două fascicule laser — unul direct și altul reflectat de o oglindă. Imaginile produse de cele două fascicule sînt prinse pe o placă fotografică (pe o peliculă) obținîndu-se, astfel, fotografia tridimensională (în spațiu) sau holograma obiectului.

Această utilizare este de mare importanță, mai ales în cercetarea științifică, unde se pot obține imagini tridimensionale în culori a microorganismelor, în locul celor bidimensionale.

Cu acest procedeu s-au realizat, deja, filme tridimensionale printre care «Peripețiile lui Ulise.»

Laserul își găsește utilizări în telecomunicații prin radio, telefon, televiziune, telegraf și satelit. Datorită lungimilor de undă foarte mici a radiațiilor laser, a energiei și coerenței acestuia, se apreciază că o jumătate din popu-

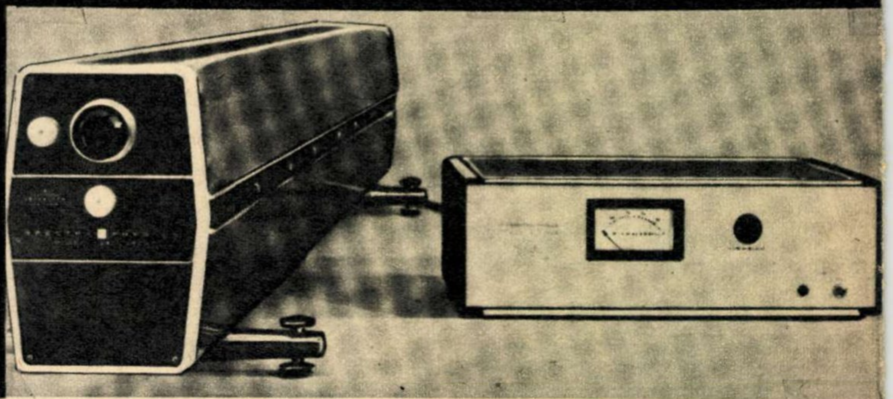

SPORT • SPORT • SPORT • SPORT

Arcaşi

NUMEROŞI PIONIERI ŞI ELEVI NE-AU RUGAT SĂ PREZENTĂM UN CERC DE «ARCAŞI», PRECUM ŞI INFORMAŢII DESPRE POSIBILITĂŢILE EXISTENTE ÎN MOMENTUL DE FAŢĂ DE-A PRACTICA ACEST SPORT.

Arcul face parte din categoria primelor unelte şi a primelor arme, folosit de om încă de pe vremea cînd mai continua să se îmbrace în pieile animalelor răpuse. Oştenii lui Mircea cel Bătrîn şi ai lui Ştefan cel Mare preţuiau arcul la fel de mult ca aceia ai lui Darius împărat. Apoi, brusc, el a dispărut, a fost aruncat la vechituri. Şi iată că, după cîteva secole de uitare, oamenii şi-au adus din nou aminte de el. De ce oare? Din ce motive, cu ce scop?

Sîntem în sala de festivităţi a clubului «T 4» (Casa de cultură a sectorului 4) din Capitală. Alături de numeroşi alţi curioşi de toate vîrstele, stăm şi noi «pe de margine» şi-i privim pe cei cîţiva tineri care, sub îndrumarea unui antrenor, mînuiesc arcurile c-o dezinvoltură şi-o pricepere care ne fac să ne gîndim, fie şi în treacăt, la acei renumiţi arcaşi din istorie şi legende, care zice-se că doborau vulturul din zbor. Sînt fete şi băieţi, unii mai mici, alţii mai mari, îmbrăcaţi în tricouri şi treninguri colorate. Scot şi pun corzile la bucăţile acelea de lemn sau metal care par grozav de fragile (fără să fie însă astfel), îşi potrivesc săgeţile, iau o anume poziţie, îşi ridică braţele în dreptul ochilor, le desfac cu mîinile încleştate, una pe lemn, cealaltă pe sfoară, apoi, dintr-o dată, aerul e sfîşiat de un şuier ascuţit şi, înainte de-a avea timp măcar să clipeşti, vezi săgeata vibrînd înfiptă în ţinta de la celălalt capăt al sălii...

Cine sînt tinerii aceştia? Cum au reuşit să redescopere arcul, să-l mînuiască atît de bine?

ILEANA RAITA *(17 ani) e operatoare chimistă la o fabrică de medicamente,* VASILICA CARARAT *(21 ani) e desenatoare tehnică,* MIRCEA CARARAT, *fratele Vasilicăi (16 ani), elev la Liceul industrial — poligrafic,* ADRIAN DONEA *(12 ani), elev în clasa a VI-a la Şcoala generală nr. 72. Şi tot aşa mai departe. Fiecare dintre ei a descoperit arcul mai de mult (cu un an sau doi în urmă) sau mai de curînd, în acelaşi fel: prin intermediul profesorului şi antrenorului* VLADIMIR PERCEAC. *Au venit pe-aici, au asistat de pe margine la un antrenament, au pus mîna pe un arc, apoi nu l-au mai lăsat. Nu l-au mai lăsat pentru că, aşa cum ne-a declarat fiecare în parte, tirul cu arcul e un sport extraordinar, din care dacă s-a întîmplat să «guşti» o dată, nu-l mai poţi părăsi.*

În calitatea sa de profesor (primul absolvent din ţară al I.C.F-ului — promoţia 1962 — cu specialitatea «tirul cu arcul»), de antrenor la cluburile «Olimpia» şi «T.4», precum şi în aceea de secretar al federaţiei române de specialitate, VLADIMIR PERCEAC *argumentează ştiinţific afirmaţia elevilor săi:*

— Da, într-adevăr, tirul cu arcul e un sport capabil să-i pasioneze pentru toată viaţa pe cei care l-au cunoscut, datorită frumuseţii şi avantajelor sale. În primul rînd, el oferă posibilitatea celor care-l practică să-şi formeze o ţinută dintre cele mai perfecte, datorită poziţiei «în picioare» pe care o cere şi care acţionează în mod fericit asupra întregului sistem osos. Apoi, pe lîngă faptul că mai contribuie şi la dezvoltarea normală a unor muşchi de-obicei mai puţin solicitaţi la cei care sînt obligaţi la o viaţă sedentară (ai gîtului, ai cefii, intercostali, ai braţelor, falangelor şi chiar ai ochilor), tirul cu arcul cultivă o serie de calităţi fizice şi morale deosebite cum sînt îndemînarea, rezistenţa, calmul, puterea de concentrare, viteza de reacţie etc.

Tirul cu arcul merită să fie practicat de cît mai mulţi tineri, de către oricare dintre voi. În ultimii ani, cînd acestui sport i-a fost acordată la noi o atenţie mai mare, antrenorul a reuşit să pregă-

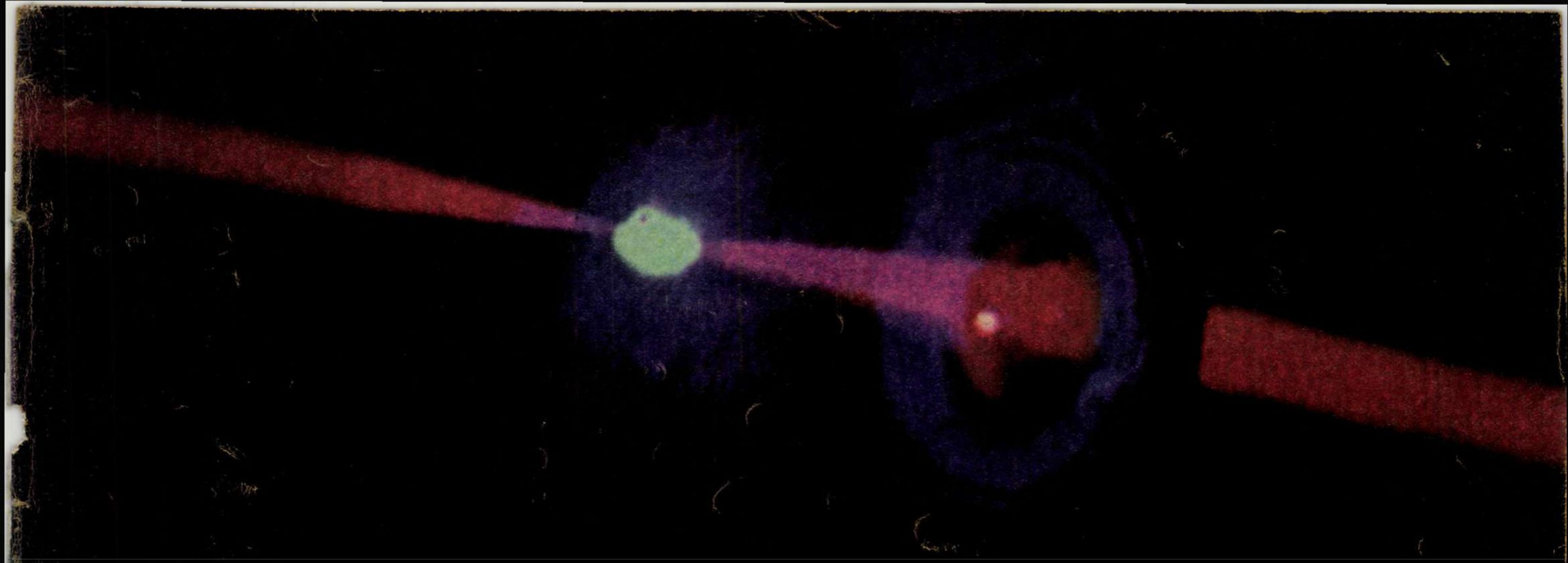

LASERUL

Pe suprafața unui corp, acest fascicul laser poate degaja temperaturi de ordinul zecilor de mii de grade.

latia globului ar putea vorbi, simultan, cu cealaltă jumătate folosind un singur fascicul laser.

Una dintre recentele folosiri ale laserului este dirijarea de pe Pămînt a vehiculului lunar sovietic «Lunahod» cu ajutorul unui dispozitiv laser de constructie franceză.

În fotografia din pagina 10 vă prezentăm un dispozitiv laser, **model** 125 A, **construit în S.U.A. Aceste dispozitive cu utilizări asemănătoare se folosesc cu succes în tehnologia microelectronică, optica neliniară, prelucrarea materialelor dure, chirurgie, holografie, telecomunicații etc.**

Și, bineînțeles, că în următorii ani laserul își va găsi noi și noi utilizări în tehnică, medicină **etc. pe care acum nu le bănuim și pe care le-am privi cu oarecare scepticism. Viitorul aparține însă perfecționărilor continue, a pătrunderii cuceririlor științifice în viața cotidiană și, probabil că multi dintre voi veți fi aceia care veți lucra nemijlocit cu** laserii, **acești Hefaistoși ai mileniului III.**

Dr. ing. Gh. ZGURĂ

Perforator al unor metale foarte dure.

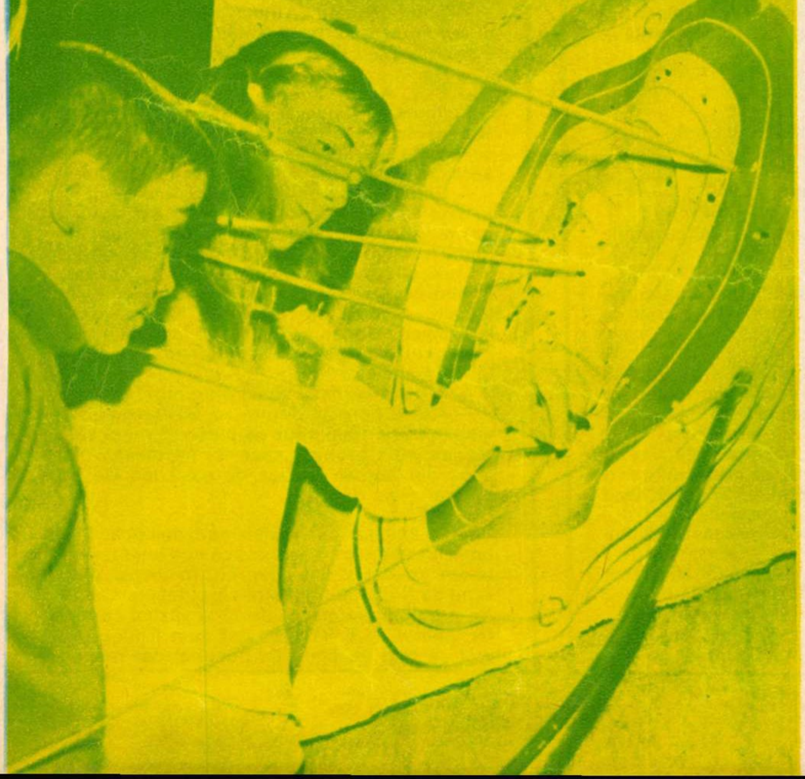

tească peste 70 de arcași buni, unii dintre ei fiind încă de pe acum capabili să participe cu succes la competiții internaționale. Deși practică tirul cu arcul numai din aprilie 1970, FLORIN CĂLDĂRUȘ *— 17 ani, clubul «T 4» — a reușit să realizeze la proba de 30 m, 320 puncte, recordul mondial fiind de 347. Și la fel de talentați mai sînt și alții.*

Invitîndu-vă să practicați acest sport, vă atragem serios atenția, totodată, că arcul este un «instrument de sport» care, dacă nu e folosit cu respectarea unor reguli stricte de securitate, poate produce accidente grave. Drept care arcul nu poate fi cumpărat decît cu aprobare specială și numai de către membrii asociațiilor afiliate la federație.

Cine vrea să practice tirul cu arcul trebuie să dispună de un arc numai al lui, potrivit vîrstei, înălțimii și forței sale (dacă mai trage și altcineva cu el îl poate deregla iremediabil), precum și de săgeți suficiente și de bună calitate (rezistente la șocuri, și «impasibile» la «starea vremii»). Din păcate, deși sînt necesare vreo 12 tipuri de arcuri, deocamdată în comerț nu se găsesc decît două, și acestea nu pentru copii, ci pentru tineri și maturi, iar săgețile din lemn (de cele din țeavă de duraluminiu încă nu producem) sînt... o raritate. Așa stînd lucrurile, ținînd seamă de interesul din ce în ce mai mare pe care voi, pionierii și elevii din școlile generale, alături de alți oameni de toate vîrstele și profesiile, îl acordați acestui sport, poate că fabrica din Reghin, care se ocupă cu producerea arcurilor și săgeților indigene va diversifica și spori producția acestora. Cît despre «cutezătorii» arcași, capabili să le mînuiască iscusit, sub conducerea profesorilor și antrenorilor de specialitate, nu ne îndoim că aceștia se află printre voi, școlarii de azi, campionii și recordmenii de mîine.

C. PĂLTINEANU

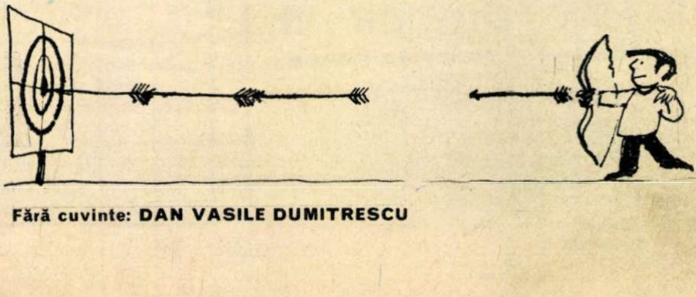

Fără cuvinte: DAN VASILE DUMITRESCU

Scenariu: **HORIA ARAMĂ** Desene: **NICU RUSSU**

OMUL-RADAR

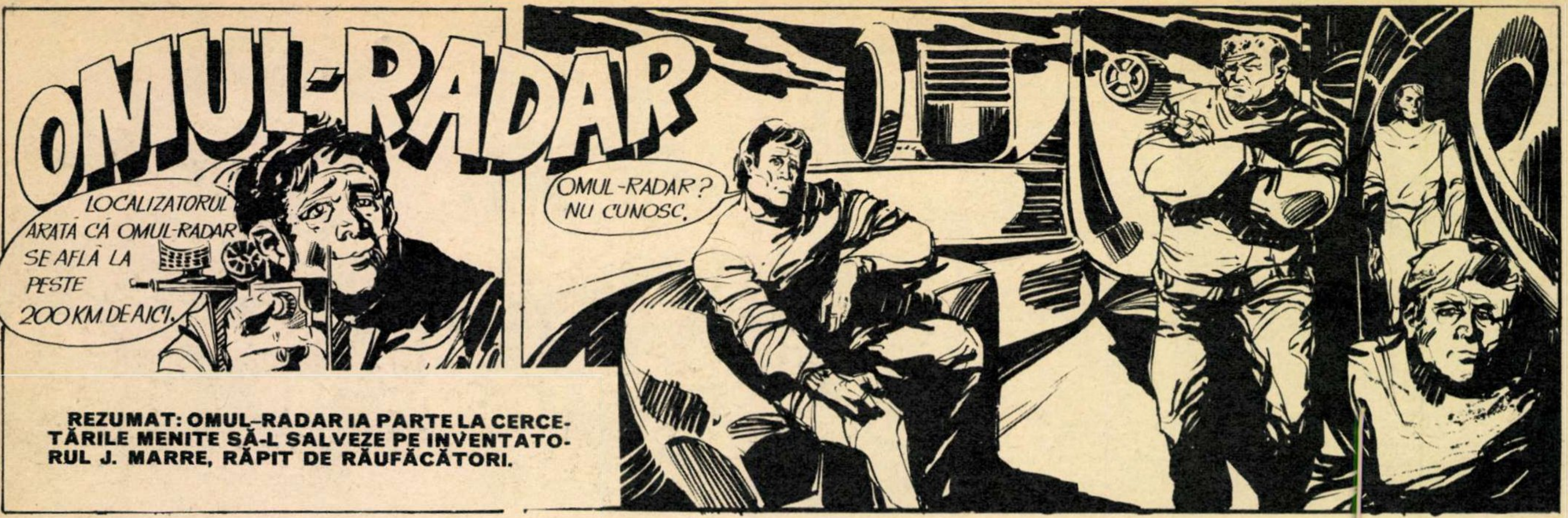
OMUL-RADAR
LOCALIZATORUL ARATĂ CĂ OMUL-RADAR SE AFLĂ LA PESTE 200 KM DE AICI.
OMUL-RADAR? NU CUNOSC.

REZUMAT: OMUL-RADAR IA PARTE LA CERCETĂRILE MENITE SĂ-L SALVEZE PE INVENTATORUL J. MARRE, RĂPIT DE RĂUFĂCĂTORI.

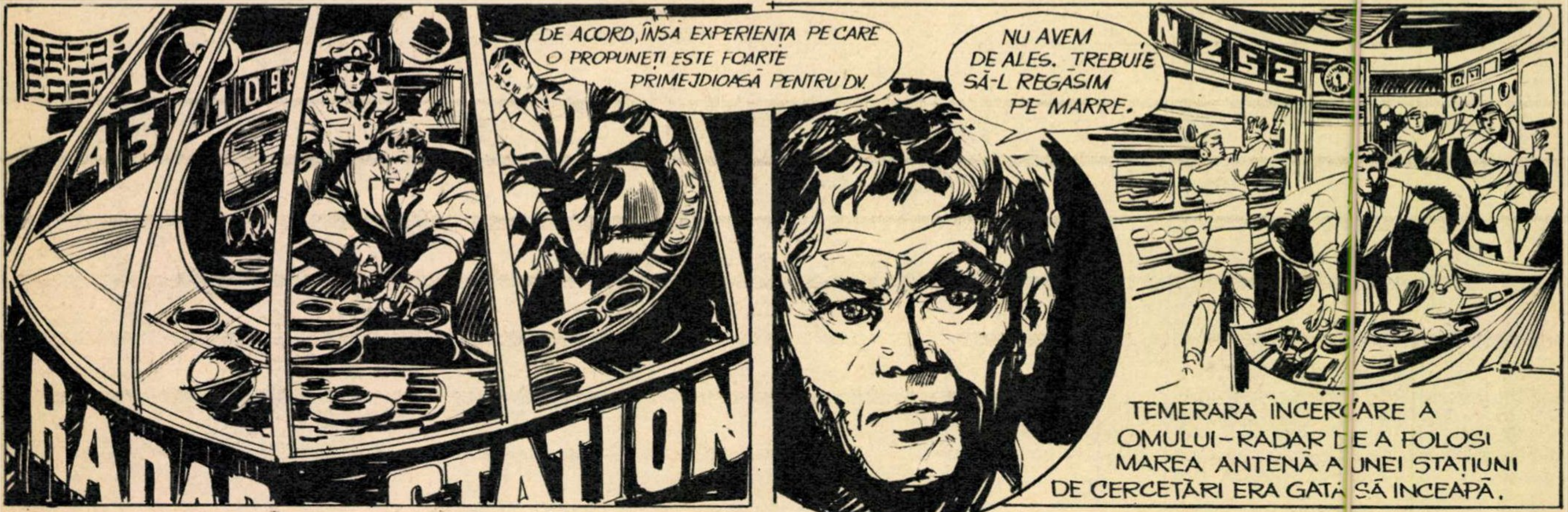
431099
RADAR STATION
DE ACORD, ÎNSĂ EXPERIENȚA PE CARE O PROPUNEȚI ESTE FOARTE PRIMEJDIOASĂ PENTRU DV.
NU AVEM DE ALES. TREBUIE SĂ-L REGĂSIM PE MARRE.
N252
TEMERARA ÎNCERCARE A OMULUI-RADAR DE A FOLOSI MAREA ANTENĂ A UNEI STAȚIUNI DE CERCETĂRI ERA GATA SĂ ÎNCEAPĂ.

NICUȚA TĂNASE

Cașata de la miezul nopții

ROMAN FOILETON 12

ZGÎNDĂRICI PRIMEȘTE O TELEGRAMĂ FULGER

ROMAN FOILETON 55

Iliuță se uită năuc la lădiță. La lădița cu bancnote adusă de Zgîndărici din ascunzătoare. Se uită năuc la vărul lui Marian. Năuc se uită și la mine. Cele ce se petrec în jurul lui sînt un vis? Nu știe ce să mai creadă. Îmi șoptește la ureche:

– Avem de-a face cu o bandă? Cu o bandă de...

Îi atrag atenția că nu e frumos să șușotească în prezența altei persoane. Așteptăm. Așteptăm cu sufletul la gură să înceapă Zgîndărici să ne povestească enigmatica proveniență a banilor. A celor 80 000 de lei.

— Ce veți face cu acești bani? mă întrebă Zgîndărici într-un tîrziu.

— Vom vedea.

— Banii lui Marian unde sînt? Unde sînt în momentul de față?

— La mine acasă.

— Chiar vi i-a lăsat Marian?

— Tu nu ai încredere în cuvîntul meu?

— Ba da, dar... am încredere în cuvintele dumneavoastră dar...

— Dar ce?

— Între mine și Marian s-a încheiat un angajament. S-a făcut un legămînt. Și nu cred ca Marian să-l fi călcat.

— Ce legămînt?

Zgîndărici se uită în ochii mei și îi ghicesc întrebarea care și-o pune: «Să am încredere în acești oameni?» Îl mai las în tăcerea lui cîteva clipe, apoi îl «atac» cu întrebarea:

— Tu crezi că Marian a făcut rău că a venit la mine, după ajutor? Te rog să nu-mi răspunzi imediat. Îți dau timp de gîndire. Și o oră dacă ai nevoie. Ba chiar și o zi. Uite, dacă vrei îl iau pe Iliuță și plec cu el la bunica voastră. Stăm la ea pînă te decizi.

Sincer să fiu, nu prea aveam chef să aștept atîta vreme, dar n-aveam chef nici să-l forțez pe Zgîndărici să...

— Iau toată vina asupra mea. Eu sînt vinovatul principal, a izbucnit Zgîndărici. Lui Marian

ROMAN FOILETON 56

să nu-i aduceți nici o vină. Eu am tratat cu responsabilul cofetăriei... Eu am avut ideea... I-am propus lui Marian să ascundem banii, să nu spunem nimănui nimic despre ei... Să-i ascundem bine și cînd avem nevoie de bani să scoatem din ascunzătoare.

— Dradă Zgîndărici, hai s-o luăm mai încetișor.

— Credeți că putem păți ceva?

— Totul depinde de tine... Adineauri ai spus, ai recunoscut că tu ai tratat cu responsabilul cofetăriei. Așa e?

— Da.

— Bun. Acum, hai să o luăm pe îndelete... Să continuăm povestea de unde a întrerupt-o Marian cînd a venit la mine. Deci, în după-amiaza aceea, Marian avea la el 2[illegible] de lei și a pornit spre centrul comunei. Unde te-ai întîlnit cu el?

— Chiar în fața cofetăriei. Era foarte abătut. A vrut să-mi povestească ceva, dar nu știu ce s-a întîmplat că a renunțat... M-a invitat la o înghețată. Nu m-am simțit prea bine. Eu, vărul lui mai mare, care are și leafă să fiu invitat... Întîmplarea a făcut să nu am la mine nici o lețcaie... Totuși, am acceptat. Ne-am așezat la o masă, Marian a comandat înghețata și în momentu' ăla a venit la masa noastră Mutul lui Gămanca.

— A venit la masa voastră un mut?

— Așa e poreclit. Mutul lui Gămanca vinde «loz în plic». I-am spus să plece că n-am bani. Marian mi-a aruncat șase lei pe masă... Am scos din borcan un loz de șase lei. De trei nu mai avea.

— Și?

— I l-am dat lui Marian să-l desfacă. Erau banii lui. N-a vrut. Mi-a spus că nu-l interesează. M-am apucat să-l desfac eu. În timpu' ăla a venit cu înghețata noastră chiar responsabilul. Ne-a pus înghețata pe masă și văzînd că desfac biletul de 6 lei s-a uitat cum îl filez. Am vrut să trag un chiot de bucurie, dar respon-

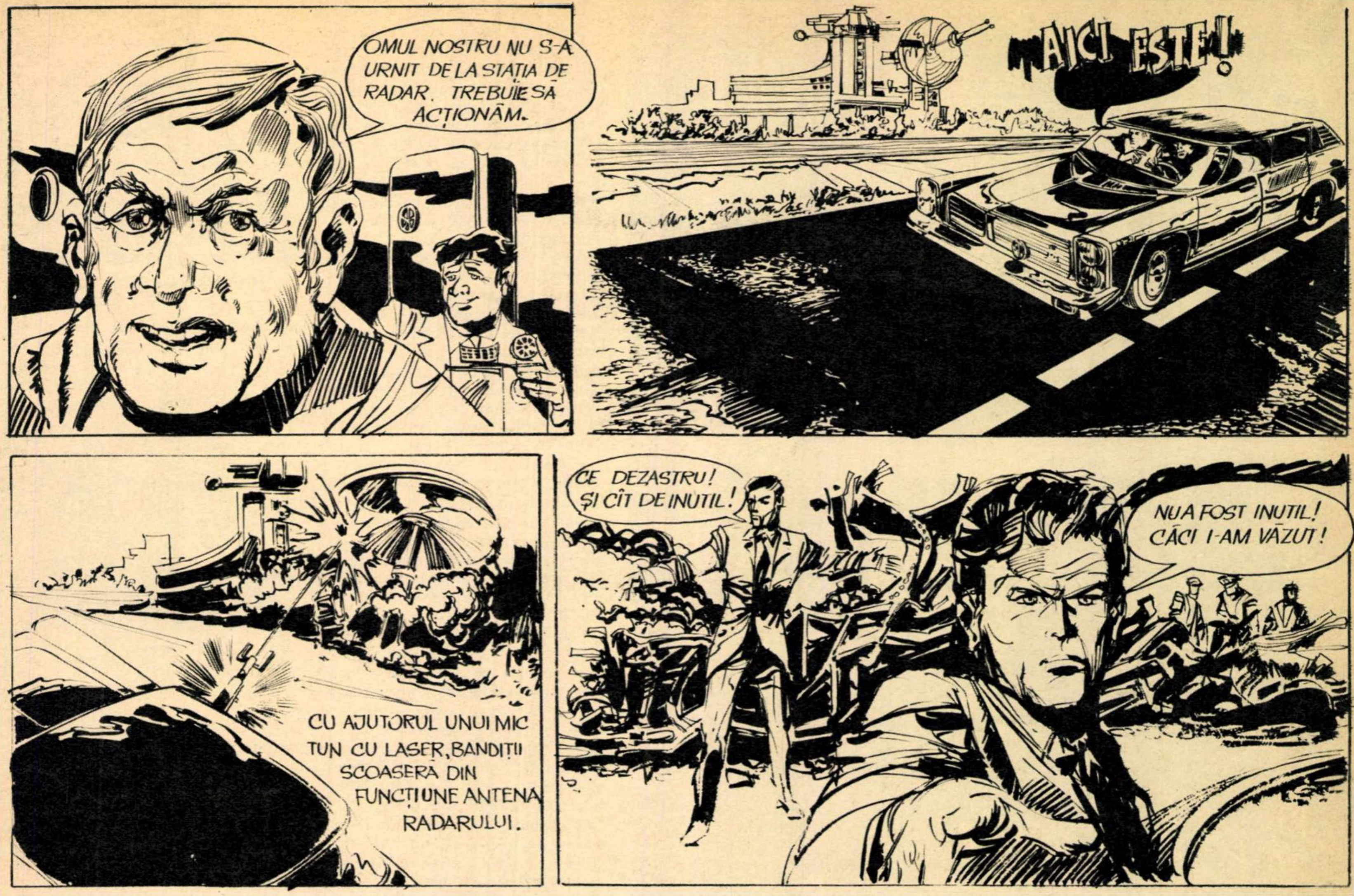
OMUL NOSTRU NU S-A URNIT DE LA STAȚIA DE RADAR. TREBUIE SĂ ACȚIONĂM.
AICI ESTE!
CU AJUTORUL UNUI MIC TUN CU LASER, BANDIȚII SCOASERĂ DIN FUNCȚIUNE ANTENA RADARULUI.
CE DEZASTRU! ȘI CÎT DE INUTIL!
NU A FOST INUTIL! CĂCI I-AM VĂZUT!

(VA URMA)

ROMAN FOILETON 57

sabilul mi-a astupat discret gura. Mi-a făcut semn să tac. Biletul era cîștigător. Am cîștigat un «Alfa Romeo». Responsabilul ne-a invitat la el în birou.

— Și?

— Marian n-a vrut să meargă. M-am dus eu.

— De ce n-a vrut să meargă și Marian?

— Nu știu. A spus că mă așteaptă la masă.

— Deci te-ai dus singur în biroul responsabilului. Ce-a urmat?

— Mi-a propus să-i vînd lui biletul cîștigător. A spus că îmi dă oricît cer pe el, dar cu condiția să nu spun nimănui lucrul ăsta.

— Tu știi, îți închipui de ce avea nevoie acest responsabil de biletul cîștigător?

— Voia să aibă o mașină «Alfa Romeo».

— S-o crezi tu asta... Responsabilul ăsta al vostru e un afacerist. Tu știi, ai auzit de venituri ilicite?

— Sigur.

— Ei bine, cofetarul vostru face niște afaceri pe picior mare. Cred că e putred de bani. Și ca să aibă o acoperire la un eventual control... Cred că a mai cumpărat și de la alții lozuri cîștigătoare... Continuă.

— I-am spus responsabilului că biletul cîștigător este al vărului meu, Marian. Că banii ai lui au fost. Banii cu care am cumpărat lozul. Mi-a spus că el nu poate să trateze cu un minor. Ba mi-a spus și altceva.

— Ce?

— Să nu-i spun lui Marian de acest tîrg. Și puteam să o fac. Marian n-a văzut biletul cîștigător, n-a văzut ce scria. Puteam să-i spun că am cîștigat un frigider ori 1 000 de lei. N-am acceptat propunerea responsabilului. M-am dus să stau de vorbă cu el, dar dispăruse de la masă. Mă aștepta și mai abătut lîngă chioșcul de ziare. I-am povestit, i-am adus la cunoștință propunerea responsabilului și el mi-a spus să fac ce vreau eu, a zis că pe el nu-l interesează. Nici n-a vrut să mai stea de vorbă cu mine. A

ROMAN FOILETON 58

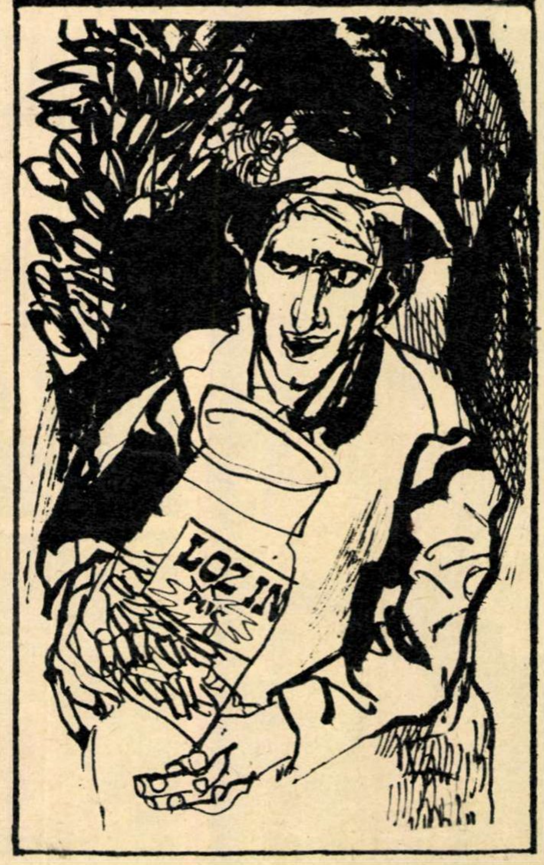

ROMAN FOILETON 59

plecat și mai îngîndurat spre casa bunicii Stinghe. Eu m-am întors la responsabil și am făcut tîrgul cu el. Mi-a dat pe biletul cîștigător 80 000 de lei. Dacă-i ceream 100 000 de lei, 100 000 de lei îi dădea. Am luat banii în două lădițe din astea și m-am dus la bunica Stinghe. Ea nu era acasă. Totuși l-am luat pe Marian în fundul grădinii... Cînd a văzut atîta bănet a vrut să fugă. Am tras de el și i-am spus că întreaga sumă îmi aparține. Meritul meu era numai acela că eu scosesem biletul din borcan... Cum v-am spus, vina cea mai mare eu o port. Eu i-am băgat în cap prostia aia.

— Care?

— Să ascundem banii și cînd avem nevoie să scoatem.

— Și a acceptat?

— Pînă la urmă da. A acceptat, dar numai cu condiția să iau și eu jumătate din sumă. Am făcut cu el un legămînt... Să nu povestim nimănui orice s-ar întîmpla...

Aici s-a oprit și s-a uitat spre uliță. O poștăriță a oprit bicicleta la poartă și l-a strigat pe Zgîndărici. În timp ce acesta se îndepărta, Iliuță îmi zise:

— Cumplită poveste. Ce aveți de gînd să faceți?

— Drept să-ți spun, Iliuță, habar n-am cum o să descurcăm noi această situație încîlcită.

A venit de la poartă și Zgîndărici. Era schimbat la față. Avea fața albă ca varul și nu știu ce bombănea în legătură cu moș Petcu.

— Ce s-a întîmplat?

— Mi-a sosit la poștă o telegramă fulger și moș Petcu zice că a luat-o el să mi-o aducă. A luat-o acum vreo două ore.

— De unde era telegrama fulger?

— De la București. Marian mi-a trimis-o.

M-am ridicat brusc de la masă.

— Haideți să-l căutăm pe moș Petcu. Repede!

(Va urma)

RADU ȘI OLGUȚA, PERSONAJE PRINCIPALE ÎN «R.R.»

Pagina fetelor

Regizoarea Olimpia Varodi povestește...

Ne întîlnim din nou, în pagina noastră, în acest început de an. Vă mulțumesc din toată inima pentru urările pe care mi le-ați făcut. Așa cum m-ați rugat, am ales pentru voi cîteva imagini mai frumoase de la Revelionul «Rachetei cutezătorilor» prescurtat «R.R.» Și fiindcă știu că vouă, ca și mie, vă plac spectacolele de teatru, actorii, lumina rampei (foarte multe fete mi-au scris că doresc să se facă artiste) am rugat-o pe regizoarea «R.R.»-ului să vă povestească cîte ceva despre spectacolul care s-a bucurat de un mare succes. Dar mai întîi să vă fac cunoștință: Olimpia Varadi este o regizoare tînără pe care n-o despart prea mulți ani de vremea cînd purta cravata roșie. Și, cu toate că a absolvit Institutul de teatru numai de un an, a pus în scenă multe piese. S-o lăsăm pe Olimpia să povestească.

— Multe fete visează să se facă artiste, închipuindu-și că aceasta înseamnă jocuri strălucitoare de lumini, aplauze neîntrerupte, succese copleșitoare. Complet greșit. Vezi un actor pe scenă mișcîndu-se fără grijă, bucurîndu-se sau suferind, plîngînd sau rîzînd și nu știi cîtă muncă, cît talent a investit el ca să devină personajul din spectacol, care ție, privitor, îți pare firesc. Dar pînă la actorie este o cale lungă de străbătut. Deocamdată, teatrul în școală este o realitate care se impune. Iar voi, fetele, în acest teatru școlar, vă aflați în elementul vostru. Montînd R.R. am ales pentru rolul colegului Minitehnicus o fată. Am observat că fetele au un simț deosebit al ritmului, multă expresivitate a figurii și plasticitate a mișcării. Într-adevăr, aceea pe care am ales-o s-a descurcat foarte bine în rol. Cînd montați o piesă de teatru la școală, este bine să vă alcătuiți un caiet de regie în care să vă însemnați caracteristicile personajelor, cum vedeți intrările și ieșirile lor din scenă, locul decorurilor, să vă gîndiți la colegii care ar putea să se descurce cît mai bine în rol. Cît despre «R.R.», a fost un spectacol vesel, cu cîntece, dansuri și glume, cu replici pline de vervă. De aceea s-a și bucurat de succes.

ÎN SPECTACOLUL NOSTRU, UNA DIN ACESTE FARFURII A DEVENIT ZBURĂTOARE.

Vă reamintiți, desigur, că două din cîntecele spectacolului și un fragment au apărut în revista «Cutezătorii» nr. 52/53/1970. Cred că ar fi bine să le folosiți la serbările voastre școlare. Noi, în clasă, am și învățat cîntecele. Sînt foarte frumoase

Olguța

TROPĂITA OȘENEASCĂ N-A LIPSIT DIN REVELIONUL RACHETEI.

DANS ȘI...

MUZICĂ LA «R.R.»

DULCI CUVINTE

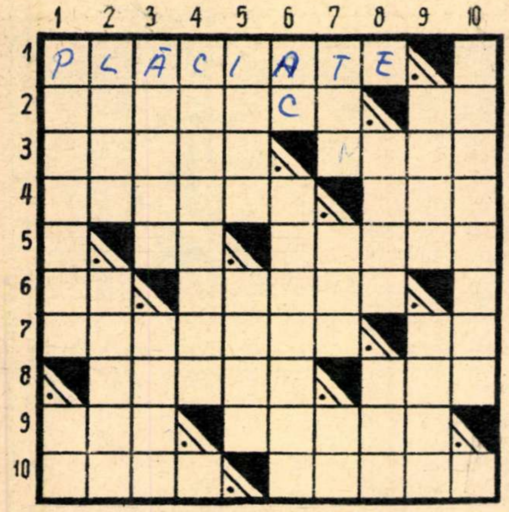

ORIZONTAL: 1. Aluat dospit şi frămîntat cu ouă, unt, zahăr, nuci, stafide sau mac (pl.); 2. Răcoritoare de convenienţă după orice «dulce» (2 cuv.); O muşcătură de smochină! 3. Preparat dulce cu diverse arome prezentat în formă de cuburi; Arbore roditor din ale cărui fructe se prepară un delicios magiun. 4. Plantă din ţările calde cu fructul dulce, acrişor şi foarte aromat; Asociaţia sportivă Dinamo (abr.); 5. Perje; Fructe zdrobite şi fierte în suc propriu cu adaus de zahăr. 6. Din trestie! A duce cu... zăhărelul. 7. Bomboane din zahăr topit; Din plante! 8. Antonimul dulcelui (fem.): Stradă la Paris. 9. ... — bala, portocala; Legat de cultura şi civilizaţia unui popor. 10. Somn dulce puiul mamei ! Cocă pentru prăjituri.

VERTICAL: 1. Bomboane făcute din zahăr încălzit amestecat cu diferite substanţe colorate şi aromatice; (sing.); Sărbătorit la sfîrşit şi... început. 2. Comună în R.P. Bulgaria; Vestită cofetărie bucureşteană. 3. Materie primă pentru toate dulciurile; Pictor român, autorul pînzei «Coş cu căpşuni». 4. Băutură răcoritoare preparată din suc de portocale şi sifon sau apă. 5. Categorică; Între foile plăcintei! 6. Arma producătorilor de miere; Gata pregătită pentru a fi... clătită. 7. Dop de lemn; Interjecţie pentru alungatul oilor; Nicolae Luca. 8. Daţi prin răzătoare; Linii şerpuitoare la pieptul iilor (sing.). 9. Suc dulce stors din struguri; Componentă de bază a baclavalei. 10. Bomboane preparate dintr-o compoziţie asemănătoare cu şerbetul.

Domniţa PĂCURARU

Peisaj de iarnă **Foto: GRIGORE PREPELIŢĂ**

Antene

O întreprindere foto din Franţa oferă doritorilor posibilitatea de a le imprima chipul sub formă de mărci poştale. Aceste originale mărci pot fi lipite pe plicuri alături de timbrele obişnuite, ca un fel de atenţie deosebită pentru adresant.

*

În regiunea Voronej (U.R.S.S.) a fost construit un pod peste pîrîul Kurlak, lung de 70 m, numai din lemn, fără să se fi utilizat nici un singur cui.

UMOR

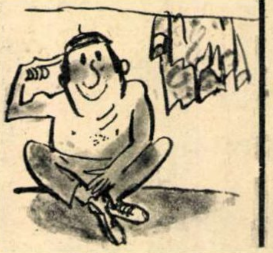

Băiatul şi-a spălat cămaşa şi a pus-o pe frînghie să se usuce. Deodată a început să sufle un vînt puternic, iar cămaşa a căzut.

— Ce noroc am avut că mi-am dezbrăcat cămaşa la timp! a exclamat băiatul.

FLOARE DE COLŢ

(Urmare din pag. 6)

ror acestora, pe cerul limpede ca sticla, plutea tăcut un uliu mare sau poate un vultur, cu aripile întinse şi nemişcate.

M-am simţit dintr-o dată cuprins de toată liniştea şi măreţia dimprejur. Dacă aş fi avut aripi m-aş fi avîntat de-acolo şi-aş fi plutit lin şi sus, la fel de lin şi la fel de sus ca uliul sau vulturul acela, peste tot ceea ce vedeam. Dar n-aveam şi trebuia să cobor acolo, jos, pe acelaşi drum pe care urcasem, să mă reîntorc printre cei de care tocmai fugisem, printre ai mei. Nu se putea altfel. Ştiam însă că altul va fi acela care va coborî, că eu, cel de pînă atunci, voi rămîne pentru totdeauna aici, sus, pe piscul acesta golaş, lîngă cele cinci flori de colţ. Ar fi trebuit să-mi pară rău, să mă doară, totdeauna despărţirile dor, de orice fel ar fi ele. N-aş putea să explic însă prea bine de ce, dar faptul acesta mă bucura. Poate pentru că mă simţeam mai mare şi mai puternic? Nu, nu cred că numai pentru atît...

EXPEDIAŢI SCRISORILE ADRESATE ACESTEI RUBRICI PE ADRESA: REVISTA «CUTEZĂTORII», BUCUREŞTI, PIAŢA SCÎNTEII NR. 1. NU UITAŢI SĂ SPECIFICAŢI: «SCRISOARE-SERVICE».

CUTEZĂTORII SERVICE

DORESC SĂ CORESPONDEZE

Maria Andrei, comuna Gorgota, judeţul Prahova; **Mariana Mihăescu,** Oţelu-Roşu, judeţul Caraş-Severin, str. Cloşca nr. 42; **Elena Zinvelin** şi **Lidia Vancu,** comuna Felnac nr. 862, judeţul Arad; **Marina Miron,** Bucureşti, str. Scheiul de Sus nr. 26, sector II; **Detaşamentul clasei a a VI-a A, Şcoala generală nr. 1** din comuna Bucecea, judeţul Botoşani; **Ioan Moise,** Călugăreni nr. 35, judeţul Arad; **Mihaela Pelin,** Bicaz, Aleea pionierilor, bloc 13, sc. 2, ap. 17; **Niculina Manciu,** comuna Dragoş Vodă, judeţul Ialomiţa; **Marius Georgescu,** Giurgiu, str. Republicii nr. 15; **Ion Teodorescu,** comuna Dobreţu, judeţul Olt; **Florica Ciba,** comuna Felnac, sat Călugăreni, judeţul Arad: **Maria Jugaru,** Gh. Gheorghiu.-Dej, judeţul Bacău, str. Libertăţii nr. 3, sc. A II, ap. 22; **Marieta Cambrea,** comuna Roşia de Amaradia, judeţul Gorj; **Evald Messner,** clasa a III-a, comuna Parţa nr. 331, judeţul Timiş; **Maria Olteanu,** Alexandria, judeţul Teleorman, str. 1907 nr. 64 A; **Neli Şărac,** comuna Giera nr. 206, judeţul Timiş; **Malvina Colceru,** Brăila, str. 7 Noiembrie nr. 49, cartierul 1 Mai; **Dina Alb,** comuna Felnac nr. 700, str. a VI-a, judeţul Arad; **Ion Durdan,** comuna Broşteni, sat Călieni, judeţul Mehedinţi; **Rozalia Baba,** Reghin, str. Stejarului nr. 15; **Carmen Cărăuş,** Sibiu, str. Panait Cernea nr. 19; **Elena Simion,** comuna Cărbuneşti, sat Blohuţa de Jos, judeţul Gorj; **Szuca Ladislau,** comuna Gătaia, judeţul Timiş, str. Trandafirilor nr. 118; **Cornelia Gîjiu,** comuna Beceni, judeţul Buzău.

SCHIMB DE ILUSTRATE

CLUJ
ARAD
BACĂU
IAŞI
EFORIE
SATU MARE
BUCEGI

Mariana Adela Radu, Sibiu, str. 11 iunie, bloc 13, et. III, ap. 33, scara II; **Florin Precup,** Mediaş, str. Bucegi, nr. 48; **Alexandra Ion,** comuna Cornăţelu, judeţul Dîmboviţa; **Rodica Gabor,** Focşani, str. Mihai Viteazu nr. 6; **Aurelia Dobre,** Şcoala generală Ziduri, comuna Odobeşti, judeţul Dîmboviţa; **Dorian Stan,** Constanţa, Şos. Mangaliei nr. 3; **Dorina Teodorescu,** comuna Zamostea, judeţul Suceava; **Mariana Ionescu,** Brăila, str. Marna, bloc 4, sc. 2, et. IV, ap. 18; **Vasile Murguleţ,** sat Scofari, comuna Videa, judeţul Vrancea; **Georgeta Lepădatu,** sat Olari, comuna Pîrşcoveni, judeţul Olt; **Adrian Mirea,** Ploieşti, B-dul Republicii nr. 130, bloc A-8, sc. D, ap. 57; **Mihai Nosescu,** Piteşti, str. Victoriei nr. 42; **Violeta Vlăduţoiu,** Tg. Cărbuneşti, sat Pajogeni, judeţul Gorj; **Florentina Apostol,** Braşov, str. Şirul Plăieşilor nr. 3; **Oana Bănasu,** comuna Topolog, judeţul Tulcea; **Ionel Imbrea,** sat Ştefan cel Mare, judeţul Bacău; **Marius Ispas,** str. 6 Martie nr. 18, oraşul Urlaţi-Prahova.

COLECŢIONEAZĂ SERVEŢELE DE MASĂ

Elena Ene, clasa a VII-a B, Şcoala generală Celciu-Corabia, judeţul Olt; **Nina Onciu,** Gh. Gheorghiu.-Dej, judeţul Bacău, str. Oituz, bloc 16, sc. 2, et. IV, ap. 22; **Simona Kocsis,** Lugoj, str. N. Titulescu nr. 30; **Lucia Zecheru,** comuna Pietroasele, judeţul Buzău; **Mariana Popescu,** comuna N. Bălcescu, judeţul Constanţa; **Didina Dan,** Bucureşti, str. Menţiunei nr. 107, sector II; **Florica Sentinei,** Timişoara, str. 13 Decembrie, bloc E nr. 65, et. IV, ap. 20; **Niculai Balaţchi,** Suceava str. Mihai Viteazu, bloc 13, sc. B, ap. 7; **Emilia Ganea,** cl. a IV-a, Sanatoriul T.B.C. Geoagiu, judeţul Hunedoara; **Ileana Tripşa,** Bucureşti, str. Dr. Nanu Muscel, nr. 4, sector VI (700 bucăţi); **Rodica Frîncu,** comuna Bragadiru, judeţul Teleorman; **Elena Ionescu,** comuna Balint, nr. 207, judeţul Timiş; **Gabriela Barobaş,** Topliţa, judeţul Harghita, str. Cerbului nr. 3; **Ioana Matei,** Bucureşti, str. Gh. Missail nr. 74, sector VIII.

FILATELIE

Petre Duţă, comuna Săruleşti, judeţul Ilfov; **Nicolae Vultur,** Reghin. str. N. Bălcescu nr. 8; **Corneliu Ciolan,** Gh. Gheorghiu Dej, judeţul Bacău, str. Poştei nr. 6, ap. 36; **Ioan Conţ,** Teiuş, judeţul Alba, str. Cuza Vodă nr. 37; **Daniel Julean,** comuna Covăsinţ nr. 620, judeţul Arad; **George Enescu,** Călăraşi, str. 23 August nr. 19; **Ion Tudor,** cl. a VII-a, Şcoala generală Lupşa, judeţul Alba; **Ioan Alb,** Oradea, str. George Enescu nr. 11; **Dorica Pancenca,** comuna Dunavăţ de Jos, judeţul Tulcea; **Dragomir Ciobotea,** Hunedoara. B-dul Dacia nr. 8, bloc C-1, ap. 70, sc. D

CHEMAREA LUI HOREA

7

Scenariu: **VLAICU BÂRNA**
Desene: **TEODOR BOGOI**

Rezumatul capitolului precedent: **După pustiirea curților de pe Criș, răsculații, sub conducerea lui Horea, Cloșca și Crișan au atacat Abrudul. La intrarea în oraș i-au întîmpinat doi meseriași unguri, care li s-au alăturat.**

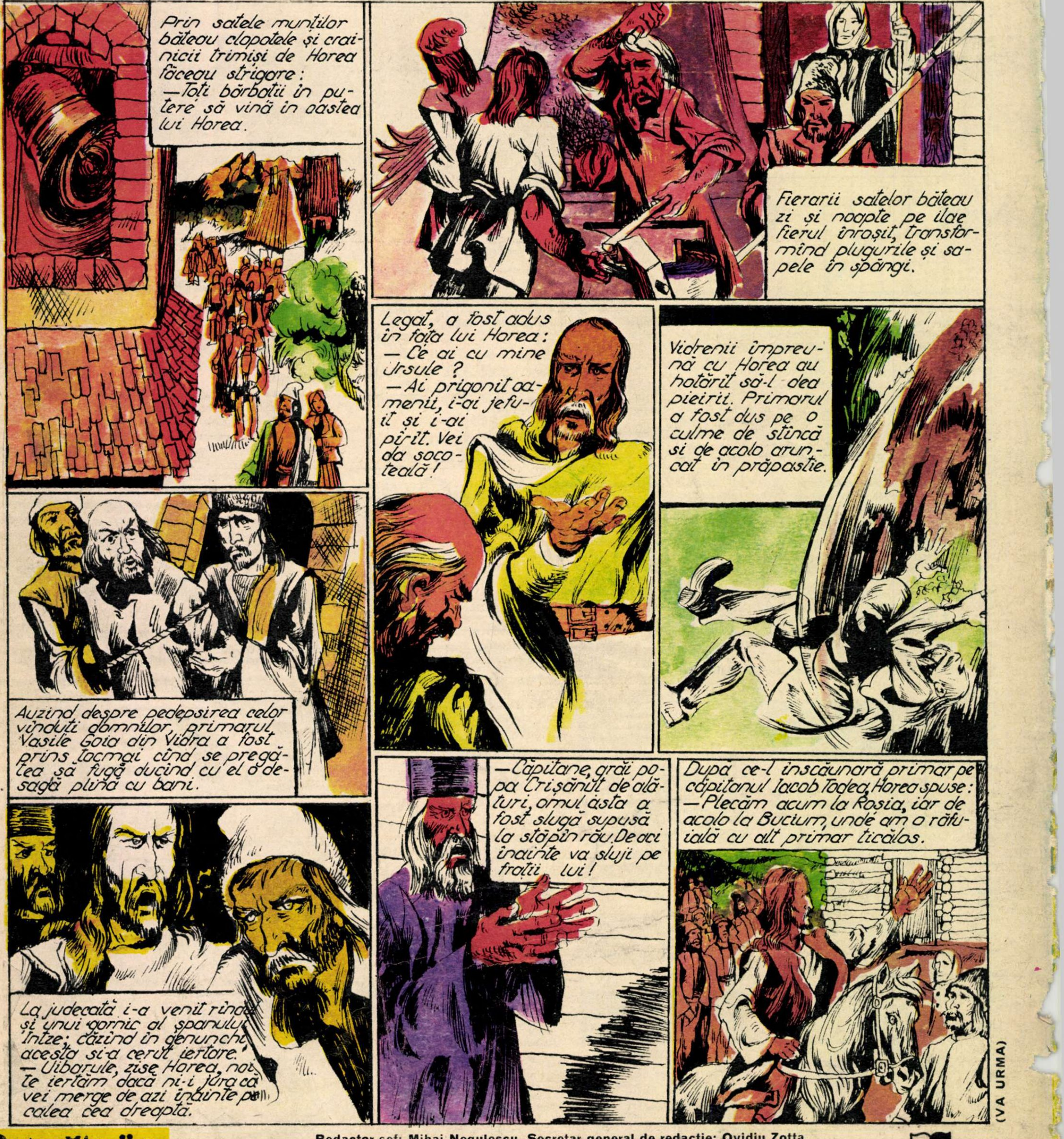

Prin satele munților băteau clopotele și crainicii trimiși de Horea făceau strigare: —Toți bărbații în putere să vină în oastea lui Horea.
Fierarii satelor băteau zi și noapte pe ilae fierul înroșit, transformînd plugurile și sapele în spăngi.
Auzind despre pedepsirea celor vînduți domnilor, primarul Vasile Goia din Vidra a fost prins tocmai cînd se pregătea să fugă ducînd cu el o desagă plină cu bani.
Legat, a fost adus în fața lui Horea: — Ce ai cu mine Ursule? — Ai prigonit oamenii, i-ai jefuit și i-ai pîrît. Vei da socoteală!
Vidrenii împreună cu Horea au hotărît să-l dea pieirii. Primarul a fost dus pe o culme de stîncă și de acolo aruncat în prăpastie.
La judecată i-a venit rîndul și unui gornic al șpanului Intze; căzînd în genunchi, acesta și-a cerut iertare. — Uibarule, zise Horea, noi te iertăm dacă ni-i jura că vei merge de azi înainte pe calea cea dreaptă.
—Căpitane, grăi popa Crișănuț de alături, omul ăsta a fost slugă supusă la stăpîn rău. De aci înainte va sluji pe frații lui!
După ce-l inscăunară primar pe căpitanul Iacob Todea, Horea spuse: —Plecăm acum la Roșia, iar de acolo la Bucium, unde am o răfuială cu alt primar ticălos.

(VA URMA)

Cutezătorii 3

Redactor șef: Mihai Negulescu. Secretar general de redacție: Ovidiu Zotta.
Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17.60.10. Administrația: Editura Scînteia. Tiparul: Combinatul Poligrafic, Casa Scînteii. Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu; Tehnoredactor: Rozalia Barany.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

1 LEU

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

4

JOI, 28 IANUARIE
1971, ANUL V

175

[illegible] gu-Mu es

OASPETE DE SEAMĂ LA club 2000

SAVANTUL HENRI COANDĂ

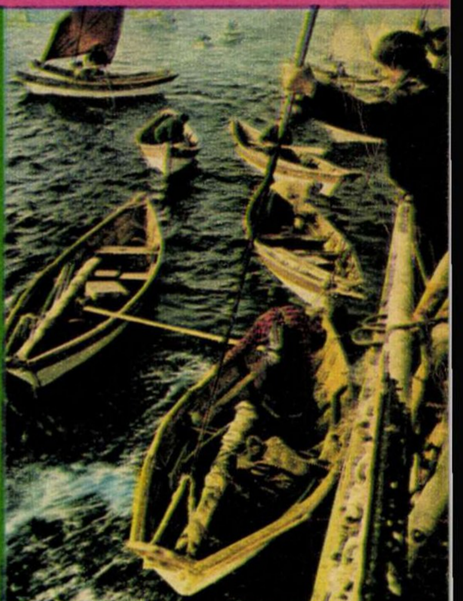

MEDALIA
Minitehnicus
Cutezătorii
STRĂLUCEȘTE
PE PIEPTUL
MARELUI
SAVANT

Din sumar

De la TRIDENT la PESCADOR

PAG. 8-9

ECHIPAJUL „CAPRA NEAGRĂ"
CÎȘTIGĂTORUL TROFEULUI
„[illegible]"

„ÎMI AMINTESC
CU PLĂCERE DE
CEI MAI TINERI IUBITORI
AI ȘTIINȚEI
ȘI
TEHNICII
PE CARE
I-AM ÎNTÎLNIT
LA EXPOZIȚIA
„MINITEHNICUS 70"

Henri Coandă
9. Ian. 1971

ÎN PAGINILE 4-5

„Un univers inedit"

VĂ PREZINTĂ ASPECTE
DIN MUZEUL ȘTIINȚIFIC
AL ACADEMIEI R.S.R.
DEDICAT
ACTIVITĂȚII SAVANTULUI

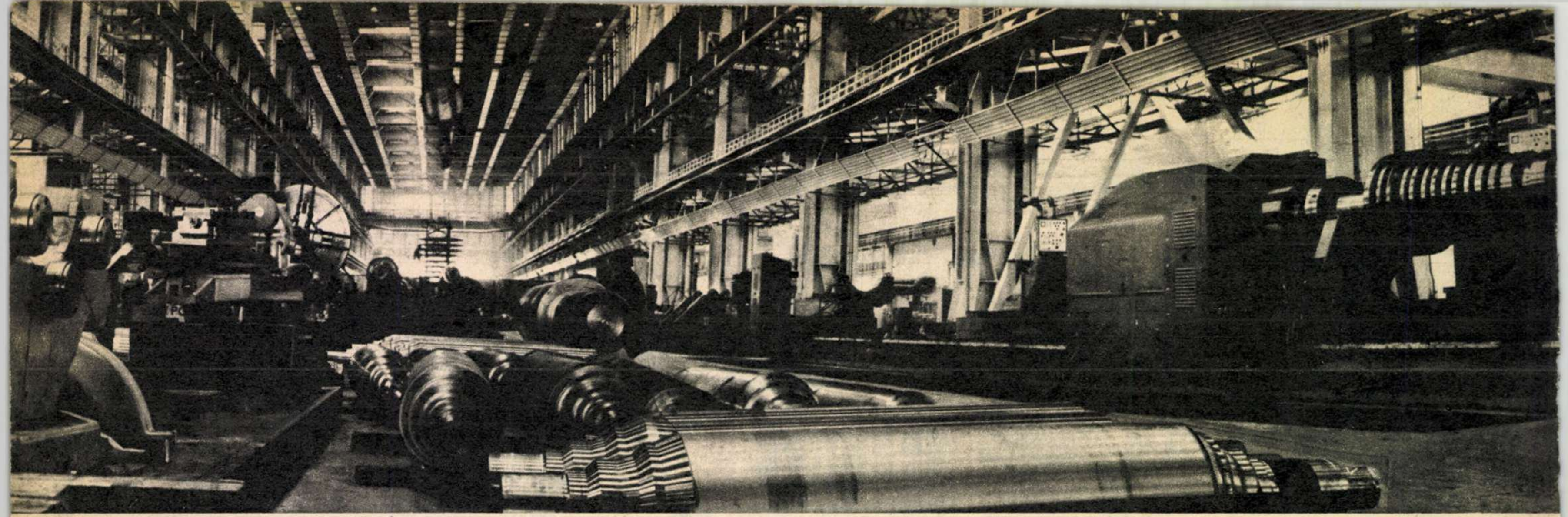

ACTUALITĂŢI CUTEZĂTORII

CINCINALUL ÎNCHEIAT RECENT — TREAPTĂ ISTORICĂ URCATĂ DE POPORUL NOSTRU, CONDUS DE PARTIDUL COMUNIŞTILOR, SPRE ÎNFĂPTUIREA IDEALURILOR SALE DE NECONTENIT PROGRES — A ADUS REMARCABILE ÎNNOIRI PE HARTA ECONOMICĂ A PATRIEI.

CELE **1500** DE NOI CAPACITĂŢI ŞI OBIECTIVE INDUSTRIALE CONSTRUITE ÎN ULTIMII CINCI ANI AU FĂCUT CA PUTEREA ECONOMICĂ A ROMÂNIEI SOCIALISTE SĂ SPOREASCĂ CONSIDERABIL.

UNA DINTRE ACESTE REALIZĂRI ESTE **UZINA DE MAŞINI GRELE** DIN CAPITALĂ — GIGANT AL INDUSTRIEI CONSTRUCTOARE DE MAŞINI. AICI ESTE LOCUL DE NAŞTERE AL TURBOAGREGATELOR DE MARE PUTERE PRECUM ŞI A UNOR MARI SUBANSAMBLE ALE HIDROAGREGATELOR DE 178 MW PENTRU HIDROCENTRALA DE LA PORŢILE DE FIER.

CUNOSCUTĂ ÎN ŢARĂ ŞI PESTE HOTARE PRIN PIESELE DE ZECI ŞI SUTE DE TONE TURNATE AICI, UZINA A TRECUT RECENT LA O NOUĂ ETAPĂ DE DEZVOLTARE: FABRICA DE TURBOGENERATOARE ELECTRICE CU O CAPACITATE DE 330 MEGAWAŢI.

50 P.C.R.

Omagiul cravatelor roşii

O dată cu lansarea concursului «Studio'50», la Şcoala generală din **Vultureni,** judeţul **Cluj,** a luat fiinţă un cerc pentru pionierii foto-amatori. Lecţiile de iniţiere încheindu-se, proaspeţii fotoreporteri au pornit la lucru întrecîndu-se în surprinderea unor imagini cît mai reprezentative din viaţa satului lor. Cele mai reuşite lucrări vor fi adunate în expoziţia intitulată «Ce-i mai mîndru pe la noi», expoziţie care va fi inaugurată în preajma, sărbătorii semicentenarului partidului.

- Vizitînd municipiul Craiova, pionierii din comuna **Lipovu,** judeţul **Dolj,** s-au oprit, pe lîngă alte obiective, şi la Muzeul «Procesul luptătorilor ceferişti şi petrolişti din 1933». Cu acest prilej, şcolarii au văzut preţioase documente, au aflat multe lucruri interesante despre acel însemnat moment de luptă din activitatea comuniştilor.

În vizită la Muzeul de istorie a Partidului Comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România. ▼

- **«Un imn partidului iubit»** a fost intitulat spectacolul prezentat de membrii ansamblului pionieresc din judeţul Prahova. Pionierii componenţi ai corului şi grupului vocal de la Liceul nr. 2 Ploieşti, şcolarii din formaţia de dansuri a Şcolii generale din comuna Plopu, trompetiştii, toboşarii şi tulnicăresele de la Casa pionierilor din Ploieşti, alături de toţi ceilalţi artişti ai ansamblului, au dat glas sentimentelor de mulţumire pentru copilăria lor fericită.
- **Maria Buş, corespondenta noastră de la Şcoala generală** din **Copăceni-Turda,** ne transmite: «Una din cele mai reuşite adunări pionereşti s-a desfăşurat zilele trecute în unitatea noastră. Atunci am stat de vorbă cu moş Ioan Crişan, vechi militant al mişcării muncitoreşti. În ziua aceea am aflat că alături de alte distincţii primite pentru activitatea sa, moş Ioan păstrează cu drag şi medalia «Lenin» — medalie acordată participanţilor la Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie. ▼

- Zilele acestea, pionierii unităţii de la **Şcoala generală nr. 17 din Capitală** au primit în mijlocul lor un oaspete drag: scriitorul şi profesorul universitar **Dumitru Almaş.** După ce domnia-sa le-a vorbit despre marele eveniment istoric de la 24 Ianuarie 1859 — Unirea Principatelor Române — pionierii au prezentat un bogat program artistic în care au evocat figura domnitorului Alexandru Ioan Cuza şi au conturat imaginea măreaţă a patriei noastre de azi.

LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI

Unde va poposi bicicleta în luna ianuarie? Şi noi am aşteptat cu nerăbdare să vedem în ce judeţ va poposi prima bicicletă din 1971, acordată pentru cel mai mare număr de abonamente la revistele «Cutezătorii» şi «Jóbarát». În urma calculelor obişnuite, iată cum se prezintă situaţia pe luna ianuarie a.c.: pe primul loc se situează judeţul *Bihor* cu 13 433 abonamente *(33,74* procente); pe locurile doi şi trei — judeţele *Caraş-Severin*, cu 6 962 abonamente *(33,04* procente) şi, respectiv, *Covasna* cu 3 677 abonamente *(31,56* procente). Pe ultimele locuri se află judeţele *Vaslui* cu 3 785 abonamente *(8,91* procente), *Iaşi* cu 5 074 abonamente *(9,83* procente) şi municipiul Bucureşti, cu *8 433* abonamente *(11,29* procente).

Deci, bicicleta va poposi, de data aceasta, în judeţul Bihor.

Felicitări prietenilor bihoreni... şi cîte un inimos «Haide, Vasluiul », «Haide, Iaşul ! »

50 P.C.R.

GÎNDURI DESPRE PARTID

PĂRTAȘI LA MAREA SĂRBĂTOARE

de DEMOSTENE BOTEZ

Scriu aceste gînduri în preajma unei mari sărbători a poporului nostru: aceea a semicentenarului Partidului Comunist Român. La vîrsta voastră, sînteți în vremea aceasta pe băncile unei școli, cu săli mari de clasă, cu geamuri largi, pline de lumină. Aveți în față cărți și caiete, tot ce vă trebuie pentru învățătura anilor voștri. Acolo aș vrea să vă ajungă aceste rînduri, căci acolo vă bucurați azi de toate binefacerile pe care vi le-a dat partidul, de la o sală de clasă plină de soare pînă la cartea ce-o țineți în mînă.

Voi mergeți, prin grija partidului, în fiecare vacanță, după anotimp, la munte sau la mare, în cele mai bune condiții, voi aveți tot ce vă trebuie, fiindcă partidul a asigurat părinților voștri mijloace de trai satisfăcătoare.

Partidul împlinește 50 de ani de la nașterea lui. Sărbătoarea acestei date o pregătesc părinții voștri, cum știu ei, cu darul unei munci deosebite în fabrici, în uzine, în birouri, pe cîmpul rodnic al țării. Fiți părtași cu ei la această sărbătoare; voi sînteți născuți sub soarele socialismului pe care l-a înfăptuit partidul, voi nu ați cunoscut amărăciunile trecutului, sărăcia și mizeria care au măcinat viața și sănătatea înaintașilor voștri sub domnia exploatatorilor. Voi sînteți cu adevărat, în fiecare celulă a ființei voastre, în fiecare gînd, fiii drepți ai partidului. Voi aveți conștiința că prin învățătură vă așteaptă înainte un viitor pe măsura vredniciei voastre, fără nici o oprelişte.

Voi aveți putința de a avea tot ce vă trebuie, căci în țara noastră poporul produce acum cu mîna lui și cu cele mai perfecționate mașini, tot ce este necesar oamenilor, căci partidul a creat în țara noastră o civilizație socialistă de care vă bucurați astăzi.

Faceți de multe ori excursii, de la mare pînă-n Țara Oașului și vedeți pretutindeni cum în fiecare an se schimbă fața orașelor și a satelor, cum cresc, parcă singure, din pămînt, noi fabrici și uzine, noi combinate pe zeci de hectare, și orașe întregi noi, și șosele asfaltate, și tot, tot ce este atît de frumos și îngrijit. Desigur că simțiți o mare mîndrie pentru țara voastră. Toate acestea nu s-au făcut singure, sînt rodul gîndului și înțelepciunii partidului și talentului și hărniciei părinților voștri. Toate sînt într-o măsură și ale voastre, ca un produs al unei mari familii din care faceți parte.

Ca mîine poporul vă așteaptă cu forțe proaspete în noile uzine, în noile institute de știință, în noile laboratoare, pe cîmpurile țării, pretutindeni unde e șantierul permanent și unic al socialismului.

Acum, cînd, în cinstea aniversării partidului, părinții voștri aduc noi succese în munca lor, care înseamnă noi daruri închinate patriei, înscrieți-vă la această mare și nobilă competiție, cu o rîvnă sporită în învățătură. Folosul vostru va fi și al țării. Numai astfel, în chiar ziua din luna mai a sărbătorii îi veți aduce partidului omagiul vostru — cu flori, cu fruntea senină, cu zîmbetul pe buze.

TREPTELE ȚĂRII

de NICOLAE STOIAN

De la Dunărea albastră
Pînă-n piscuri de Carpați,
Sînt trei trepte care-adastă
Dragi copii, să le urcați.

Prima-i neteda cîmpie:
Grîu — Mustețea-împărat,
Și Porumb-barbă gălbie
Sînt stăpîni în lung și-n lat.

Urci la deal apoi agale
Printre vii cu struguri grei
Și-ți ies pomi cu fructe-n cale,
Sonde care scot țiței.

Muntele îl simți pe-aproape
După brazii pînă-n cer;
Pline-s văile, de ape,
Munții, de cărbuni și fier.

Sus pe culmi, ca pe-o cetate.
Cînd ajungi poți să privești
Mari orașe, fabrici, sate —
Fala țării românești.

Dacă vrei să urci în frunte,
Să faci pași de șapte poști, —
Neted cîmp și deal și munte
Mai întîi să le cunoști.

STRAIUL SĂRBĂTORESC DIN MARAMUREȘ RĂMÎNE UN INEPUIZABIL IZVOR DE FRUMOS.

„studio 50"

CERCUL DE ȚESUT AL [illegible] GOȘTEȘTI RÎMNICUL VÎLCEA.

Stimați participanți la concursul «Studio 50», iată și brevetul pe care trebuie să-l completați și să-l expediați pe adresa redacției pînă la data de 28 februarie 1971, însoțit de cuponul cu numărul respectiv lipit pe plic. Atenție! Cei care nu doresc să taie foaia din revistă, pot desena brevetul pe o coală de desen, respectînd dimensiunile și trimițîndu-l astfel.

Doar cuponul, care urmează a fi lipit pe plic, trebuie în mod obligatoriu decupat din revistă.

Cei care participă în colectiv vor completa fiecare cîte un brevet, iar toate brevetele vor fi trimise în același plic ce va purta mențiunea COLECTIV. Brevetele vor fi restituite concurenților.

(Continuare în pag. 13)

BREVET

ELEVUL . . . . .VÎRSTA . . . .
ADRESA . . . .
ȘCOALA . . . . .PARTICIPĂ LA CONCURSUL DE
ARTĂ FOTOGRAFICĂ
«STUDIO 50»ETAPA I

JURIUL

DATA ÎNSCRIERII
. . . .

1